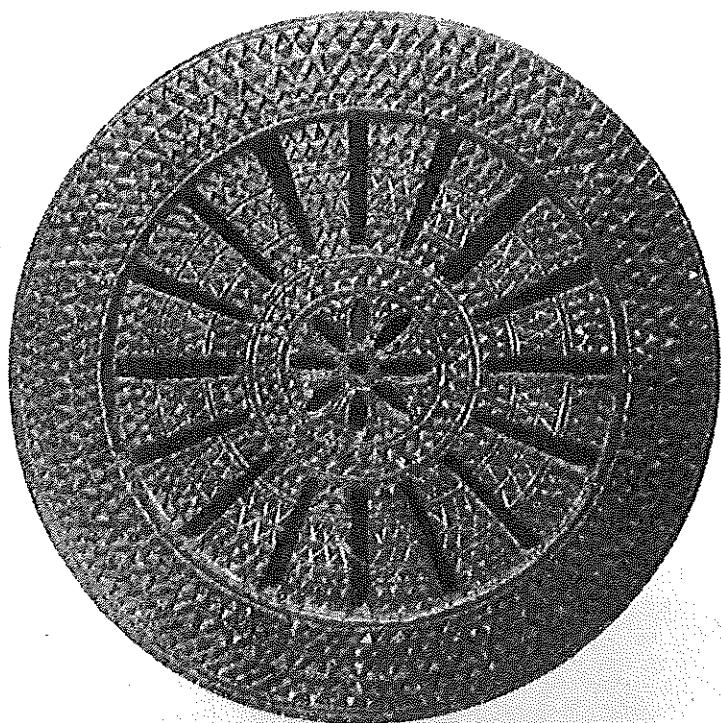

សេចក្តីថ្លែងក្នុងបន្ទីរ

ព្រះជ្រើនបានជាបន្ទីរ

พระผู้จุดประทีปในดวงใจ

อนุสรณ์พระราชทานเพลิงศพ

พระพรหมปัญโญ (ดุ)

ณ เมรุวัดสะแก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วันเสาร์ที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔

สำเนกในพระมหากรุณาธิคุณ

ตามที่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทาน
น้ำสรงศพ พวงมาลาหลวง ตลอดจนพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณี
พิเศษแก่ พระพรหมปัญญา นั้น

ข้าวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและคณะศิษย์พระพรหมปัญญา
สำเนก และชาบชีงในพระมหากรุณาธิคุณลั่นเกล้าลั่นกระหม่อมหาที่
เปรียบมิได้

ข้าพระพุทธเจ้าข้าวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและคณะศิษย์พระ-
พรหมปัญญา ขอถวายบังคม ณ เปื้องยุคลบาท ด้วยความสำนึกรักในพระ-
มหากรุณาธิคุณครั้งนี้เป็นลั้นพัน

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

คำนำ

พระคุณเจ้าหลวงพ่อตู่ พرحمปัญโญ วัดสะแก จ.พระนครศรีอยุธยา ท่านเป็นพระสูปถิรปั้นโนที่เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตาต่อบรรดาศิษย์เป็นอย่างยิ่ง เม้อายุสั้นๆ ท่านจะร่วงโรยเพียงใด ท่านก็เมตตาอุบรมพร้ำสอนศิษย์ ตลอดจนผู้ไม่ในธรรมทั้งหลายที่ได้มารับnmสการท่าน อย่างมิได้คำนึงถึงวัย อันชราของท่านเลย จนกระทั่งในปัจจิมวาระที่ท่านอาพาธด้วยโรคหัวใจ ท่านก็ยังให้ความเมตตาแก่ศิษย์อย่างมิรู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้ยามค่ำคืนที่ท่านครรจะได้พักผ่อน ท่านยังเมตตาแสดงธรรมแก่คณะศิษย์ที่เดินทางมานมัสการ เสมอมา และยังได้ให้ธรรมโอวาทเพื่อเป็นคติเตือนใจแก่ศิษย์ทั้งหลายว่า “...เวลาเหลืออึกไม่นากแล้ว ให้รับพากันปฏิบัติ”

หนังสือเล่มนี้ เกิดขึ้นด้วยแรงใจ แรงศรัทธา และด้วยความเคารพบุชา อย่างสูงสุดของคณะศิษยานุศิษย์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาพระคุณต่องค์หลวงพ่อ ซึ่งภายในหนังสือประกอบด้วยประวัติและคำสอนของท่านที่คณะศิษย์ได้ป่วยกัน รวบรวมเรียบเรียงขึ้น หากมีข้อความในหนังสือนี้เป็นการไม่เหมาะสมสมอันจะ ทำให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อชื่อเสียง เกียรติคุณของหลวงพ่อผู้ทรงศิล วิสุทธิแต่ประการใดแม้เพียงละอองธุลี คณะผู้จัดทำกราบประทานอภัยไว ณ ที่นี้ด้วย

คณะศิษยานุศิษย์

รำลึกพระคุณ

อาทมาพะบุญชื่น ญาณสจวโร จำพรรษาอยู่ที่วัดพระธาตุดอนเรือง เมืองพงษ์ เขตพม่า ในพระราชที่ ๒ อาทมาได้นิมิตเห็นหลวงปู่แก่เมื่อองค์หนึ่ง อายุประมาณ ๘๐-๙๐ ปี มาเทศน์ให้ฟังตอนที่อาทมาได้เข้ากรรมปฏิบัติไม่พูด ๗วัน ท่านเทศน์สอนเรื่องการปฏิบัติให้มีสติและให้อุญสันโดษ มีขันติ เมตตา และความเพียรให้ถึงความพัฒนาทุกๆ ให้ดับเสียสิ่นชาติ ชรา พยาธิ มะนาะ ให้ถึงซึ่ง พระนิพพานเป็นที่สิ้นสุด ท่านเทศน์เป็นภาษาบาลีและแปลเป็นภาษาไทยให้ฟัง อย่างชัดเจน แล้วท่านก็เทศน์สอนเรื่องปฏิจจสมุปปบาท และเทศน์ให้ฟังอีก หลายอย่าง อาทмарู้สึกปิติและอิ่มเอิบในรสพระธรรมของท่านอาทมาจึงนึกถึง หลวงปู่องค์นี้และสมอ่ว่าท่านนั้นเป็นครรและยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ได้แต่กราบ ขอพรท่านตลอดทุกวัน

ต่อมาไม่นานหลวงปู่โง่น ไสรโย วัดพระพุทธบาทเขาราก อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ท่านเป็นอาจารย์องค์สุดท้ายของอาทมาที่ท่านได้ส่งตัว อาทมาไปทำความเพียรที่ภูเขาทามลาย ประเทศาลาป่า แล้วท่านก็ไปรับกลับมา บรรพะที่เชียงใหม่ และอาทมา ก็มาจำพรรษาที่พม่า พอดีอาทมาทำบุญวันคล้ายวันเกิดวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๑ อาทมาได้อาราธนา nimitta หลวงปู่โง่นได้ โปรดเมตตามารับเครื่องไทยทานในวันที่ ๕ หลวงปู่โง่นค้างคืนที่พระธาตุดอนเรือง ท่านได้อุ่ยถึงหลวงปู่ตู่ วัดสะแก จังหวัดพระนครศรีอยุธยาฯ เป็นพระที่มีเมตตาองค์หนึ่งในอยุธยาได้เป็นพระอริยบุคคลองค์หนึ่ง อาทมาได้ยิน ก็อิ่มเอิบ ปิดยันดีเป็นอย่างยิ่ง อยากจะไปกราบไหว้บูชาพระองค์นั้น

พอดีอาทมาได้ไปทำบุญวันคล้ายวันเกิดหลวงปู่โง่น พอเสร็จก็ขออนุญาต หลวงปู่โง่นไปกราบทหลวงปู่ตู่ หลวงปู่โง่นก็อนุญาตและเขียนจดหมายกำกับไป ด้วย พอไปถึงวัดสะแกก็เข้าไปกราบทหลวงปู่ตู่ ท่านกำลังนั่งรับแขกอยู่ที่กุฏิไม้

พอได้เห็นหลวงปู่ดู่ก็นึกขึ้นได้เหมือนในนิมิตตอนเข้ากรรม (หลวงปู่เมื่อองค์นั้นก็คือหลวงปู่ดู่นั้นเอง) จึงก้มกราบขอพรท่าน มีความรู้สึกเหมือนเป็นพ่อที่เมตตาลูกเหมือนจากันไปนาน ๆ แล้วมาพบกัน ท่านก็ให้พรและยังถวายผ้าไตรกับพระพุทธรูป ๒ องค์ รูปเหมือนหลวงปู่ทวด ๑ องค์แก่อาทما และอาทมา ก็ถวายน้ำผึ้งและยา ท่านยื้มเย็บมีเมตตาที่สุด อาทมาเอาระบรมสาริกธาตุน้อมถวายหลวงปู่ ท่านพูดว่า “เราเพิ่งพูดร้องพระธาตุเมื่อตระก์ บัดนี้ ท่านเอาระบรมธาตุมาถวายเป็นนิมิตหมายมงคลยิ่ง” หลวงปู่ก็ให้พรด้วยใบหน้าที่อิ่มเอิบ อาทมาได้อ Era พระธาตุอิถกส่วนหนึ่งและลูกประคำให้หลวงปู่ปลุกเสก อธิษฐานจิต ท่านมีลูกศิษย์หนุ่มคนหนึ่ง อายุประมาณ ๒๖ ปี หลวงปู่ถาม ลูกศิษย์ว่า “สว่างใหม่ เห็นชัดใหม่มองไปให้ลึก ๆ” ลูกศิษย์ตอบว่า “เห็นแล้วสว่างแล้ว” หลวงปู่จึงปลุกเสกหลับตาอธิษฐานพระธาตุและลูกประคำแล้ว ท่านก็บอกว่า “พระธาตุนี้ไปอยู่ม้าลายแห่งแล้ว เคยอยู่ที่พระธาตุนครปฐม และพระธาตุนครพนม” หลวงปู่ท่านสั่งให้เก็บรักษาและบูชาให้ดี อาทมาจึงกราบนมัสการลากหลวงปู่กลับวัดพระธาตุดอนเรือง อาทมาจะลึกถึงบูชาพระคุณหลวงปู่อยู่ตลอดมิได้ขาด

ต่อมาไม่นาน อาทมา ก็ได้ไปกราบหลวงปู่อิถกครั้งหนึ่ง หลวงปู่ท่านก็แนะนำสั่งสอนให้เร่งความเพียร หลวงปู่คงอยู่ไม่นาน อาทมา ก็กลับวัดมาปฏิบัติธรรมตามคำสอนของหลวงปู่ด้วยความอุตสาหะ ยังนึกอยู่ในใจว่า ถ้ามีโอกาส จะไปอุปถัมภ์ทางหลวงปู่

อยู่อีกไม่นาน อาทมา ก็ได้ยินข่าวว่าหลวงปู่ท่านละสังฆารสียแล้ว เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง อาทมา รู้สึกสังเวชและเสียดายหลวงปู่อย่างมากที่ท่านมีเมตตาอบรมสั่งสอนอาทมาซึ่งชีวิตนี้หาไม่ได้อีกแล้ว จึงนึกถึงมรณสติกรรมฐาน เป็นอารมณ์ปลงเข้าไปในไตรลักษณ์ เป็นกฎธรรมชาติเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป

เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อานามาจังอธิชฐานตั้งใจปฏิบัติธรรมตามคำสอน
ของหลวงปู่ทุกอย่างให้ถึงความพันทุกข์ พระนิพพานเป็นที่ลึ้นสุด

หลวงปู่ห่านมรณภาพลับไปเปรียบเสมือนดวงอาทิตย์ที่ให้ความสว่าง
ส่องแจ้งในโลกและดับไป อุปมาเหมือนดังดวงประทีปที่ให้ความสว่างไสวแก่
ลูกศิษย์ได้ดับไป ถึงแม้พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้มรณภาพแล้ว แต่บุญญา
บารมีที่ห่านเมตตา รอยยิ้มอันอ่อนเอินยังปรากฏฟังอยู่ในดวงใจของอาตามา
มิอาจลืมได้ ถ้าหลวงปู่มีญาณรับทราบและแผ่บารมีเมตตาลูกศิษย์ลูกหาทุกคน
ขอให้พระเดชพระคุณหลวงปู่เข้าสู่พระนิพพานเป็นอมตะเด่นเทียนเทอย

อาตามาขอกราบคารวะพระเดชพระคุณหลวงปู่ดู พระมหาปัญญาด้วยความ
เคารพบูชาสูงสุด

พระบูญชื่อ ภูริหัตถ์ ภูริหัตถ์
บ้านบูรี หมู่บ้านบูรี ถนนบูรี บ้านบูรี หมู่บ้านบูรี ถนนบูรี

(พระบูญชื่อ ภูริหัตถ์)

วัดพระธาตุหนองเรือง เมืองพงษ์ เขตพม่า

พรหมปัญโญรำลึก

(อินทร์วิเชียรฉันท์ ๑๑)

สิบนิ้วประณัตโนบ	มนمورะบูชา
ใจเดียวสีศรัทธา	จิตมั่นมิจางหาย
ด้วยจิตระลึกรู้	คุณะครุมิเสื่อมคลาย
แม้นร่างมลายหาย	กลคล้ายฤทธิ์ยัง
สอนศิษย์บูรุสร่าง	บมิท่างพระพุทธธง
รัมมังและสังมัง	สรณังประจำจัง
“คนดีมิติโคร”	ศติไฝเจริญคง
ศรัทธาสติธรรม	และมิทรงมิล้มเดือน
“ของดี” สือญี่ใน	จิตเรามิคลาเคลื่อน
จำเริญสติเตือน	จิตภารนาเพียร
“รู้” ดับนบห่อนห่าง	บมิจางประดุจเทียน
เฉิดฉายประกายเวียน	วรรณบัญญา
อาพาอัมมิยอนพัก	ผิวจะหนักมินำพา
ทรงคุณเมตตา	บมิท่านายบถายถอน
ยามศิษย์ฤทธิ์ห้อ	และระยะอรอระกาอ่อน
ปลอบใจเจริญพร	จิตขึ้นกีฟื้นตน
เผยแพร่พระพุทธธรรม	จรนำนราชน
ให้เตือนมโนตน	จรพันนิราภัย
ท่าน “พรหมปัญโญ”	ผิวจะห่างคละร่างไป
คุณนามจะเนาใน	มนติชัยนิรันดร์กาลฯ
	สมศักดิ์ วิรัญໄพศาก
	ประพันธ์ในนามคุณะติชัย

ดวงใจเป็นของมีค่าสำหรับมนุษย์และสัตว์ทุกรูปทุกนาม เพราะถ้าขาดดวงใจก็คือตาย ตัวอย่างเช่น ทศกัณฐ์กลัวตาย จึงนำกล่องดวงใจไปฝากพระท่าน แต่ก็หนีไม่พ้น สิ่งที่ประทับติดแน่นในดวงใจจึงไม่มีอะไรนอกจาก บุญบาปความชั่วความดี พระหฤทัยของพระพุทธเจ้าบริสุทธิ์ แจ่มใส จากพระออมตธรรมที่พระองค์ค้นคว้าและมีพระมหากรุณาธิคุณ ประกาศศาสนาให้ชาวประชาประพุติปฏิบัติ เดินตามรอยพระยุคลบาท ผู้ที่ทำจริงเห็นจริงรู้ธรรมตามพระองค์คือ พระสงฆ์ ซึ่งเป็นผู้สืบทอดศาสนามากกว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้ว ดวงใจหรือจิตที่ไม่มีธรรมเป็นผู้มีดับอด เพราะความไม่รู้ จึงสามารถทำอะไรก็ได้โดยขาดความยั่งคิด ต่อเมื่อมีผู้ชี้แนะนำทางพาราออกจากโลกมีดได้ เนื่องด้วยจิตที่ทรงคุณธรรมของท่านสว่างไสว ยังผลให้จิตของเราเริ่มสว่างขึ้น แม้เพียงเท่าแสงของตั่งห้อย ก็ยังดีกว่าความมีดมน้อน stalactite เป็นไน ฯ เพาะเหตุนี้จึงมิเป็นการกล่าวเกินเลยไปแม้แต่น้อยจากพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อลูกศิษย์ ที่นำไป ว่าท่านคือ

พระผู้จัดประทีปในดวงใจ

หลวงพ่อธู่ พระมหาปัญญา

ความดีของท่านที่พาการำลึกนึกถึงจึงประทับอยู่ใน
ดวงตามใจของพาการาทั่วโลกมาและตลอดไป

สารบัญ

ประวัติหลวงพ่อคู่ พرحمปัญโญ.....	๑
ปฏิบัติธรรมแบบสาย สสาย.....	๑๙
การสะเดาะเคราะห์ต่อชะตาในพระพุทธศาสนา.....	๒๗
ท่านสอนว่า.....	๔๑
คำสอนทางพระกรรมฐาน.....	๑๕๕
คดีนู้ชาพระและบทกรวดน้ำ.....	๑๖๕
พระเครื่องพระบูชาของหลวงพ่อคู่.....	๑๗๕
พญาชมพูบดี ต้นตำนานพระพุทธชรุปปางมหาจักรพรรดิ.....	๑๘๗

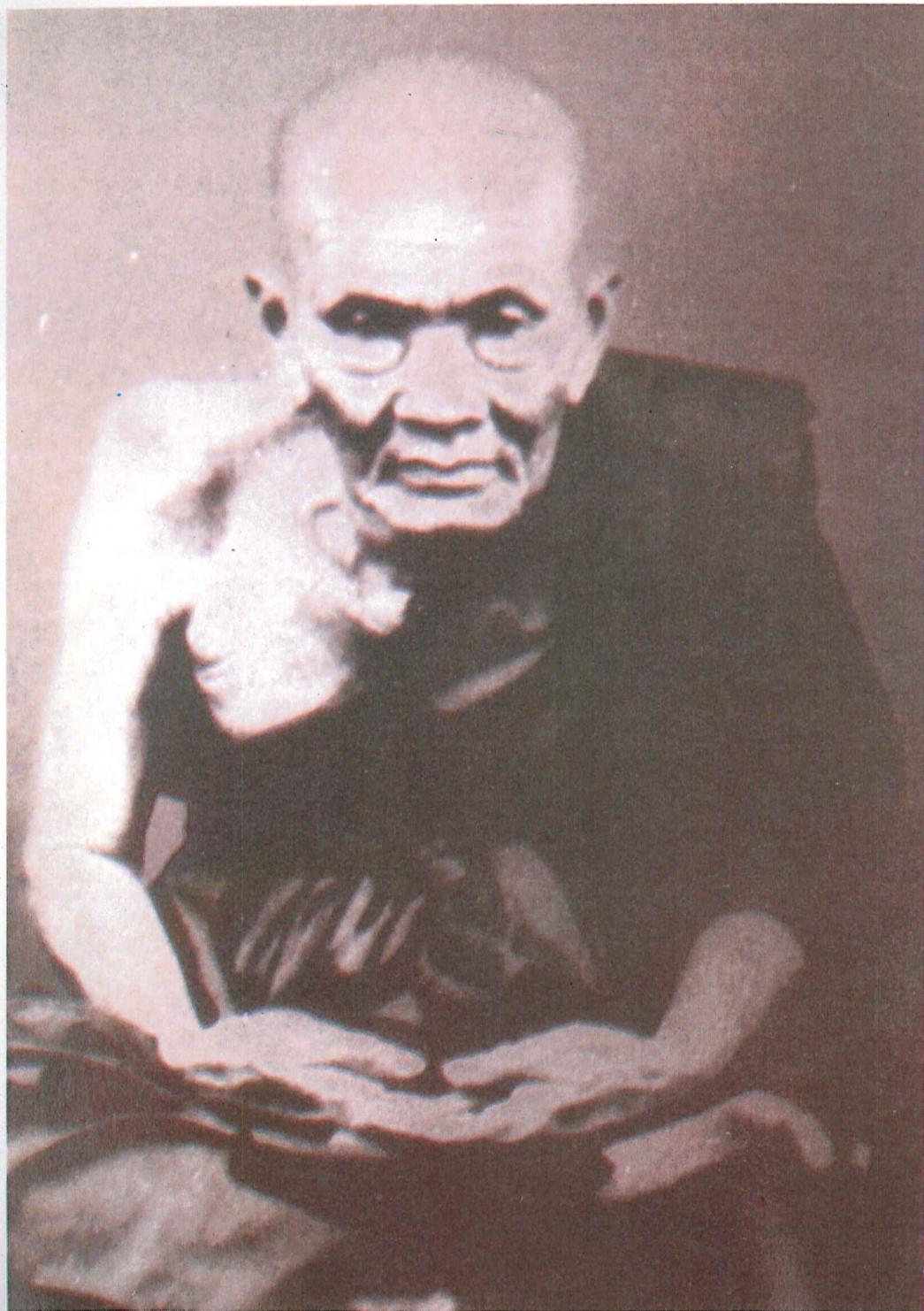
เมตตา	พระมากลั่น	เกินใจ พ่อนา
กรุณา	เพื่อให้ทุกข์	เหือดสิ้น
มุทิตา	ผ่องใส	เมื่อคิบย์ได้
อุเบกขา	ตัดสิน	วิถียเกินกรรม

...อัปเปรวนามิมสส เกравลสสส ทุกขักขันธสส
อันตะกิริยา ปัญญาเยถติ
จิระปรินพพุตตมปี ตั้ง ภกคะวันตั้ง สาระณัง คงตา^๑

ธัมมัญช ตั้งมัญช
ตั้สส ภกคะวะトイ สาสารนัง ยะถาสารติ ยะถาพะลัง
มะนะสิกะโรมะ อะนุปฏิบัชชามะ
สา สา โน ประภูปตติ
อิมสสส เกравลสสส ทุกขักขันธสส
อันตะกิริยายะ ตั้งวัตตตะดุ

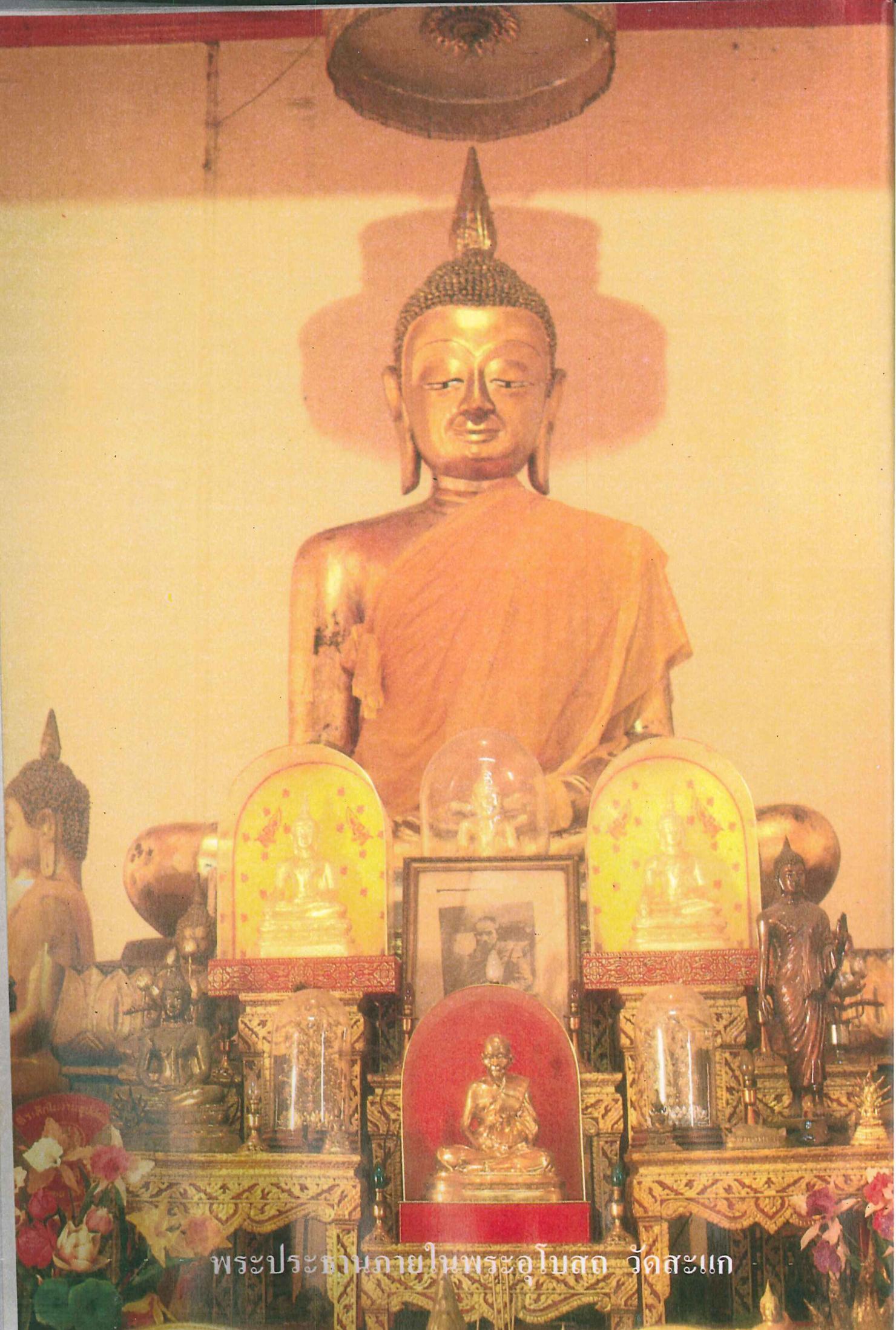
...ทำไนการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้
จะพึงประภาภชัดแก่เราได้
เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า
แม่ปรินพพานนานแล้วพระองค์นั้นเป็น^๒
สรณะ พร้อมทั้งพระธรรมและพระสัชช
จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ ซึ่งคำสั่งสอน
ของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ตามสติกำลัง
ขอความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย
จะเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้ง
สิ้นนี้ เทอย.

หลวงปู่ทวด วัดช้างให้

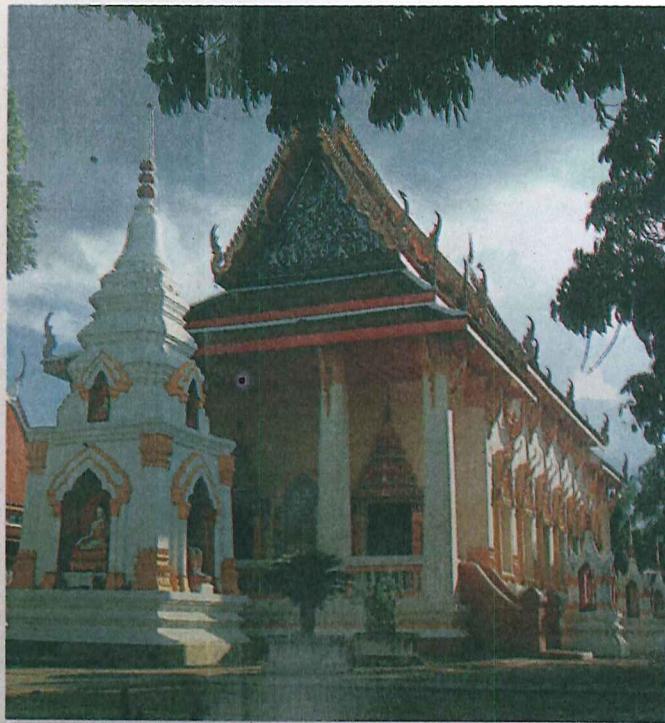
พระอุปัชฌาย์กัลัน วัดพระญาติ พระนครศรีอยุธยา

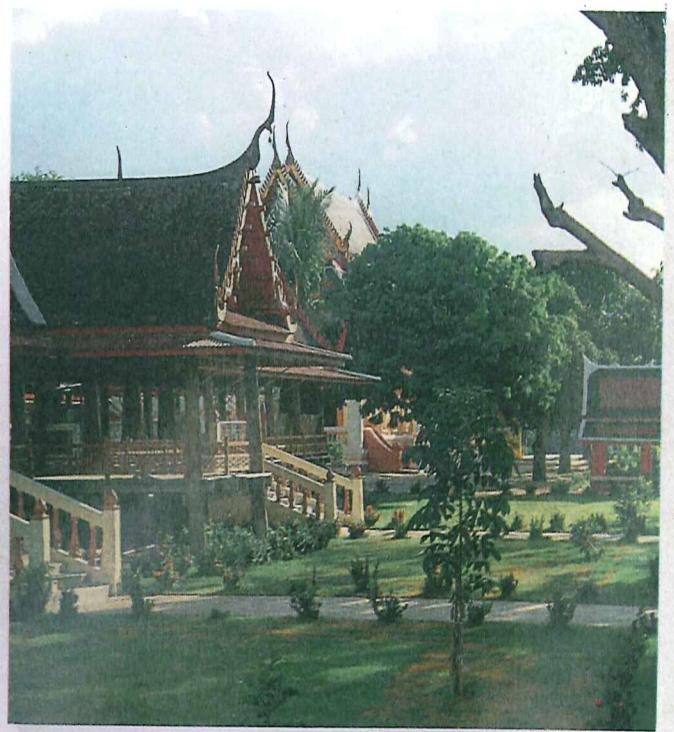
พระประชานภายในพระอุโบสถ วัดสะแก

ภายในหอสวดมนต์

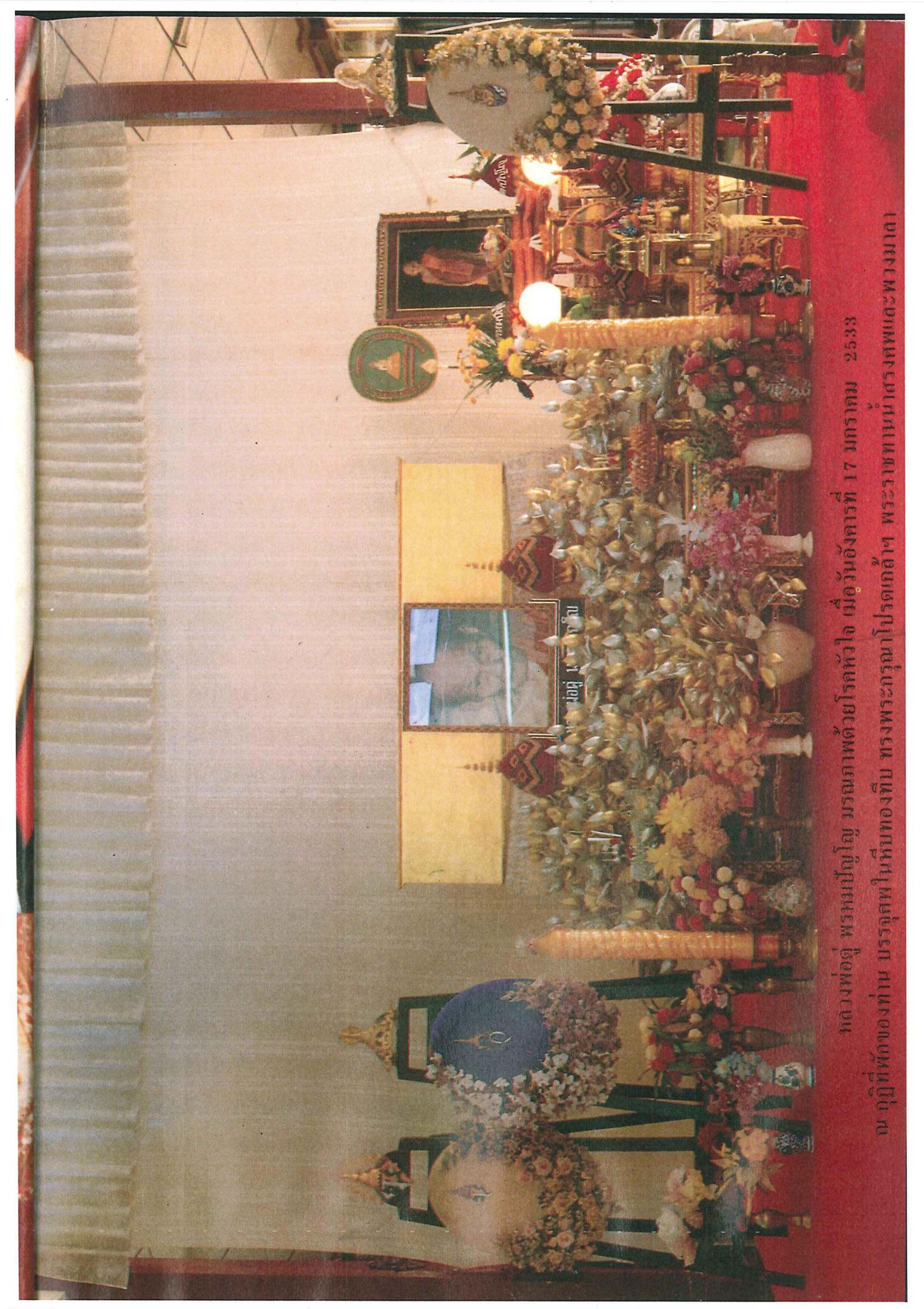
พระอุโบสถ

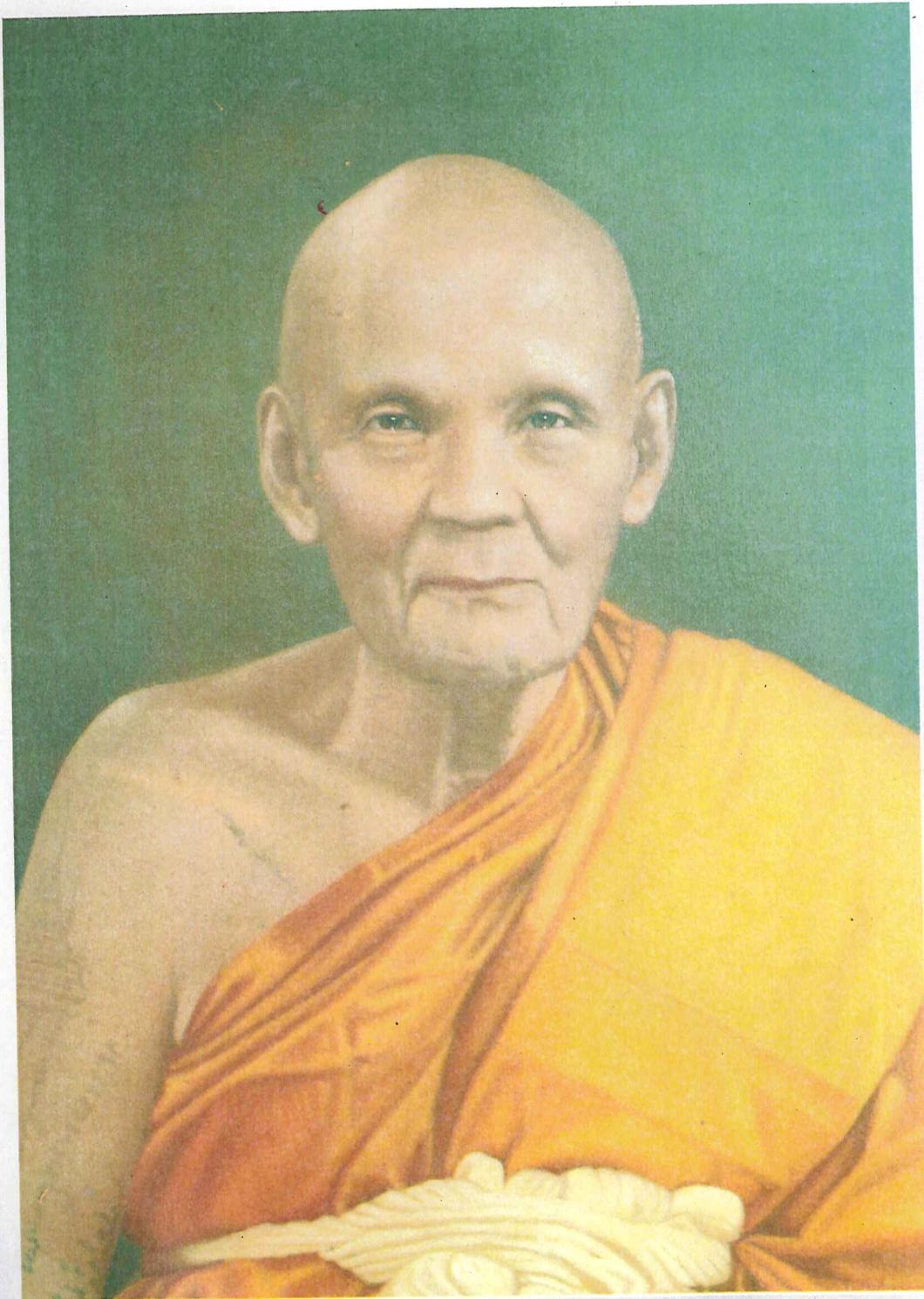

ภายในบริเวณวัด

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា សាសនា буд្តី ព្រះមហាក្សត្រ នរោត្តមេ
និងប្រជាធិបតេយ្យ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ព្រះមហាក្សត្រ នរោត្តមេ
និងប្រជាធិបតេយ្យ ព្រះមហាក្សត្រ នរោត្តមេ 17 ក្រុងការ 2533

พระพรหมปัญโญ (ดุ)

ประวัติ

หลวงพ่ออู่ พระมหาปัญญา

ชาติภูมิ

พระคุณเจ้าหลวงพ่ออู่ พระมหาปัญญา มีชาติกำเนิดในสกุล หนูศรี เดิมชื่อ อู่ เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๗ ทรงกับวันศุกร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะโรง ซึ่งเป็นวันเพ็ญวิสาขบูรณะ ณ บ้าน ข้าวเม่า ตำบลข้าวเม่า อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

โภมบิดาชื่อ พุด โภมมารดาชื่อ พวง ท่านมีพี่น้องร่วมบิดามารดา เดียวกัน ๓ คน ท่านเป็นบุตรคนสุดท้าย มีพี่สาวอีก ๒ คน มีชื่อ ตามลำดับดังนี้

๑. พี่สาวชื่อ ทองคำ สุนิมิตร
๒. พี่สาวชื่อ สุม พึงกุคล
๓. ตัวท่าน

ปฐมวัยและการศึกษาเบื้องต้น

ชีวิตในวัยเด็กของท่านดูจะขาดความอบอุ่นอยู่มาก ด้วยการรับประทานอาหารตั้งแต่เยาว์วัย นายยิวงศ์ พึงกุคล ซึ่งมีศักดิ์เป็นหลานของท่าน ได้เล่าให้ฟังว่า บิดามารดาของท่านมีอาชีพทำนา โดยนอกฤดูทำนาจะมีอาชีพทำน้ำมันไก่ย่างขาย เมื่อตอนที่ท่านยังเป็นเด็กทาง มีเหตุการณ์สำคัญที่ควรบันทึกไว้คือในคืนวันหนึ่งซึ่งเป็นหน้าหนาว ขณะที่บิดามารดาของท่านกำลังหอดขนมมงคลอยู่นั้น ท่านซึ่งถูกวางอยู่บนเบาะนอกชาน คนเดียว ไม่ทราบด้วยเหตุใดตัวท่านได้กลิ้งตกลงไปในน้ำหังคนหังเบาะ

แต่เป็นที่อัศจรรย์ยิ่งที่ตัวท่านไม่จำนำ กลับloyน้ำจันไปติดอยู่ข้างร้า
กระทั้งสูนขเลี้ยงที่บ้านท่านมาเห็นเข้าจึงได้带来พร้อมกับวิ่งกลับไปกลับมา
ระหว่างตัวท่านกับมารดาท่าน

เมื่อมารดาท่านเดินตามสูนขเลี้ยงออกมาก็จึงได้พบท่านloyน้ำติด
อยู่ที่ข้างร้า ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้มารดาท่านเชื่อมั่นว่าท่านจะต้อง^๓
เป็นผู้มีบุญวาสนา magma กิจ

ในโลกนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากทุกๆ ทุกชีวีท่านนั้นที่เกิดขึ้น ทุกชีวี
ท่านนั้นที่ตั้งอยู่ ทุกชีวีท่านนั้นที่ดับไป พึ่งมองเห็นโลกนี้เป็นความว่างเปล่า
ว่างเปล่าจากตัวตนที่เที่ยงแท้ บุคคลใดก็ตามที่ยึดมั่นหมายมั่นแม่ว่าเป็น^๔
ลูกของตน สามีภรรยาของตน บิดามารดาของตน หรือวัดถุลิ่งของของ
ตน เมื่อความไม่เที่ยงมาถึง ความเสื่อมสลายย่อมบังเกิดขึ้นกับสิ่งเหล่านั้น^๕
อันเป็นธรรมชาติโลก การผลัดพรากจากลิ่งที่เป็นที่รักที่พ่อใจ จึงนำมา
ซึ่งความทุกข์ระทมใจของผู้ยึดมั่นหมายมั่นนั้น

มารดาของท่านได้ถึงแก่กรรมดังแต่ท่านยังเป็นหารกอยู่ ต่อมานับดา
ของท่านก็จากไปอีก ขณะท่านมีอายุได้เพียง ๕ ขวบ เท่านั้น ท่านจึงต้อง^๖
กำพร้าบิดามารดาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กจำความไม่ได้

ท่านได้อาภัยอยู่กับยายโดยมีโอมพิสาขีอสุมเป็นผู้ดูแลเอาใจใส่
และท่านก็ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนที่วัดกลางคลองสรงบัว วัดประดู่
ทรงธรรม และวัดนิเวศน์ธรรมประวัติ

สูเพศพราหมจารย์

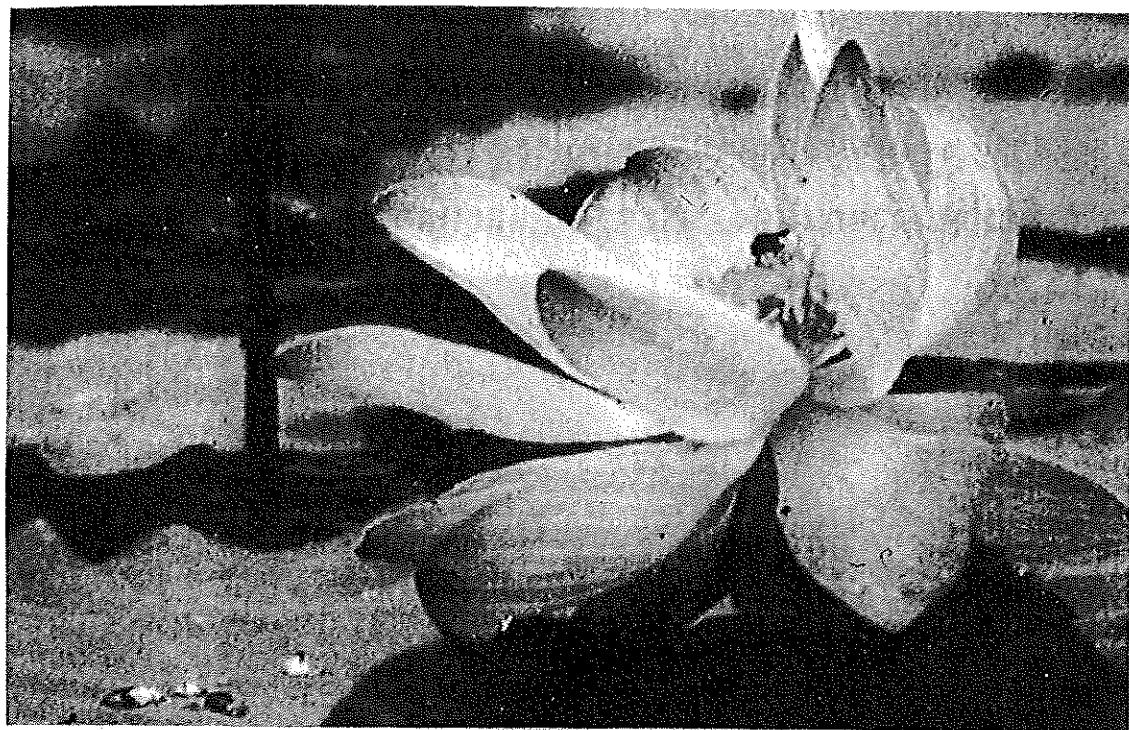
เมื่อท่านอายุได้ ๒๑ ปี ก็ได้เข้าพิธีบรรพชาอุปสมบท เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ทรงกับวันอาทิตย์แรม ๔ ค่ำ เดือน ๖ ณ วัดสะแก ตำบลสะนู อ่าเภออุทัย จังหวัดพะรนนครศรีอยุธยา โดยมี หลวงพ่อกลั่น เจ้าอาวาสวัดพระญาติการาม เป็นพระอุปัชฌาย์ มีหลวงพ่อ แต่ เจ้าอาวาสวัดสะแกขณะนั้นเป็นพระกรรมวาจาจารย์ และมีหลวงพ่อ ชาย วัดกลางคลองสรงบัว เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า “พราหมบัญโญ”

ในพิธีแรก ๆ นั้น ท่านได้ศึกษาพระปริยัติธรรมที่วัดประดู่ ทรงธรรม ซึ่งในสมัยนั้นเรียกว่าวัดประดู่โรงธรรม โดยมีพระอาจารย์ ผู้สอนคือท่านเจ้าคุณเนื่อง, พระครูชน และหลวงพ่ออุด (เลือ) เป็นต้น

ในด้านการปฏิบัติพระกรรมฐานนั้นท่านก็ได้ศึกษา กับหลวงพ่อกลั่น ผู้เป็นอุปัชฌายะ และหลวงพ่อเกา คิษย์องค์สำคัญของหลวงพ่อกลั่น ซึ่ง มีศักดิ์เป็นอาของท่าน เมื่อท่านบรรลุได้พระชาที่สองประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๔๖๗ หลวงพ่อกลั่นก็มรณภาพ ท่านจึงได้ศึกษาหาความรู้จาก หลวงพ่อเกาเป็นสำคัญ นอกจากนี้ท่านยังได้ศึกษาจากตัวรับตำแหน่งที่มีอยู่ จากขาดกบ้าง จากธรรมบทบ้าง และด้วยความที่ท่านเป็นผู้รักการศึกษา ค้นคว้า ท่านจึงได้เดินทางไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากพระอาจารย์อีก หลายท่าน ที่จังหวัดสุพรรณบุรี และสระบุรี

ประมาณพระชาที่สาม ท่านก็ได้เดินธุดงค์ โดยมีสถานที่สำคัญทาง พระพุทธศาสนาเป็นจุดหมายปลายทาง กล่าวคือเดินทางออกจากจังหวัด พระนครศรีอยุธยา ผ่านทางสูงตรงสู่จังหวัดสระบุรี กราบนมัสการพระพุทธฉาย และรอยพระพุทธบาท จากนั้นท่านก็เดินธุดงค์ไปยังจังหวัดลิงห์บุรี สุพรรณบุรีและกาญจนบุรี ท่านได้ใช้เวลาเดินธุดงค์ประมาณ ๓ เดือน จนกระหึ่มอาพาธจึงได้พักการธุดงค์

หลวงพ่อคู่ท่านได้ตัดสินใจไม่รับกิจ nimitta ไปกวัดดังแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ส่วนที่นาอันเป็นสมบัติดังเดิมของท่านซึ่งมีอยู่ประมาณ ๓๐ ไร่ ท่านก็แบ่งให้กับหลาน ๆ ของท่าน ซึ่งในจำนวนนี้ นายวงศ์ พึงกุคล ผู้เป็นบุตรของนางสุ่ม โยมพี่สาวคนกลางที่เคยเลี้ยงดูท่านมา ตลอด ก็ได้รับส่วนแบ่งที่นาจากท่านด้วยจำนวน ๑๘ ไร่เศษ แต่ด้วย ความที่นายวงศ์เป็นหลานของท่านนี้ไม่มีทายาท จึงคิดปรึกษากับบุนนา ณ ณิชา ผู้กรรยาเห็นควรยกให้เป็นสาธารณประโยชน์ขึ้น คือยกที่ดินแปลงนี้ ให้กับโรงเรียนวัดสะแก ซึ่งหลวงพ่อคู่ท่านก็ไม่ทราบในกุศลเจตนาของ คนทั้งสอง

ในเรื่องการสวดมนต์หัววัตรเข้าเมิน ท่านได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ไม่ได้ละเลย นอกจากนี้ท่านยังได้สอนหนังสือให้เด็ก ๆ ในวัด ให้อ่าน เขียนและทำเลขได้ทั้งชายหญิง

อยู่มาระยะหนึ่ง เข้าใจว่าก่อนปี พ.ศ. ๒๔๐๐ เลิกน้อย หลังจากที่ หลวงพ่อคู่สวดมนต์หัววัตรเข้าเมิน และปฏิบัติกิจล้วนตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านก็จำวัด เกิดนิมิตไปว่าท่านได้ฉันดาวที่มีแสงสว่างเข้าไป ๓ ดวง ใน ขณะที่กำลังฉันอยู่นั้นก็รู้สึกว่ากรอบ ๆ ดี ก็เลยฉันเข้าไปทั้งหมด แล้วจึง ตกใจตื่น เมื่อท่านมาพิจารณา才รู้คราวนี้ถึงนิมิตที่เกิดขึ้น ก็เข้าใจได้ว่า

แก้ว ๓ ดวงนั้นจะต้องเป็นแก้ว ๓ ประการ ได้แก่ พระไตรสรณาคมน์ พ่อว่า “พุทธัง สรณัง คัจฉามิ อัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังขัง สรณัง คัจฉามิ” ก็เกิดอัศจรรย์ขึ้นในจิตท่าน จนเกิดความมั่นใจว่าพระไตรสรณาคมน์เป็นแก่นแท้ และรากแก้วของพระพุทธศาสนา การสماหาศีล ๕ ศีล ๘ หรือการขอพรพชาอุปสมบทก็ต้องว่าไตรสรณาคมน์ทุกครั้ง ท่านจึงกำหนดเอาเป็นองค์ภารนา

เน้นหนักที่การปฏิบัติ

หลวงพ่อคู่ท่านให้ความสำคัญอย่างมากในเรื่องของการปฏิบัติ สามารถ ท่านว่า “ถ้าไม่เอา (ปฏิบัติ) เป็นเก้าเสียดีกว่า” ในสมัย ก่อนเมื่อตอนที่ศาลาปฏิบัติธรรมหน้ากูฎีท่านยังสร้างไม่เสร็จนั้น ท่านก็ เมตตาให้ใช้ห้องส่วนตัวที่ท่านใช้จำวัด เป็นที่รับรองสถานศิษย์และผู้สนับได้ใช้เป็นที่ปฏิบัติธรรม ซึ่งนับเป็นความเมตตาอย่างสูง

สำหรับผู้ที่ไปกราบนมัสการท่านบ่อย ๆ หรือมีโอกาสได้พังท่าน สนทนารธรรม ก็คงได้เห็นถึงลักษณะของท่านที่จะโน้มน้าวผู้ฟังให้ก แข็งแกร่งแก่ใจตนเอง เช่น ครั้งหนึ่ง มีลูกศิษย์วิพากษ์วิจารณ์ คนนั้น คนนี้ให้ท่านฟังในเชิงว่ากันล่าว่าเป็นด้านเหตุของปัญหาและความ ยุ่งยาก แทนที่ท่านจะเอออกอไปตามอันจะทำให้เรื่องยิ่งบานปลายอกไป ท่านกลับปรามว่า “เรื่องของคนอื่น เราไปแก้เข้าไม่ได้ ที่แล้วได้คือตัวเรา แก้ข้างนอกเป็นเรื่องโลก แต่แก้ที่ตัวเราเป็นเรื่องธรรม”

แม้ว่าหลวงพ่อคู่จะรับรองในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่องที่ท่าน อธิษฐานจิตให้ แต่สิ่งที่ท่านยกไว้เหนือกว่านั้นก็คือการปฏิบัติ ดังจะเห็น ได้จากคำพูดของท่านที่ว่า “อาของจริงดีกว่า พุทธังฯ อัมมังฯ สังขัง สรณัง คัจฉามิ นี้แหล喙ของแท้” จากคำพูดนี้จึงเสมือนเป็นการยืนยันว่า

การปฏิบัติภารนา นี้แหลกเป็นที่สุดแห่งเครื่องรางของขลัง

เพราะคนบางคนแม้胥วนพระที่ผู้ทรงคุณวิเศษอธิษฐานจิตให้ก็ตาม ก็ใช้ว่าจะรอดปลอดภัย อญ্তีมีสุขไปทุกกรณี อย่างไรเสียทุกคนไม่อาจ หลีกหนีวิบากกรรมที่ตนได้สร้างไว้ ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ อญ្យเนื้อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็คือ กรรม

ดังนั้นจึงมีแต่พระสดิ พระปัญญา ที่ฝึกฝนอบรมมาดีแล้วเท่านั้น ที่จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติรู้เท่าทันและพร้อมเผชิญกับปัญหาและลิ่งกระหบต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิต อย่างไม่ทุกข์ใจ ดูว่าลิ่งเหล่านี้เป็นเสมือนกุฏิกาลที่ ผ่านเข้ามาในชีวิต บางครั้งก็ร้อน บางครั้งก็หนาว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วน เป็นไปตามธรรมชาติ

คำสอนของหลวงพ่อคู่จึงสรุปลงที่ การใช้ชีวิตอย่างคนไม่ประมาท นั้นหมายถึงว่าสิ่งที่จะต้องเป็นไปพร้อม ๆ กันก็คือ ความพากเพียรที่ลงสู่ ภาคปฏิบัติ ในมรรคວิถีที่เป็นสาระแห่งชีวิตของผู้ไม่ประมาท ดังที่ท่าน พูดย้ำเสมอ ๆ ว่า “หมั่นทำเข้าไว้ ๆ”

อ่อนน้อมต่อมตุน

นอกจากความอดทน อดกลั้นอันยิ่งแล้ว หลวงพ่อคู่ยังเป็นแบบ อย่างของผู้ไม่ถือตัว วางตัวเล่นอันเล่นอปลาย ไม่ยกตนข่มผู้อื่น เมื่อ ครั้งที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เสنجิม) วัดสุทัศนเทพวราราม หรือที่เรียก กันว่า “ท่านเจ้าคุณเสنجิม” ซึ่งมีอายุพระชามากกว่าหลวงปู่คู่ ๑ พราชาสามารถมีสภารา傍身พ่อ โดยยกย่องเป็นครูเป็นอาจารย์ แต่เมื่อท่าน เจ้าคุณเสنجิมทราบหลวงพ่อเสร์ฯแล้ว หลวงพ่อท่านก็กราบทอน เรียกว่า ต่างองค์ต่างกราบซึ่งกันและกันเป็นภาพที่พบเห็นได้ยากเหลือเกินในโลก

ที่ผู้คนหั่งห้ายมีแต่จะเติบใหญ่ทางด้านทิภูมิมานะ ความถือตัว อวดดี ยกตนข่มท่าน ปล่อยให้กิเลสตัวหลอกเรียกราด เที่ยวประกาศให้ผู้คน หั่งห้ายได้รู้ว่าตนดี ตนเก่ง โดยเจ้าตัวก็ไม่รู้ว่าถูกกิเลสขึ้นขีคอ พากันให้เป็นไป

หลวงพ่อคู๊ไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติธรรมในล้านนาให้ ในเชิงลบหลู่หรือเปรียบเทียบดูถูกดูหมิ่น ท่านว่า “คนดีนี้เขาไม่ตีใคร” ซึ่งลูกศิษย์หั่งห้ายได้ถือเป็นแบบอย่าง

หลวงพ่อคู๊เป็นพระที่พูดน้อย ไม่มากไวหาร ท่านจะพูดย้ำอยู่แต่ ในเรื่องของการปฏิบัติธรรมและความไม่ประมาท เช่น “ของดีอยู่ที่ตัวเรา หมั่นทำ (ปฏิบัติ) เข้าไว้”, “ให้หมั่นดูจิต รักษาจิต”, “อย่าลืมตัวตาย” และ “ให้หมั่นพิจารณาอนิจัง ทุกชั้ง อนัตตา” เป็นต้น

อุบายนธรรม

หลวงพ่อคู๊เป็นผู้ที่มีอุบายนธรรมลึกซึ้ง สามารถขัดเกลาจิตใจคน อายุร่วงค่ายเป็นค่ายไป ไม่ได้เร่งรัดเอาผล เป็นครั้งหนึ่งนักลงเหล้าติดตาม เพื่อนซึ่งเป็นลูกศิษย์มากทราบแม้สการท่าน สนธนา กันได้ลักษณะนึง นักลงเหล้าผู้นั้นก็แย้งว่า “จะให้ผมสมมาทราบศิลและปฏิบัติได้ยังไง ก็ยอมยัง กินเหล้าเมายาอยู่นี่ครับ” หลวงพ่อคู๊ท่านก็ตอบว่า “เอ็งจะกินก็กินไปชิ ข้าไม่รู้ แต่ให้อึงปฏิบัติให้ช้าวันละ ๕ นาทีก็พอ” นักลงเหล้าผู้นั้นเห็น ว่า นั่งสมาธิแค่วันละ ๕ นาที ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร จึงได้ตอบปาก รับคำจากหลวงพ่อ

ด้วยความที่เป็นคนมีนิสัยทำอะไร ทำจริง ซื่อสัตย์ต่อตัวเอง ทำให้ เขางามารถปฏิบัติได้สม่ำเสมอเรื่อยมา มีได้ขาดแม้แต่วันเดียว บางครั้งถึง

ขนาดงดไปกินเหล้ากับเพื่อน ๆ เพราะได้เวลาນั่งปฏิบัติ จิตของเขารีบ
เลิกเหล้าได้โดยไม่รู้ตัวด้วยอุบายนธรรมที่น้อมนำมาจากหลวงพ่อ ต่อมา
เขาได้มีโอกาสманมัสการห่านอีกครั้ง ที่นี่หลวงพ่อตู่ห่านให้โอวาห์ว่า^๒
“ที่แกปฏิบัติอยู่ ให้รู้ว่าไม่ใช่เพื่อข้า แต่เพื่อตัวแกเอง” คำพูดของหลวงพ่อ^๓
ทำให้เข้าใจอะไรมากขึ้น ศรัทธา และความเพียรต่อการปฏิบัติ ก็มี
มากขึ้นตามลำดับ ถัดจากนั้นอีกประมาณ ๔ ปี เขาผู้ที่อดีตเคยเป็นนักเลง^๔
เหล้าก็จะเป็นรา瓦สเข้าสู่เพศบรพชิตตั้งใจปฏิบัติธรรมอยู่จนกระทั่ง^๕
ทุกวันนี้

อีกครั้งหนึ่งมีชาวบ้านหาปลาบนแม่น้ำมัสการห่าน ก่อนกลับ ห่านก็
ให้เข้าສາມາທານศีล ๕ เขายกิดตะขิดตะขวางใจกราบเรียนห่านว่า “ผมไม่
กล้าສາມາທານศีล ๕ เพราะรู้ว่าประเดิ่นก็ต้องไปจับปลา จับกุ้ง มันเป็น^๖
อาชีพของผมครับ” หลวงพ่อตอบเขายังด้วยความเมตตาว่า “แกจะรู้หรือว่า
แกจะตายเมื่อไหร่ ไม่แน่ว่าแกเดินออกไปจากกุฎิข้าแล้ว อาจถูกงูกัดตาย
เสียกลางทางก่อนไปจับปลา จับกุ้ง ก็ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อตอนนี้แกยังไม่
ได้ท่านบ้าปกรณ์อะไร ยังไง ๆ ก็ให้มีศีลไว้ก่อน ก็จะมีศีลขาดก็ยังดีกว่า
ไม่มีศีล”^๗

และอีกครั้งหนึ่ง มีนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒ คน ซึ่ง^๘
เป็นลูกศิษย์ห่าน มากราบลาห่านพร้อมกับเรียนให้ห่านทราบว่าจะเดิน
ทางไปพักค้าง เพื่อปฏิบัติธรรมกับห่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน^๙
วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุตรธานี ห่านฟังแล้วก็ยังมีอponมีขันให้ไว้ทาง
ข้าง ๆ พร้อมกับพูดว่า “ข้าไม่ทนกับพวกแกด้วย ตัวข้าไม่มีโอกาส..”

ไม่มีเลยที่ท่านจะห้ามปราบหรือแสดงอาการที่เรียกว่าทางลูกศิษย์ ตรงกันข้ามมีแต่จะส่งเสริม สนับสนุน ให้กำลังใจเพื่อให้ลูกศิษย์ของท่าน ขวนขวยในการปฏิบัติธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไป แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีลูกศิษย์ มาเรียนให้ท่านทราบถึงครูอาจารย์องค์นั้นของคนนี้ ในลักษณะตื่นครุตื่น อาจารย์ท่านก็จะปราบเพื่อว่าเข้าสู่เจ้าตัวโดยพุดเตือนสดิว่า “ครูอาจารย์ ดี ๆ มีอยู่มากมาย แต่สำคัญที่ต้องปฏิบัติให้จริง สอนตัวเองให้มาก นั่นแหล่ะจึงจะดี”

ในเรื่องอุบายธรรมของท่านนั้นมีอยู่มากมาย แต่การนำมาเรียบเรียง ลงในประวัติท่านครั้งนี้ จำกัดเพียงแค่ที่ประสบกับตัวผู้เรียนเรียงและ ที่ได้ยินได้ฟังจากบุคคลใกล้ชิดเท่านั้น จึงนับว่ายังพร่องอยู่มาก อย่างไร ก็ตี อุบายธรรมของท่านเท่าที่ได้เรียบเรียงไว้แล้วนี้ก็คงพอใช้เทียบเคียงให้ เห็นถึงลีลาและปัญญาธรรมของผู้เป็นครูอาจารย์สอนคนอย่างหลวงพ่อตู่ ผู้จุดประทีปในดวงใจของลูกศิษย์ทุก ๆ คนได้ตามสมควร

ใช้ชีวิตเรียบง่าย

ในด้านอื่น ๆ นั้น ท่านยังเป็นแบบอย่างของผู้มั่น้อบลัน โดดใช้ ชีวิตที่เรียบง่าย ไม่นิยมความหรูหราพุ่มเพ้อຍ แม้แต่การสรงน้ำ ท่านก็ยัง ไม่เคยใช้สบู่เลย แต่พระที่อุปถัมภ์ท่านอยู่ เล่าให้ฟังว่าไม่พบว่าท่านมี กลิ่นตัว แม้ในห้องที่ท่านจำวัด

มีผู้ป่วยณาจะถวายเครื่องใช้และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับท่าน ซึ่งส่วนใหญ่ท่านจะปฏิเสธ คงรับไว้บ้างเท่าที่เห็นว่าไม่เกินเลย อันจะเสียสมณสารูป และใช้สอยพอให้ผู้ถวายได้เกิดความปลื้มปิติที่ได้ ถวายทานแด่ท่าน ซึ่งในภายหลังท่านก็มักยกให้เป็นของสงฆ์ส่วนรวม

เป็นเดียวกับข้าวของต่าง ๆ ที่มีผู้มาถวายเป็นสังฆทาน โดยผ่านห่าน และ เมื่อถึงเวลาเหมาะสมควรท่านก็จะระบายออก โดยจัดสรรไปให้วัดต่าง ๆ ที่อยู่ในชนบทและยังขาดแคลนอยู่

หลวงพ่อตู่ท่านพูดบ่อยครั้งว่าห่านเป็นพระบ้านนอก ไม่มีความรู้อะไร เวลาพูด Jasනานกับลูกศิษย์ ก็พูดกันแบบข้าวบ้าน ๆ ไม่มีพิธี ริตตองหรือการวางแผนเนื้อวางแผนตัว แต่บางครั้งก็สามารถพูดแหงเข้าไปถึงกันบ้าง หัวใจของผู้ฟังที่เดียว ในเรื่องของเจโตปริญญาณหรือการกำหนดครุฑ์ใจ ผู้อื่นได้นั้น เป็นธรรมและตัว ไม่อาจประกาศหรือโฆษณาแก้ได้ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่ประจักษ์เฉพาะกันผู้ที่ได้สัมผัสด้วยตนเองแล้วเท่านั้น

สร้างพระอย่างพุทธะ

หลวงพ่อตู่ท่านมิได้ตั้งตัวเป็นเกจิอาจารย์ การที่ห่านสร้างหรือ อนุญาตให้สร้างพระเครื่องหรือพระบูชา ก็ เพราะเห็นประโยชน์นี้ เพราะ บุคคลจำนวนมากยังขาดที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ห่านเองมิได้จำกัดศิษย์อยู่ เดอะทางกุழุ่มไก่กุ่มหนึ่ง ดังนั้นคนจะศิษย์ของห่านจึงมิกล่าวขวางออกไป ทั้งที่ไฟใจในธรรมล้วน ๆ หรือที่ยังต้องอิงกับวัตถุมงคล ห่านเคยพูดว่า “ติดวัตถุมงคล ก็ยังดีกว่าที่จะให้ไปติดวัตถุอัปมงคล” หันนี้ห่านย่อมใช้ ดุลยพินิจพิจารณาตามความเหมาะสมแก่ผู้ที่ไปหาห่าน

พระเครื่องและพระบูชาต่าง ๆ ที่ห่านอธิษฐานจิตปลุกเสกให้แล้ว นั้นปรากฏผลแก่ผู้บูชาในด้านต่าง ๆ เช่น แคล้วคลາด เป็นต้น นั้นก็เป็น เพียงผลผลอยได้ สังเป็นประโยชน์ในทางโลก ๆ แต่ประโยชน์ที่ห่านผู้ สร้างมุ่งหวังอย่างแท้จริงนั้นก็คือ ใช้เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน นิพุทธานุสติกรรมฐาน เป็นต้น นอกจากนี้แล้วผู้ปฏิบัติยังได้อาশัยพลังจิต

ที่ท่านตั้งใจบรรจุไว้ในพระเครื่องป้ายน้อมนำและประคับประคองให้จิต
รวมสูงปฏิบัติเรื่องขัน ตลอดถึงการใช้เป็นเครื่องสร้างเสริมกำลังใจและรับ
ความหวาดวิตกขณะปฏิบัติอิกด้วย สิ่งนี้ถือเป็นประโยชน์ทางธรรมซึ่งจะ
ก่อให้เกิดพัฒนาการทางจิตของผู้ใช้ไปสู่การพึงพาตนเองได้ เพราะการที่
เราได้อาศัย พุทธัง สรณัง คัจฉามิ อัมมัง สรณัง คัจฉามิ และสังฆัง^๔
สรณัง คัจฉามิ คือ ได้ยึดได้อาศัยเอาพระพุทธ พระธรรม และพระสังฆ์
เป็นส่วนในเบื้องต้นก่อน

เมื่อจิตของเราเกิดศรัทธาโดยเนพะอย่างที่เรียกว่า ตถาคตโพธิสัทธา
คือเชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าขึ้นแล้ว เรายิ่อมเกิดกำลังใจขึ้นว่า
พระพุทธองค์เดิมก็เป็นคนธรรมชาติเช่นเดียวกับเรา ความผิดพลาดพระองค์
ก็ทรงเคยทำมาก่อน แต่ก็ด้วยความเพียร ประกอบกับพระสติปัญญาที่
ทรงอบรมมาดีแล้ว จึงสามารถก้าวข้ามสามโลกสู่ความหลุดพ้นเป็นการ
บุกเบิกทางที่เคยรักษาไว้ให้พວกเราได้เดินกัน ดังนั้นเราซึ่งเป็นมนุษย์เป็น
เดียวกับพระองค์ ก็ยิ่อมที่จะฝึกฝนอบรมกาย วาจา ใจ ด้วยตัวของเราเอง
ได้เป็นเดียวกับที่พระองค์ทรงกระทำมา พุดอิกอย่างหนึ่งก็คือ กาย วาจา
ใจ เป็นสิ่งที่ฝึกฝนอบรมกันได้ ไปว่าจะต้องปล่อยให้หลีไปตามยถากรรม

เมื่อจิตของเราเกิดศรัทธาตั้งที่กล่าวมานี้แล้ว ก็มีการน้อมนำเอา
ข้อธรรมคำสอนต่าง ๆ มาประพฤติปฏิบัติขัดเกลา กิเลสออกจากใจตน
จิตใจของเราก็จะเลื่อนขึ้นจากปุถุชนที่หนาแน่นด้วยกิเลส ขึ้นสู่กัลยาณชน
และอริยชน เป็นลำดับ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ในที่สุดเราก็ยิ่อมเข้าถึงที่พึงคือ
ตัวเราเอง อันเป็นที่พึงที่แท้จริง เพราะ กาย วาจา ใจ ที่ได้ผ่านขั้นตอน
การฝึกฝนอบรมโดยการเจริญศีล สมาริ แล็บัญญา แล้วย้อมกล้ายเป็น^๕
กายสุจริต วาจาสุจริต และมโนสุจริต กระทำสิ่งใด พุดสิ่งใด คิดสิ่งใด

ก็ย่อมหาโทษมิได้ ถึงเวลาหนึ่นแม้พระเครื่องไม่มี ก็ไม่อาจทำให้เขากิดความหวั่นไหว หวาดกลัว ขึ้นได้เลย

เปลี่ยนด้วยเมตตา

นึกถึงสมัยพุทธกาล เมื่อพระพุทธองค์ทรงประชวรหนักครั้งสุดท้าย แห่งการปรินิพ paranthanaran ที่ผู้อุปถัมภาระขององค์อยู่ตลอดเวลา ได้ห้ามนานพหุ่นผู้หนึ่งซึ่งขอร้องจะขอเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าขณะนั้น พระอานันท์คัดค้านอย่างเด็ดขาด ไม่ให้เข้าเฝ้าแม้มานพขอร้องถึง ๓ ครั้ง ท่านก็ไม่ยอม จนกระทั่งเสียงขอร้องเสียงขัดดังถึงพระองค์

พระองค์จึงตรัสว่า “อานันท์ อย่าห้ามมานพนั้นเลยจะให้เข้ามาเดี่ยววันนี้” เมื่อได้รับอนุญาตจากพระอานันท์แล้ว นานพก็เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ได้ฟังธรรม บรรลุมรรคผลแล้วข้อบวช เป็นพระสาวกองค์สุดท้ายมีนามว่า “พระสุกัทธะ”

พระอานันท์ท่านทำหน้าที่ของท่านถูกต้องแล้ว ไม่มีความผิดอันใด เลยแม้แต่น้อย ส่วนที่พระพุทธเจ้าให้เข้าเฝ้านั้น เป็นส่วนพระมหากรุณายิ่งคุณของพระองค์ที่ทรงมีต่อสรรพลัตว์ทั้งหลายโดยไม่มีประมาณ ย่อมแฟไ菲ศาลไปทั่วโลกทั้งสาม พระสาวกรุ่นหลังกระหั้นถึงพระแทระหรือครูบาอาจารย์ผู้สูงอายุโดยทั่วไปที่มีเมตตาสูง รวมทั้งหลวงพ่อย่อมเป็นที่เคารพนับถือของชนหมู่มาก ท่านก็อุทิศชีวิตเพื่อกิจพระศาสนา ก็ไม่ค่อยคำนึงถึงความปราาร�ของท่าน เห็นว่าผู้ใดได้ประโยชน์จากการบูชาสักการะท่าน ท่านก็อำนวยประโยชน์นั้นแก่เขา

เมื่อครั้งที่หลวงพ่ออาพาธอยู่ ได้มีลูกศิษย์กราบเรียนท่านว่า “รูสิก เป็นห่วงหลวงพ่อ” ท่านได้ตอบแก่ศิษย์ผู้นั้นด้วยความเมตตาว่า “ห่วง

ตัวแก่เองเกอะ” อิกครั้งที่ผู้เขียนเคยเรียนหลวงพ่อว่า “ขอให้หลวงพ่อพัก พ่อนมาก ๆ” หลวงพ่อตอบหันทิว่า “พักไม่ได้ มีคนเขามากันเยอะแยะ บางทีกลางคืนเขาก็มากัน เราเหมือนกันตัวนำ (นกที่บินรวมกันเป็นฝูง จะมีจ่าฝูงเป็นตัวนำ-ผู้เขียน) เราเป็นครูเขา呢 ครู...เขาตีระฆังได้เวลา สอนแล้วก็ต้องสอน ไม่สอนได้ยังไง”

ท่านเป็นดุจพ่อ

หลวงพ่อตู่ท่านเป็นดุจพ่อของลูกศิษย์ทุก ๆ คน เมื่อมองอย่างที่ พระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่น เรียกหลวงปู่มั่นว่า “พ่อแม่ครูอาจารย์” ซึ่งถือเป็นคำยกย่องอย่างสูงพระเป็นทั้งฐานะของพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด คือ กำเนิดในเพศพرحمจรรย์ และเป็นทั้งครูอาจารย์ ผู้ค่อยทำหน้าที่เป็น กัลยาณมิตร

หลวงพ่อตู่ท่านให้การต้อนรับแขกอย่างเลมอนหน้ากันหมด ไม่มีการ แบ่งชั้นวรรณะ หลวงพ่อตู่จะพูดห้ามปราบหากมีผู้มาสนใจตัวเป็นนายหน้า คอยจัดแจงเกี่ยวกับแขกที่จะเข้ามานมัสการหลวงพ่อ ถึงแม้จะด้วยเจตนาดี อันเกิดจากความห่วงใยในสุขภาพของท่านก็ตาม เพราะท่านทราบดีว่า มีผู้ฝ่าธรรมจำนวนมากที่อุตสาห์เดินทางไกลมาเพื่อมัสการและซักถาม ข้อธรรมจากท่าน หากมาถึงแล้วยังไม่สามารถเข้าพบได้โดยสะดวก ก็จะทำให้เสียกำลังใจ นี้เป็นมาตรฐานธรรมอย่างสูงซึ่งนับเป็นโขคดีของบรรดา ศิษย์ทั้งหลายไม่ว่าใกล้หรือไกล ที่สามารถมีโอกาสเข้ากราบนมัสการ ท่านได้โดยสะดวก หากมีผู้สนใจการปฏิบัติกรรมฐานมาหาท่าน ท่าน จะเมตตาสนทนารมณ์เป็นพิเศษอย่างไม่เห็นแก่เห็นด้วย บางครั้ง หลวงพ่อตู่มิได้กล่าวอะไรมาก บางครั้งเพียงท่านกล่าวทักทายศิษย์ด้วย ถ้อยคำสั้น ๆ เช่น “เอ้า...กินน้ำชาอิ” หรือ “ว่าไง...”ฯลฯ

เราคงไม่ปฏิเสธกันเลยว่า ถ้อยคำเหล่านี้เหมือนดังหยาดน้ำที่พยุงโลกให้ยืนยั่งคงความสดชื่นตลอดร่างกายจน...ถึงจิต...ถึงใจ และเกิดความปลื้มอกปลื้มใจ มีพลังที่จะทำความดี มีพลังที่จะอุดหนหรือต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตที่ยังจะต้องเผชิญกันต่อไป

ปัจฉิมวาร

นับแต่ พ.ศ. ๒๕๗๔ เป็นต้นมา หลวงพ่อคู่ต้องรับภาระหนักในการรับแขก จนกระทั่งสุขภาพของท่านทรุดโทรมลง โดยปกติท่านจะอยู่ประจำที่กุฏิของท่านเพื่อโปรดญาติโยม โดยไม่รับกิจกรรมต่อไปที่ไหน ๆ เลย ปีหนึ่ง ๆ ท่านจะออกจากราชบูรณะอยู่สักเพียง ๓ ครั้งเท่านั้น คือ วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา และวันโมฆนาผ้ากฐิน

ด้วยปณิธานที่ตั้งไว้ว่า “สู้แค่ตาย” ท่านใช้ความอดทนอดกลั้นอย่างสูง แม้บางครั้งจะมีโรคมาเบียดเบียนอย่างหนัก ท่านก็สู้สุดสุดห้อยโปรดญาติโยมเป็นปกติ พระที่อุปถัมภ์ท่านได้เล่าให้ฟังว่า บางครั้งถึงขนาดที่ท่านต้องพยุงตัวเองขึ้นด้วยอาการสั่น และมีน้ำตาคลอเป็นน้ำ ท่านก็ไม่เคยปรีปากให้ใครต้องเป็นกังวลเลย ในปีท้าย ๆ ท่านถูกตรวจพบว่าเป็นโรคลิ้นหัวใจร้า แม้นายแพทย์จะขอร้องให้ท่านเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลท่านก็ไม่ยอมไป ท่านเล่าให้ฟังว่า “แต่ก่อนเราจะอยากดีเมื่อคิ้แล้วก็เอามาให้หายอย่าง อย่างมากก็สู้แค่ตาย ใครจะเหมือนข้า ข้าบนตัวตาย”

มีบางครั้งได้รับข่าวว่าท่านล้มขณะกำลังลุกเดินออกจากห้องเพื่อออกโปรดญาติโยมในตอนเช้า คือประมาณ ๖ นาฬิกา อย่างที่เคยปฏิบัติอยู่ทุกวัน โดยปกติในยามที่สุขภาพของท่านแข็งแรงดี ท่านจะเข้า

จำวัดประมาณ ๔-๕ ทุ่ม แต่กว่าจะจำวัดจริง ๆ ประมาณเที่ยงคืน-ตีหนึ่ง แล้วมาตีนนอนตอนประมาณตีสาม มาปางหลังที่สุขภาพของท่านไม่แข็งแรง จึงตีนตอนประมาณตีสี่-ตีห้า เสร็จกิจการทำวัตรเข้าและกิจธุระส่วนตัวแล้วจึงออกโปรดญาติโดยที่หน้ากุฏิ

ประมาณปลายปี ๒๕๓๗ หลวงพ่ออุ่นพูดบ่อยครั้งในความหมายว่า ใกล้ถึงเวลาที่ท่านจะละสังขารนี้ไปแล้ว จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๘ ในตอนบ่ายขณะที่ท่านกำลังเอนกายพักผ่อนอยู่นั่นก็มีนายทหารอากาศผู้หนึ่งมากราบนมัสการท่านซึ่งเป็นกรรมมาครั้งแรก หลวงพ่อได้ลุกขึ้นนั่งต้อนรับด้วยใบหน้าที่สดใส ร่าดีเปล่งปลั่งเป็นพิเศษ กระทั่งบรรดาศิษย์ ณ ที่นั่น เห็นผิดสังเกต หลวงพ่อแสดงอาการยินดีเหมือนรอคอยบุคคลผู้นี้มานาน ท่านว่า “ต่อไปนี้ข้าจะได้หายเจ็บหายไข้เสียที” ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าท่านกำลังจะโปรดลุกศิษย์คนสุดท้ายของท่านหลวงพ่ออุ่นท่านได้แนะนำการปฏิบัติพร้อมทั้งให้เขานั่งปฏิบัติต่อหน้าท่านซึ่งเขา ก็สามารถปฏิบัติได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ท่านย้ำในตอนท้ายว่า “ข้าขอฝากให้แก่ไปปฏิบัติต่อ”

ในคืนวันนั้นก็ได้มีคณะศิษย์มากราบนมัสการท่านซึ่งการมาในครั้งนี้ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนเป็นกันว่าจะเป็นการมาพบกับสังขารธรรมของท่านเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว หลวงพ่ออุ่นได้เล่าให้ศิษย์คณะนี้ฟังด้วยสีหน้าปกติว่า “ไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายที่ไม่เจ็บปวดเลย ถ้าเป็นคนอื่นคงเข้าห้องไอซียูไปนานแล้ว” พร้อมทั้งพูดหนักแน่นว่า “ข้าจะไปแล้วนะ” ท้ายที่สุดท่านได้เมตตากล่าวย้ำให้ทุกคนตั้งอยู่ในความไม่ประมาณ “ถึงอย่างไรก็ขออย่าได้ทิ้งการปฏิบัติ” นี่คือเป็นปัจฉนิมิโภวะของหลวงพ่อ พระ...ผู้เป็นดุจพ่อ พระ...ผู้เป็นดุจครูอาจารย์ พระ...ผู้จุดประทีปในดวงใจ ของผู้เป็นศิษย์ทุกคนอันจะไม่สามารถลืมเลือนได้

เลย ท่านได้ลั่งสังขารไปด้วยอาการอันสงบด้วยโรคหัวใจ ในกุฎิท่าน เมื่อเวลาประมาณ ๕ นาฬิกาของวันอังคารที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ อายุได้ ๘๔ ปี ๙ เดือน อายุพระชา ๖๕ พรรษา

บัดนี้ สิ่งที่คงอยู่มิใช่สังขารธรรมของท่าน หากแต่เป็นหลวงพ่อคู่ องค์แห่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งจะคงอยู่ตลอดไป ธรรมหงษ์หลายที่ท่านได้พรรਸון ทุกรรคตอนแห่งธรรมที่บรรดาศิษย์ได้น้อมนำมาปฏิบัติ นั่นคือการที่ท่านได้เพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความดึงดูดบันเดิร์งใจของศิษย์ ทุกคน ซึ่งนับวันจะเติบใหญ่ผลิดอกออกผลเป็นสติและปัญญาบนลำต้น ที่แข็งแรงคือ สมาริและบันพันดินที่มั่นคงแน่นหนาคือศิล สมดังเจตนา รมณ์ที่ท่านได้ทุ่มเทหั้งชีวิต ด้วยเมตตาธรรมอันยิ่ง อันจักหาได้ยากทั้ง ในอดีต ปัจจุบันและอนาคต

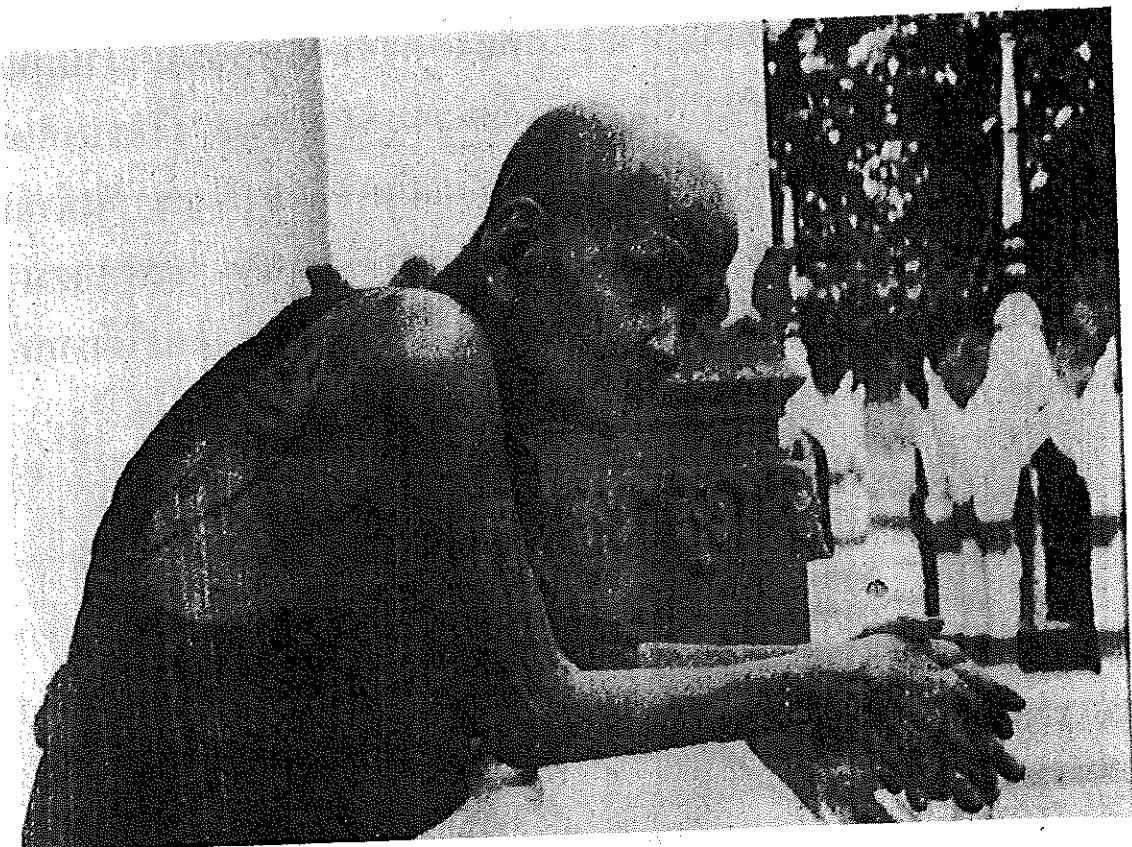
“ทราบได้ก็ตามที่แกอย่างไม่เห็นความดีในตัว ก็ไม่นับว่าแกรู้จักช้า แต่ถ้าเมื่อใดที่เริ่มเห็นความดีในตัวเองแล้ว เมื่อนั้น ช้ากว่าแกรู้จักช้าดีซึ่งแล้ว...

หลวงพ่อคู่ พราหมณ์ปัญโญ^๗
พระผู้อุปัชฌาย์ในดวงใจ

๑๙

ปฏิบัติธรรมแบบสบายน สบายน

ในแต่ละวันเรายอมมีอารมณ์กระทบหลาย ๆ อย่าง ก่อนที่จะเริ่มปฏิบัติเป็นกิจจะลักษณะหลังจากหมดการกิจทางโลกแล้ว ตั้งมีหลาย ๆ ท่านบอกว่า “ไม่ค่อยดีหรือไม่ค่อยสงบ” หลวงพ่อท่านกล่าวว่า “ในเวลากลางวันหรือเวลาใดก็ตาม ให้พยายามงานไว้เรื่อย ๆ ไม่ว่า ยืน เดิน นั่ง นอน ทำให้ตลอดเวลาถ้าเราจะทำ ดีกว่านั่งร้องเพลง จะซักผ้า หุงข้าว ต้มแกง นึ่งรด ทำได้ทั้งนั้น เขาเรียกว่าพยายามเกลี่ยจิต ใจให้เข้าที่ ถ้าจะรอเวลาปฏิบัติที่เดียวมันยาก เพราะจิตมันแทรกมาตลอดวัน” ซึ่งบางท่านอาจแย้งว่าเวลาทำงานที่ต้องใช้สมาธิ จะงานได้อย่างไร จะ “ไม่มีปัญหาถ้าท่านมีสติคือตัวรู้” ในการทำงาน พอมีเวลาว่างท่านจึงภารนา ก็ได้ การมีสตินี้เป็นสมาธิแบบหนึ่งซึ่งเรียกว่า “สมาธิในการใช้งาน หลวงปู่ดูลย์ อตุโล วัดบูรพาราม จังหวัดสุรินทร์” ท่านเคยบอกกับผู้ที่ อ้างว่า “ไม่มีเวลาปฏิบัติ” ว่า “ถ้ามีเวลาหายใจ ก็ต้องมีเวลาภารนา” เพราะเพียงแต่กำหนดตัวรู้ในการหายใจ ก็ต้องว่า “ทำสมาธิแล้ว”

สำหรับภารนาไม่จำเป็นต้องนั่งหลับตาเพียงอย่างเดียว ขอให้ท่านนั่งปฏิบัติฟังพิจารณาดูสถานการณ์ว่าควรทำหรือไม่ อย่างเช่น ในที่ทำงานหรือสถานที่ซึ่งมีผู้คนมากมาย ถ้าท่านนั่งหลับตาอยู่คุณเดียว ก็ไม่สมควร ผู้ที่ไม่เข้าใจอาจติดินนิทางได้ เป็นการสร้างบาปให้กับคุณอีน เพราะสปฏิริสธรรมของพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้เพื่อเตือนผู้ปฏิบัติให้เป็นสตบุรุษ คือ รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักระมาณ รู้จักกาล รู้จักชุมชน รู้จักคน ยกตัวอย่าง เช่น ท่านจำเป็นต้องไปอยู่ในวงเหล้า ซึ่งตัวท่านเองไม่ดื่มเลย ในสภาวะนี้ถ้าท่านปรากรณาติดต่อพากองเหล้าทั้งหลาย โดยท่านแสดงธรรมเกี่ยวกับโทษของการดื่มสุรา จะเห็นว่า “ไม่มีประโยชน์”

แต่กลับจะให้โทษ เพราะจะไม่มีผู้ใดเห็นด้วย แทนที่จะเป็นธรรมะ อาจจะเป็นธรรมเมາ หรือบางที่เป็นธรรมนายขึ้นมาก็ได้

เมื่อท่านจะนั่งปฏิบัติ สำหรับท่านที่มีภาระอันมากมายมาทั้งวัน เมื่อบุษพะ สมานทนศิลเรียบร้อยแล้ว อย่าเพิ่งหลับตา เนื่องจาก อารมณ์หยาบ ๆ ของเรามีมาทั้งวันจะทำให้เกิดความวุ่นวายในหัวคิด เมื่อหลับตาลงการนั่งลิมตามของพระพุทธรูป หรือพระสังฆ์องค์ใดก็ได้ที่ ท่านเคารพนับถือ ทำใจนิ่งๆไม่ต้องคิดอะไร จากนั้นจึงเริ่มภาวนา เมื่อจิตเริ่มคลายอารมณ์หยาบออก จะมีความรู้สึกอย่างหลับตาลง บาง ครั้งจิตไม่ทรงตัวอาจใช้วิธีการของท่านเจ้าคุณนารัตน์ราชมานิตย์ วัด เทพศรินทร์ คือให้สูดลมหายใจแรง ๆ ลึก ๆ หลาย ๆ ครั้ง ด้วยความ มีสติ เพียงไม่นานจิตจะเข้าที่ได้ง่าย โปรดสังเกตอาการของจิตว่าในวันนี้ เวลานี้ จิตพอใจอะไร บางที่อาจต้องการพิจารณาให้ลึกชัด ความตาย หรืออย่างสุดมนต์ บางครั้งอยากจะภารนาเลย ขอให้ท่านทำตามใจ เพราะทั้งสามอย่างเป็นของตัวนั้นเราหวังผลในการปฏิบัติคือให้จิตมี งานทำ และเป็นงานที่เกิดประโยชน์ หลวงปู่สิพันหกวันโนน วัดสะแก ท่านเคยเล่าว่า “บางวันพอดูดซูบแล้วจะตั้งนะไม่จิตเกิดรวมเข้าที่เลยนั่ง พนมมือไว้อย่างนั้นจนซูบหมด เพราะกลัวจิตจะเคลื่อน” บางท่านตั้งใจ เต็มที่ว่าวันนี้จะนั่งให้ดีพระจิตโปร่ง เมื่อนั่งแล้วกลับใช้ไม่ได้ บางวันไม่ หวังอะไรคิดว่านั่งคงไม่ดี พอนั่งไม่นานจิตรวมได้ง่าย จึงขอให้ท่าน เข้าใจถึงกิเลสซึ่งมหาลายรูปแบบ เราต้องอาศัยวิธีการหลายอย่างเข้า แก้ไข จึงสามารถเอาชนะได้ มิใช่นั้นนักปฏิบัติจะเกิดความท้อแท้ว่าทำ งานแล้วไม่ได้ผล

ท่านที่เพิ่งเริ่มปฏิบัติจะใช้ความสังเกตตัวเองว่ามีความสามารถเพียงใด เพราะบางท่านทำเกินพอดี เช่น อธิษฐานจะนั่งไม่ต่ำกว่าสามชั่วโมงจึงจะลุกจากที่ จิตที่ยังไม่สงบหรือยังไม่คุ้นเคยก็จะเกิดความลำบากเนื่องจากลังชาตไม่อำนวยแนที่จะนั่งได้กลับได้นั่ง เพราะต้องต่อสู้กับทุกข์เวทนา บางท่านอ้างว่าแม้แต่พระพุทธเจ้ายังทรงอธิษฐานว่ายอมสละชีวิตถ้าไม่สำเร็จโพธิญาณ แต่อย่าลืมว่าท่านเป็นหน่อพุทธภumi บำเพ็ญบารมีมาแล้วลีล่องไวย่างไรแล่นมากก็ป ดังนั้นการปฏิบัติขอให้ค่อยเป็นค่อยไป อย่าเร่งรัดมากเกินควร เพราะไม่เกิดผลดีเสมือนกับเราจะเห็นน้ำร้อนจากกา ถ้ารีบอาจหลอกมือ ถ้าข้านักหรืออ้อยอิงก์เสียเวลานาน ตัวเราเองจึงรู้ว่าจะต้องหอย่างไรจึงจะพอดี ซึ่งนั่นคือ ทางสายกลาง

ทางสายกลางนี้แตกต่างกันตามความสามารถของแต่ละบุคคล ต้องพยายามปฏิบัติไปเรื่อย ๆ จนจิตเกิดความคุ้นเคยมีสมรรถนะเพิ่มขึ้น ทางพระเรียกว่าบารมีหรือกำลังใจ จิตมีความฉลาด (กุศล) ในทางปฏิบัติ หลวงปู่ทวดท่านบอกว่า “คนเราต้องมีสัจจะ และอธิษฐานบารมี ถึงจะสำเร็จ” ผู้เขียนก็ 얹งว่าปุกุชนอย่างเราจะทำได้หรือ หลวงพ่อท่านตอบว่า “ได้ แต่ต้องคุ้นเคยตัวเองเสียก่อน” ถ้าเรามีเงินเพียงร้อยบาท แต่กลับใช้เกินเค้าไปถึงพันบาท ก็จะขาดทุน เกิดเป็นหนี้ลิน และอาจล้มละลายได้ ถ้าเรารอยากตั้งสัจจะอะไรก็ตาม เช่น นับจากนี้เป็นเวลา 10 นาที จะไม่ตอบยุ่งท่านพожะทำได้ใหม แต่ถ้าตั้งใจว่าตตลอดชีวิตข้าพเจ้าจะไม่ตอบยุ่ง ถ้าบารมีเรายังไม่เข้มข้นจะทำได้หรือ ศิลที่ตั้งไว้จะต้องขาดแล้วขาดอีก

ดังนั้นการที่จะอธิษฐานหรือตั้งสัจจะอะไรก็ตามควรดูตัวเอง พิจารณาให้ถ้วน ทำให้เราสามารถทำอะไรได้โดยไม่ต้องเดือดร้อนวุ่นวาย ใจและมีกำลังใจในการที่จะสร้างความดีมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งอาจารย์

พระมหาบัวญาณสัมปันโน กล่าวว่า “ทำไปเรื่อย ๆ แต่ร้ายเมื่อไม่ได้”

หลวงพ่อเป้า เขมาโน วัดถ้ำพรสวรรค์ อ.ตากฟ้า จ.นครสวรรค์ เคยเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า “ฉันเคยนั่งปฏิบัติอยู่ในถ้ำ ได้ยินเสียงแต่ไม่เห็นตัวบอกว่าทำไม่ตามหารมณ์เดิม ก็เลยนึกขึ้นได้ว่า ตอนที่เราไม่นั่งสมาธิไม่ได้กำหนดลมหายใจ เราหายใจได้ทั้งวันไม่เหนื่ดเหนื่อย แต่พอมาปฏิบัตินั่งสมาธิเกิดการเหนื่อยและห้อแท้ แล้วคงว่าเรามีหารมณ์เคร่งเครียดเกินไปเลยไม่เกิดความสงบพอดีได้ เช่นนี้จึงพยายามตามหารมณ์เดิม คือสังเกตดูลมหายใจตามปกติของเราว่าขนาดไหน ค่อย ๆ สังเกตไปในที่สุดก็จะพบความสุขความสงบจากการปฏิบัติ ขอให้พากุณพยายามทำไปเถอะ คิดเสียว่าถึงก็ปางไม่ถึงก็ปางเดียว ก็ได้ มองแหลก” ถ้าท่านต้องการดูลมหายใจปกติแล้ว ลองสังเกตอาการ พองยุบของห้องจะไม่ป่องมากหรือยุบมากนัก คือลมหายใจธรรมชาติ ของเรานะเอง

สำหรับการปฏิบัติโดยใช้วิธีของหลวงพ่ออู่ วัดสะแกนนั้น ในขณะที่ ภารนาขอให้ท่านพยายามบริกรรมไปเรื่อย ๆ โดยมีสติเป็นตัวรู้อยู่ ไม่ต้องเร่งร้อนทำใจสบายนะ ท่านที่มีวิสัยในการเห็น จะเกิดอาการปิดขึ้น เช่น มีอาการขันลูก หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต พระอริยะองค์สำคัญท่านบอกว่าอาหารของจิตคือปีติ ทำให้มีกำลังในการจะปฏิบัติธรรม ในลำน้ำวัดสะแกหลวงพ่อจะให้กำพระไว้ในเมือขวา หลวงพ่อท่านบอกว่า เป็นเครื่องป่วยในด้านกำลังใจ โดยเฉพาะพวกผู้หญิงมักตกใจง่ายและชอบกลัว แต่เมื่อผู้เขียนวิเคราะห์แล้วพระที่หลวงพ่อให้กำไว้นั้น ผ่านการอธิษฐานจิตจากหลวงพ่อแล้ว ย่อมมีพลังคุณพระ เมื่อจิตของผู้ปฏิบัติ เกิดความเลื่อมใสและภารนาเป็นสมาธิจะเกิดอาการปิดได้รวดเร็ว พุด

ง่าย ๆ หลวงพ่อ หรือพระท่านป่วย ๕๐% ตัวเราอีก ๕๐% นั้นเอง หลวงพ่อมหาวีระ ถาวโร วัดท่าซุง บอกว่า “ปิดห่างจากภานเพียงเล็กน้อย แต่เดงผ่าแปด ผู้ที่เกิดปิดแล้วการจะเกิดสมารธหรือภานจะง่ายขึ้น”

ท่านที่มีนิสัยวานนาในการเห็น จะบังเกิดเป็นแสงสว่างเบื้องหน้า ทั้ง ๆ ที่ท่านหลับตา จงพยายามทำใจให้เป็นปกติ อย่าตีใจ เพราะสมารธ อาจเคลื่อนได้ แสงสว่างที่เกิดอาจเป็นลีเดียวหรือหลายลีก็ได้ ขอให้ผู้ปฏิบัติมองลงไปหรือกำหนดจุดกึ่งกลางของแสงที่เห็น บางท่านกลัวจะไม่ตรงหน้าหากถึงกับย่นคิ้ว ระวังจะเกิดอาการปวดหัว เพราะต้องใจเกินไป จิตค้อย ๆ บริกรรมภាណาไปเรื่อย ๆ องค์พระจะบังเกิดปรากฏขึ้นตรง กึ่งกลางแสงสว่างนั้น อาจเป็นพระพุทธเจ้า พระสังฆ์ หรือเป็นหลวงปู่ ทวดหรือหลวงพ่อตู่ก็ได้

ขั้นสำคัญต่อไปคือการอธิษฐานให้ตัวเราออกไปข้างหน้าองค์พระ สร้างรูปตัวเองขึ้นใหม่ว่าเรากำลังกราบท่านอยู่ ตอนแรก ๆ อาจไม่ชัด ภายหลังเมื่อมีความชำนาญก็จะชัดเจนขึ้นเอง บางครั้งเราจำเป็นต้องสร้าง มโนภาพเลียก่อน เป็น อธิษฐานไปในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งที่เราจำได้ หรือคุ้นเคย อาจเป็นวัดพระแก้ว วัดมหาธาตุฯ วิธีการเขียนนี้เป็น การช่วยจิตไม่ให้ชัดสายไปทางอื่นถือว่าเป็นการให้งานแก่จิตเข่นกัน ตอนแรกอาจเห็นไม่ชัด นาน ๆ ไปภาพจะปรากฏขึ้นเป็นลำดับ

อาจมีผู้โต้แย้งว่าการสร้างมโนภาพเป็นอุปทานแล้วจะได้ประโยชน์อะไร เพราะการนั่งปฏิบัติไม่จำเป็นต้องเห็นก็ได้ มีฉะนั้นจะไปติด นิมิตไม่ผิดกับการตะครุบເຫດน่อง ขอความกรุณากล่าวไว้ ความเหมาไป เลยทีเดียว เนื่องจากการเห็นตนเองหรือเห็นนิมิตต่าง ๆ ลิงสำคัญ ต้อง

มีสติพิจารณาเที่ยบเคียงกับใจของตนเองอยู่เสมอ เพื่อไม่ให้ตัวหลงเกิดขึ้นโดยต้องเอาความโลภ โกรธ หลง เป็นบรรทัดฐานสำหรับพิจารณาความก้าวหน้าของจิต

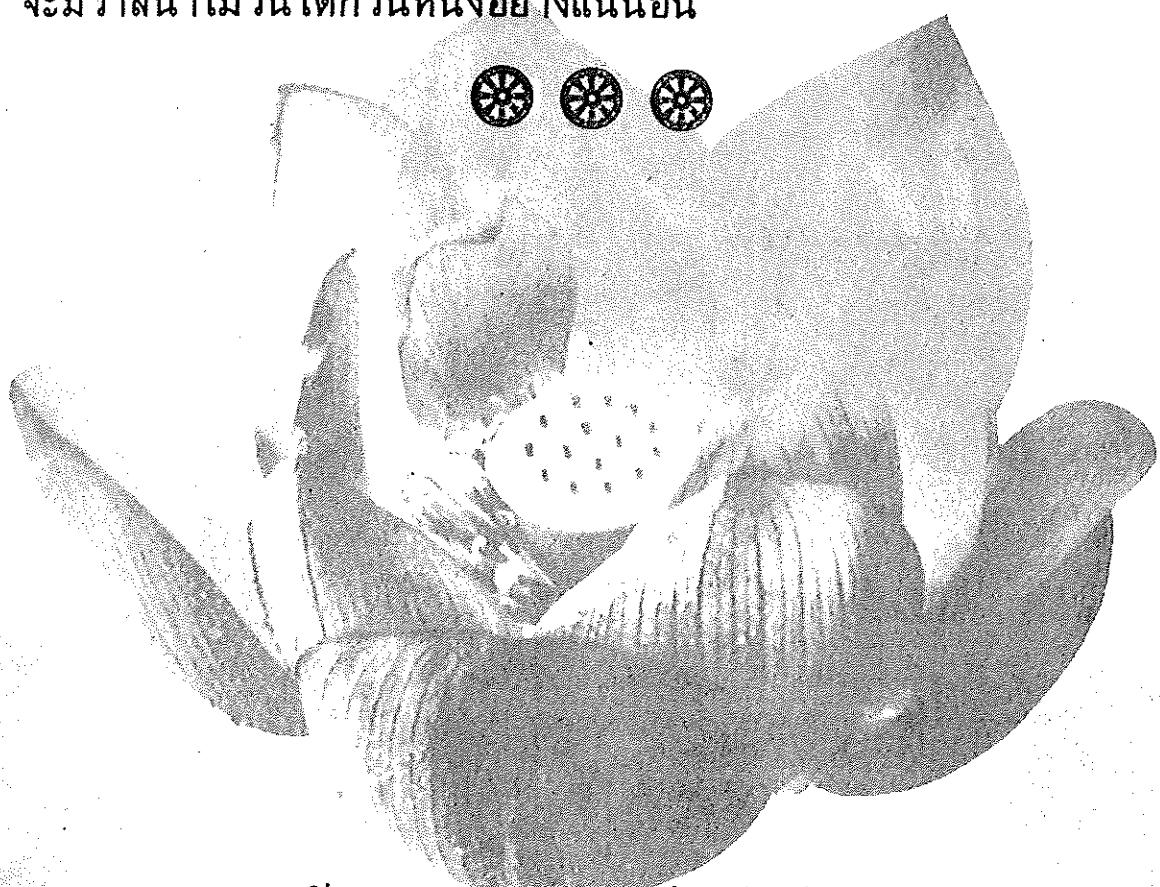
เป็นความจริงที่บางท่านสามารถเห็นนิมิต พุดกับพระได้หรือไปสถานที่ต่าง ๆ ด้วยอำนาจจิตที่เรียกว่าโนมยิทธิ แต่ในที่สุดก็ไปไม่รอด เพราะไม่ได้ เคนานิมิตมาลงนิมิต กล่าวคือเมื่อท่านสามารถเห็นตนเองหรือจะเรียกว่า ออาทิสมานกาย หรือเรียกว่า กายทิพย์ก็ได้ ท่านจะต้องเอากายทิพย์นี้มาพิจารณา กายนี้อีกครั้งแล้ว เอียด ตั้งแต่ ขน เล็บ พื้น หนัง ตับ ไต ไส้ ปอด ฯลฯ ที่ทางพระเรียกว่า กายคตานุสติกรรมฐาน จนเห็นเป็นอสุกรรมฐาน คือสิ่งที่ไม่สุขงาม ลักษณะเป็นธาตุขั้นธีต้องแตกลายไป จนจิตคล้ายตัวในการยืดมันถือมันในร่างกาย โดยมีตัวจิตหรือผู้รู้เป็นผู้เห็นนิมิตเหล่านั้น

หลวงปู่หลุย จันทร์สาโร ศิษย์สายพระอาจารย์มั่น กล่าวว่า “ศึกษาการมั่นกายหรือแยกกายนั้นเอง” เพราะการเห็นนี้เป็นสิ่งรับรองเชิงเรียกว่าใช้ประโยชน์จากนิมิตเป็น ไมหลงสรวยค์ ดืนนรุก ตามแต่จิตจะท่องเที่ยวไป เสมือนกับไปชุมสมบัติเครษฐ์แต่ตัวเองไม่ได้เป็นเครษฐ์กับเขา ด้วย นี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการพิจารณานิมิตให้เป็นประโยชน์กับตนเอง เมื่อท่านชำนาญแล้ว สิ่งที่จะติดตามมาคือปัญญาที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของการปฏิบัติธรรม

โปรดทราบไว้อย่างหนึ่งว่า ถ้าท่านนั่งปฏิบัติแล้วไม่พบพระ ไม่มีแสงสว่าง อย่าได้กังวลกับสิ่งเหล่านี้ เนื่องจากว่าสนาของแต่ละคนแต่ละท่านแตกต่างกัน มิใช่นั่นท่านจะเกิดการเป็นทุกข์จากการปฏิบัติธรรม แทนที่จะปฏิบัติให้พ้นทุกข์หรือเห็นธรรม

สิ่งที่เราพึงจะรักอยู่เสมอคือเราจะไม่ปฏิบัติจนเกินพอดี ไม่ติดลูก
คิดร่างแก้วเล็บผลเลิศ คิดจะเอาไว้รออย่างเดียว ทางบุญคุณจากการ
ปฏิบัติ สิ่งที่ท่านต้องดำเนินรอยตามพระพุทธเจ้าและพระอริยะทั้งหลาย
คือการรักษาศีล ทำสามัคชี และพยายามพิจารณาสภาวะธรรมต่าง ๆ
จนเกิดปัญญาตามโอกาสและเวลาที่เอื้ออำนวยอย่างสม่ำเสมอ ท่านก็น่า
จะมีวاسนาไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นอน

ยถะปี อุทก ชาติ
ในปลิบุปติ ไใตเยน
ตเอกสาร โ ไลเก ก ชาติ
ในปลิบุปติ ไลเกน
ดอกบัว เกิดและเจริญงอกงามในน้ำ แต่ไม่ติดน้ำ
ทึ้งส่งกลิ่นหอม ชื่นชูใจให้รื่นรมย์ฉันได

ปุณฑริก ป่าวุฒิ
สุจิคุนธ์ มโนรัม
พุทธิ ไลเก ก วิหารติ
ไใตเยน ปุ่ม ยถะ

พระพุทธเจ้า ทรงเกิดในโลกและอยู่ในโลก แต่ไม่ติดโลก เหมือนบัวไม่ติดน้ำฉันนั้น
พุทธพจน์

การสะเดาะเคราะห์ต่อชะตาในพระพุทธศาสนา

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลาย ๆ คน คงได้รับการพยากรณ์มาแล้ว ไม่ว่าจากหมอดู หมอเดา ดูกันเล่น ๆ หรือดูกันจริง ๆ บางคนก็เชื่อจนกระทั้งยึดหมอดูเป็นส่วนตัว ต้องขอคำปรึกษา ไม่ว่ากรณีใด ๆ จนหมอดูได้รับเกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญชีวิต เพราะสามารถถูกลิขิตของฟ้าในแต่ละบุคคล เขาไว้กันว่าแม้แต่นางอินธิรา คานธี นายกรัฐมนตรีของอินเดีย ยังต้องมีที่ปรึกษากิจกรรมศักดิ์เหล่านี้ แม้แต่เมืองไทยเราเองก็คิดว่าคงไม่ใช่ปุย จอมพลสฤษดิ์ จะทำการปฏิวัติยังต้องขอทุกษ์การปฏิวัติ ดังนั้นนักการเมืองก็คงจะดำเนินเรื่องตามเหมือนกันไม่น่ากันน้อย

ศาสนาพุทธและพราหมณ์เกี่ยวข้องเกี่ยวพันกันจนแบบแยกไม่ออก พิธีกรรมต่าง ๆ จึงบังเกิดขึ้นมากมาย ตั้งแต่กิจกรรมทั้งหลายลึกลับเหล่านี้เมื่อมีผู้นิยมมากในลังคม ในที่สุดก็จะกลายเป็นประเพณี และวัฒนธรรม ได้เช่นเดียวกัน

ความมานะของประวัติศาสตร์ชาติไทย ทำให้เกิดความผสาน-ผสานกลมกลืนของวัฒนธรรมจากชาติต่าง ๆ กล้ายเป็นเอกลักษณ์ของไทยได้ เป็น คนจีนสมัยก่อนจะไหว้เจ้าในเทพกาลต่าง ๆ เป็นการไหว้จริง ๆ แต่ปัจจุบันนี้แม้จะมีการไหว้เจ้า ไหว้บรรพบุรุษ แล้วยังมีการถวายทานทำบุญกับพระสงฆ์อีกด้วย

หมอดูไม่ว่าชาติไหน ๆ ก็ตาม ยอมต้องอาศัยประสบการณ์ที่ได้รับ สืบทอดโดยใช้ข้อมูลจากคนหลาย ๆ พันคน จนมาตั้งเป็นทฤษฎี เสมือนกับเป็นสูตรสำเร็จ เช่น การทำนายฝัน การดูลักษณะใบหน้า เช่นฯ ผู้ที่มาศึกษาวิชาการเหล่านี้ จึงต้องหัดรู้ จำ ทำนายไทยทักษิณ ก็จะรู้ว่า

ไปแล้วก็เหมือนหลักศรีษะศาสตร์ มีการคำนวนหาค่าความเป็นไปได้ แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะให้ถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์คงเป็นไปได้ยาก บางคนถึงกับกล่าวว่าเวลาดูว่ามีเคราะห์เม่นจัง แต่พอดูว่ามีโชค กลับไม่ค่อยถูก

ตามหลักไหรศาสตร์ซึ่งมีการดึงเอาดวงดาวเข้ามาเกี่ยวข้อง มี การกำหนดชะตาชีวิตคนตามลักษณะการโคจรของดาว นักพยากรณ์ เหล่านี้จะลงดวงชะตาลงบนวงกลมเสมือน โลกซึ่งกำลังหมุนรอบตัวเอง จึงมีดาวพระเคราะห์ต่าง ๆ ผลัดเปลี่ยนกันเข้ามา มีผลต่อชะตาภานิจ อย่างเช่น พระศุกร์ สวายอายุ ๒๑ ปี ดาวพระศุกร์เป็นของดี ชะตาของ คนนั้นย่อมดี แต่ขณะเดียวกันป้อมมีตัวแปรที่มีผลต่อดาวพระศุกร์ก็คือ ดาวเคราะห์อิทธิพล ดวงซึ่งเรียกว่า ดาวที่เข้าแทรกตามระยะต่าง ๆ ถ้าเป็นพระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรก มักจะมีเหตุการณ์ไม่ดี เพราะดาว ทั้งสองตามทำงานของกรีกและโรมันถือว่าเป็นเพหเจ้าที่ไม่ถูกดัน

จากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้มีการอิดถือกันมาช้านาน รวมทั้งการ ทำวิธีการที่จะบรรเทาสิ่งร้ายให้หมดไป เช่นการนักพยากรณ์ทั้งหลายจะ บอกว่าแม้พระจันทร์ยังมีผลต่อน้ำขัน-น้ำลง ซึ่งถือว่ามีชีวิต แล้วคน อย่างเราจะหนีรอดไปได้หรือ เพราะเราถือโลกและเป็นผู้อาศัยอยู่ใน โลก ทางพระมหาณ์ซึ่งถือพระพรหมเป็นใหญ่ สรุปว่าโชคชะตาของคน ในโลกขึ้นอยู่กับพระพรหมหรือที่เรียกว่า พระมลิขิต ทางจันบอกว่าเป็น ลิขิตของฟ้า วิธีการที่จะเสริมชะตาจึงบังเกิดขึ้นเรียกว่า การสะเตะเคราะห์ ซึ่งมีหลายอย่าง ตามประเพณีนิยมแต่ละท้องถิ่น เช่น การทำพิธีสีบ ชะตาทางภาคเหนือ การทำนายศรีสุขวัฒของชาวอีสาน เป็นต้น

ในทางพرهพุทธศาสนา มีการสะเตะเคราะห์โดยพระสงฆ์ อาจเป็น

การรณำน้ำมันต์ การทำสังฆทาน การปล่อยนกปล่อยปลา หั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มกำลังใจ เมื่อใจสบายนักเกิดบุญทำให้คลายทุกข์ได้เหมือนกัน หลักของพระพุทธศาสนาสอนให้เขื่อเรื่องของกรรมซึ่งเรียกว่า กรรมลิขิต กรรมแปลว่า การกระทำ การทำดีทำชั่วยอมบังเกิดผลกรรมที่เราทำขึ้น จากจุดนี้คือหัวใจของศาสนาและเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการเน้นให้เห็นความสำคัญ เป็นวิธีละเดาเคราะห์ที่ถูกต้องของศาสนา ตามหลักของธรรมชาติ แรงกริยาจะมีผลออกมาเป็นแรงปฏิกิริยา ดังนั้นถ้าแรงกริยาดี ผลที่ออกมาย่อมดีด้วย

ถ้าท่านผู้ใดได้รับการพยากรณ์ว่าดวงไม่ดี อย่าเพิ่งตกใจเสียวัญไม่ต้องเสียเงินทองมากมาย เพื่อไปประกอบพิธีการต่าง ๆ เพราะถ้าคนไม่มีเงินมากพอจะทำอย่างไร ท่านที่มีเงินทองมากจะทำอะไรก็ได้ เพื่อให้เกิดความสบายนิ แต่สิ่งที่จะซึ้งแนะนำต่อไปนี้เป็นวิธีการทางพระพุทธศาสนาหั้งนี้

หลักของพระพุทธศาสนาสอนให้เขื่อเรื่องของกรรมซึ่งเรียกว่า กรรมลิขิต

๑. การถวายทาน เป็นการลดความทึ่นแก่ตัวเข่น การทำบุญดักบาตร จิตใจที่วุ่นวายจะเกิดความสุข

๒. รักษาศีล เพื่อบังกันจิตไม่ให้สร้างกรรมที่ไม่ดี เพียงศีล ๕ ข้อ ก็เพียงพอแล้ว ท่านจะได้รับอนิสงส์ของศีล ตามที่พระเทศาไว้ว่า สิ่งเหล่านะสุคติงยันต์ ศีลทำให้เกิดความสุข สิ่งเหล่านะโภคะสัมปทาน ศีลทำให้เกิดโภคทรัพย์อริยทรัพย์ สิ่งเหล่านะนิพพุตติงยันต์ ตั้งสما สิ่ง วิโสทะเบย ศีลทำให้พันทุกข์ได้

๓. ปฏิบัติภาวนา คือทำใจให้สงบโดยอาศัยคำภาวนาอะไรมีได้ เมื่อจิตสงบเยือกเย็น ความทุกข์จะได้ไม่กัดกินใจ มีกำลังใจที่จะต่อสู้ในอุปสรรคเบื้องหน้า

ทั้ง ๓ อย่างนี้ขอให้ตั้งใจอธิษฐานให้ดีว่าเราจะทำกี่วัน อย่าให้ขาดเพื่อเป็นการสร้างสัจจารมี แล้วลองสังเกตสิ่งที่เราทำขึ้นว่ามีผลต่อจิตใจอย่างไร และทุกครั้งที่ทำความดีอย่าลืมอุทิศกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเรหะดาที่รักษาตัวเรารอยู่ จะเห็นผลได้รวดเร็วที่สุด ผู้เขียนเชื่อแน่เหลือเกินว่า ถ้าหานทำตามนี้ในที่สุดท่านจะรู้สึกเป็นการทำตามปกติ เนื่องจากสิ่งที่หานทำขึ้นเป็นการสร้างบำรุงให้กับตนเอง และเป็นปัจจัยส่งเสริมให้หานทำดียิ่ง ๆ ขึ้นไป จนกระหั้นเข้าสู่ความเป็นอริยะเจ้า ซึ่งหานเหล่านี้ไม่ขึ้นกับพระมหาลิขิตอีกด้อไป จนนึกเล่นอ ฯ ว่า “ถ้าวินาทีนี้ (ปัจจุบัน) เราเมื่อสุข วินาทีหน้า (อนาคต) เราต้องมีสุขอย่างแน่นอน”

หลวงปู่ดูลย์ อตุโลพระอริยสัมมาแห่งจังหวัดสุรินทร์ หานได้แสดงธรรมไว้ในเรื่อง “จิตคือพุทธะ” โดยกล่าวถึงเรื่องของจิตใจว่า จิตเดิมแท้จริง ๆ คือความว่าง ปราศจากความคิดปุรุ่งแต่หั้งปวง ล่องกลั้นลมหายใจของตัวเอง จะสามารถถอนนุ่มงานได้ว่าความว่างของจิตเป็นอย่างไร เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ใจ ทำให้ผู้เขียนนึกถึงคนโบราณที่หานกำหนดว่าต้องกลั้นลมหายใจเพื่อบริกรรมคada คงต้องมีกุศโลบายที่จะให้จิตหยุดนิ่งโดยเทียบเคียงกับลักษณะของลม ๔ ชั่งไม่มีลมหายใจแต่ความจริงแล้วลมหายใจจะเอียดมากจนเหมือนกับไม่มี หรือคงหวังให้จิตที่ฟังช้านเข้าไปสู่ความว่างหรือความนิ่งก็ได้ การบริกรรมคada จึงมีพลังมาก เพราะจิตเป็นสมารธ

นอกจากนี้ หลวงปู่ดูลย์ยังอธิบายรูปร่างของจิตว่า เป็นรูปปรมานณุกลม หมุนรอบได้ด้วยตัวเอง โดยอำนาจของความโลภ โกรธ หลง ผู้เขียนจึงจับจุดที่หลวงปู่กล่าวไว้ สรุปได้ว่า “จิตก็คือโลก และโลกก็คือจิต” เพราะมีลักษณะการหมุนไม่ยุนนิ่ง คนเราถ้ามีผู้จับให้ตัวเรามุนอยู่

ตลอดเวลา การมองเห็นสิ่งรอบตัวย่อมไม่ซัดเจน แต่เมื่อหยุดหมุนเมื่อไร ก็ย่อมมองเห็นซัดเจนมากยิ่งขึ้น

หลวงปู่ดูจึงย้านกัย้านนาให้ลูกศิษย์ของท่านปฏิบัติเพื่อยุดยั้ง กระเสื่องโลกที่เขี่ยวกราก แม้เพียงขณะหนึ่งที่เรียกว่า “แค่ช้างกระดิก หุ หุแลบลิ้น ก็ยังดีกว่าผู้ที่ไม่เคยล้มผั้ลเลย” ดังพระพุทธพจน์ที่กล่าวไว้ว่า “สุขอนิยมกว่าความสงบไม่มี” จึงเป็นพระธรรมรัสรของมหาปราชญ์ที่ยังไหญ ของโลกทั้งสาม

โลกที่หมุนรอบตัวเองและมีการโคงจรอ卜สุริยจักรวัลต้องมีแรง กระทบจากลิ่งต่าง ๆ รอบตัวและจากตัวของมันเองฉันใด การไม่หยุด นิ่งของจิตก็เป็นฉันนั้นเข่นกัน หลวงปู่เทศก์ พระอริยสัมมาภิรัตน อาจารย์มั่นจึงสอนว่า เรื่องของเจ้ากรรมนายเรวที่ทำให้เกิดวิบากกรรม ผู้ที่จะแก่ไขหรือป้องกันได้คือผู้ที่สุตคือ ตัวของเจ้าขององ เช้าหลักที่ว่า “กัมมังสัตเเช วิภัชชะติ กรรมคือสิ่งจำแนกสัตว์”

ดังนั้น สิ่งที่เป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ การทำสมาธิดังได้กล่าวมาแล้วนี้ จึงเป็นการละเดาเคราะห์ให้กับตนเอง และยังเป็นการสร้างบุญบารมีให้กับตนเองอีกด้วย

คุณกุบทุติ คุณวุคค์ คุปภาติ คุหูภูติ
ประพฤติชอบเวลาได เวลาไหน ชื่อว่าเป็นฤกษ์ดี มงคลดี เช้าดี รุ่งอรุณดี
พุทธพจน์

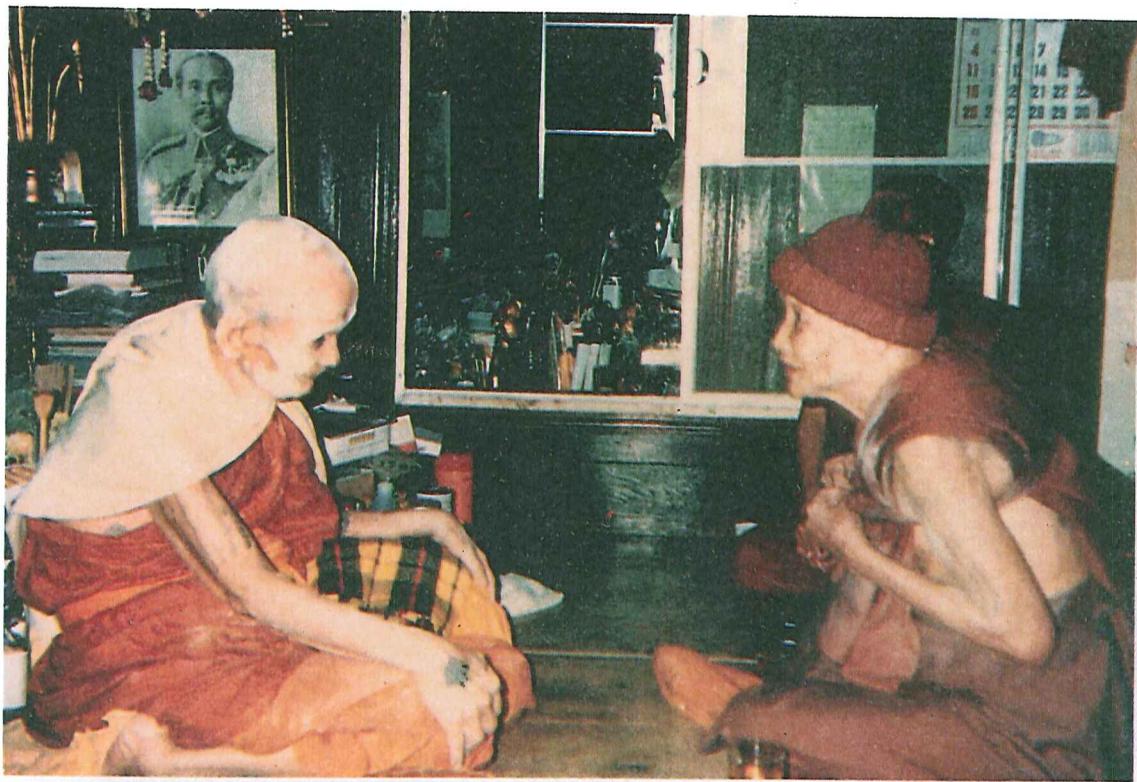

๓๗

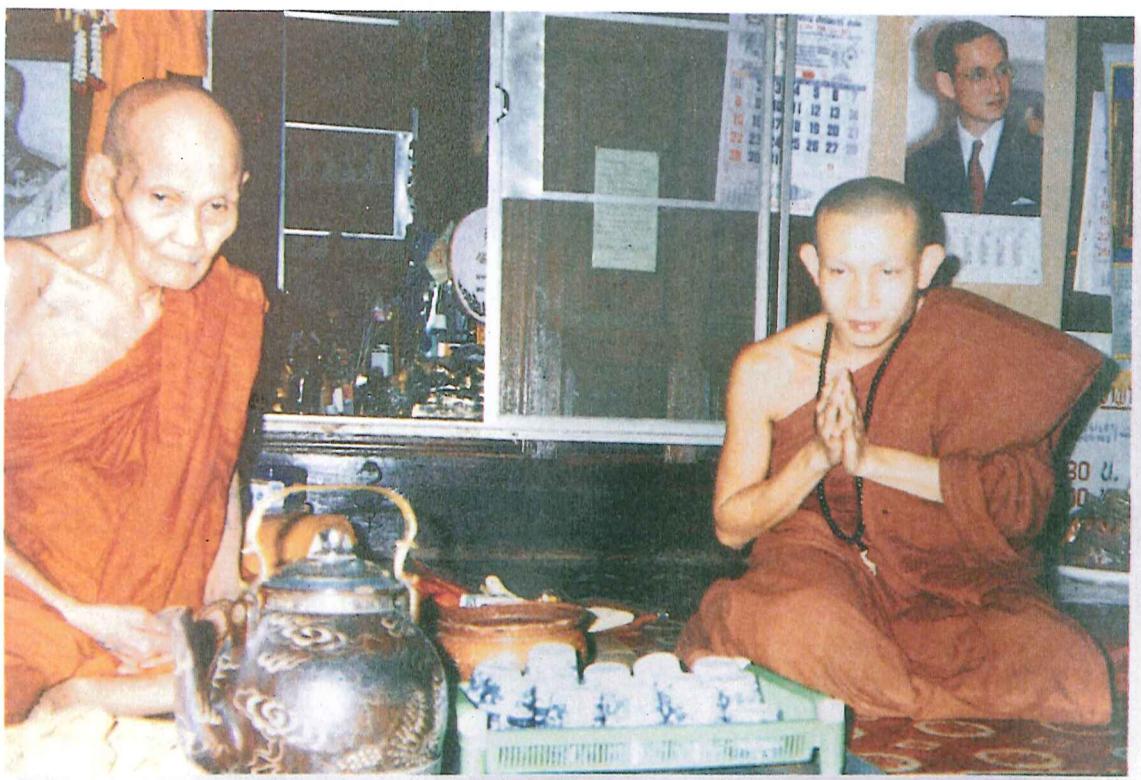
หลวงพ่อตู่ พระมหาปัญญา
พระผู้จุดประทีปในดวงใจ

“หมั่นทำเข้าไว้...ให้มั่นดูจิต รักษาจิต
...ของดีอยู่ที่ตัวเรา ของไม่ดีก็อยู่ที่ตัวเรา”

หลวงพ่อตู่

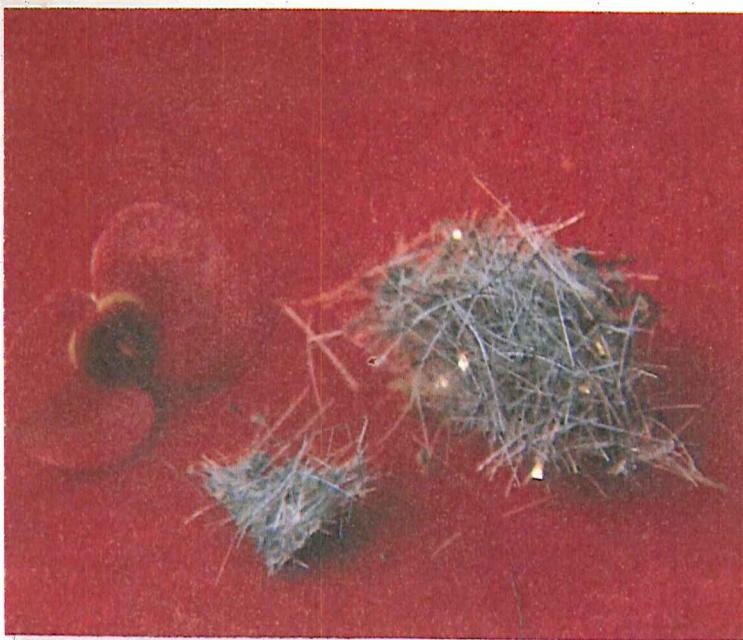

หลวงปู่บุดดา ถาวโร ได้มานายีมเยียนเมื่อครั้งหลวงพ่ออาพาธ และได้ถวายแบงค์ ซึ่งท่านได้อธิษฐานจิตไว้

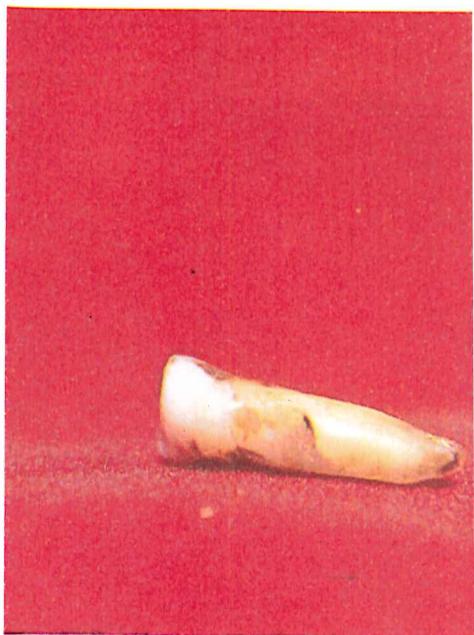

ครูบาบุญชุ่ม ญาณสจุวโร มากรับนมัสการหลวงพ่อ เมื่อพ.ศ. ๒๕๓๑

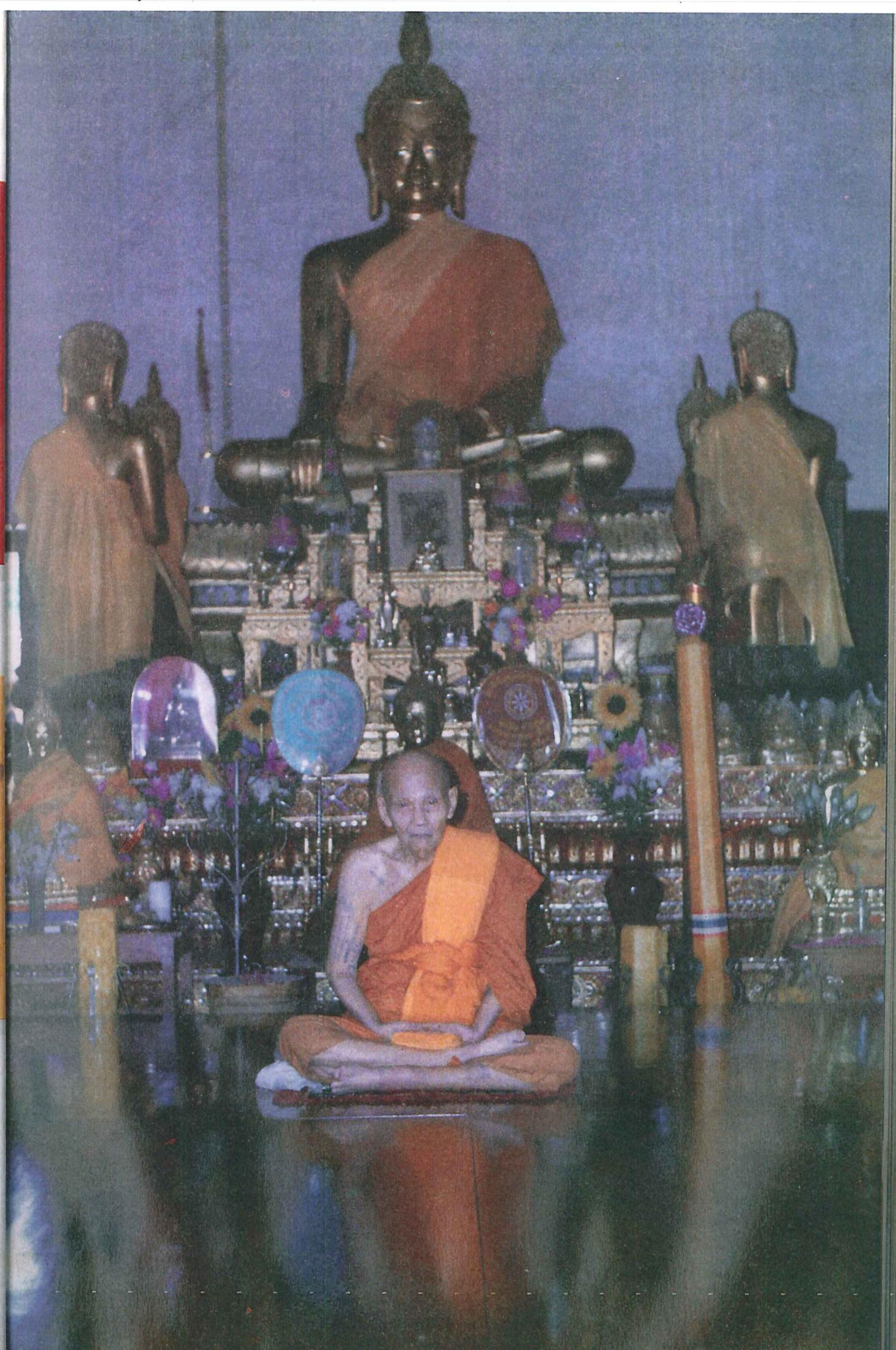
เส้นเกล้าของหลวงพ่อ

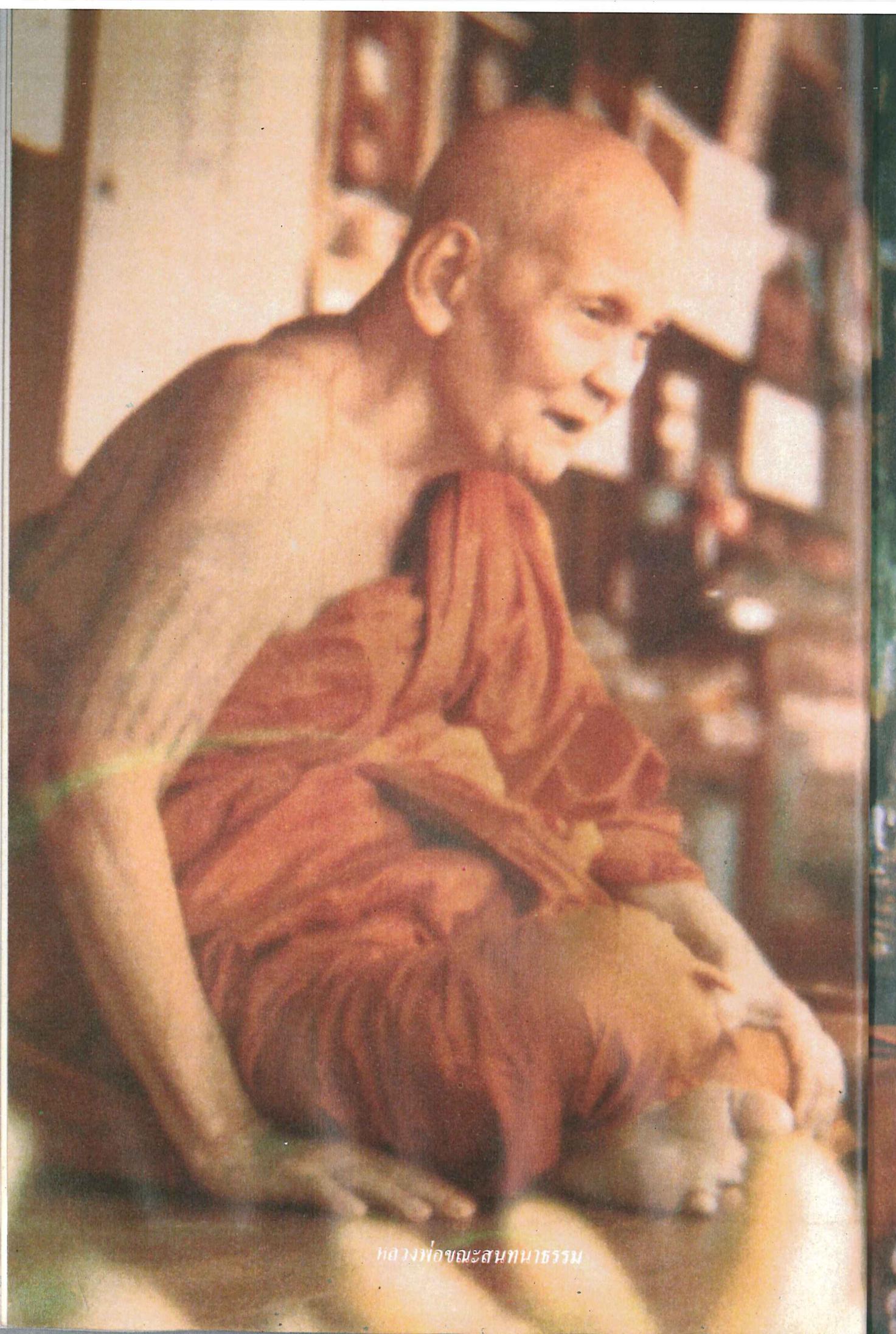

ฟันของหลวงพ่อ

ฝ่ามือและฝ่าเท้าของหลวงพ่อที่ประทับบนจีวะ

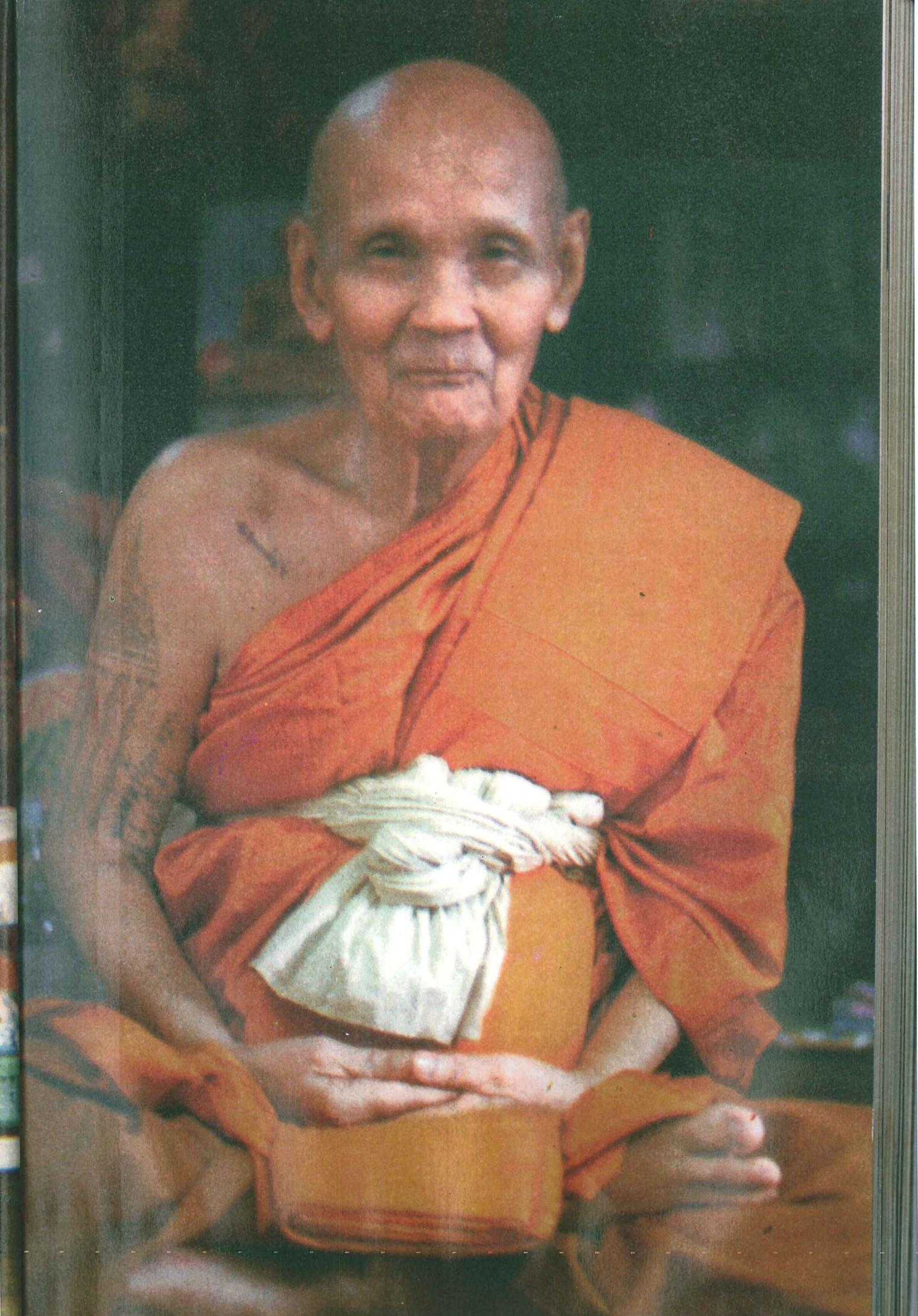

น้องน้อชนะสันทานีรุณ

ท่านสอนว่า

สมมุติและวิมุติ

ในวันสื้นปีเมื่อหลายปีก่อน ผู้เขียนได้มาค้างคืนอยู่ปฎิบัติที่วัดสะแก และได้มีโอกาสเรียนถามปัญหาการปฏิบัติกับหลวงพ่อเรื่องนิมิตจริง นิมิตปลอม ที่เกิดขึ้นภายในจากการภาวนา

ท่านตอบให้ สรุปได้ใจความว่า

ต้องอาศัยสมมุติขึ้นก่อนจะเป็นวิมุติได้ เช่น การทำอสุภะหรือ กสิน ต้องอาศัยสัญญาและสังขารน้อมนึกเป็นนิมิตขึ้น ในขั้นนี้ไม่ควร สงสัยว่าเป็นนิมิตนั้นเป็นของจริงหรือของปลอม มาจากภายนอกหรือจาก น้ำใจจิต เพราะเราจะอาศัยสมมุติตัวนี้ทำประโยชน์ คือ ยังจิตให้เป็น สมารถแปรเปลี่ยน แต่ก็อย่าสำคัญมั่นหมายว่าตนรู้เห็นแล้ว ดีวิเศษแล้ว

การน้อมจิตตั้งนิมิตเป็นองค์พระ เป็นสิ่งที่ดีไม่ผิด เป็นศุภานิมิต คือนิมิตที่ดี เมื่อเห็นองค์พระ ให้ตั้งสติคุณเข้าไปตรง ๆ (ไม่ปุ่งแต่ง หรืออยากโน้นนี้) ไม่ออกซ้าย ไม่ออกขวา ทำความเลื่อนไลเข้า เดิน จิตให้แน่แน่ สติลະເວີດเข้า ต่อไปก็จะสามารถแยกแยะหรือพิจารณา นิมิตให้เป็นไตรลักษณ์ จนเกิดปัญญาสามารถจะก้าวเข้าสู่วิมุติได้

“ก็เหมือนแกเรียนหนังสือทางโลกแหลก มาก็คงทุกวันนี้ได้ครูเขาก็ต้องหลอกหัดให้แกเขียนหนังสือ หัดให้แกอ่านโน่นนี่ มันก็จะได้ดีใน บ้านปลาย นี้ข้าเปรียบเทียบแบบโลภให้ฟัง”

กล่าวโดยสรุป คือ ท่านสอนให้ใช้ประโยชน์จากนิมิต ไม่ใช่ให้หลง นิมิต สอนให้ใช้แสงสว่าง ใช้สมารถ ไม่ใช่ให้ติดแสงสว่างหรือติดสมารถ

อุปมา ศีล สมาริ ปัญญา

ครั้งหนึ่งได้มีโอกาสสนทนารมณ์กับหลวงน้าสายหยุด ท่านได้ เมตตาเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า หลวงพ่อเคยเปรียบธรรมะของพระพุทธเจ้า เมื่อตน แกงส้ม แกงส้มนั้นมี ๓ รส คือ เปรี้ยว เค็ม และเผ็ด ซึ่งมี ความหมายดังนี้

รสเปรี้ยว หมายถึง ศีล ความเปรี้ยวจะกัดกร่อนความสกปรกออก ได้ฉันใด ศีลก็จะขัดเกลาความหยาบออกจากกาย วาจา ใจ ได้ฉันนั้น

รสเค็ม หมายถึง สมาริ ความเค็มสามารถรักษาอาหารต่าง ๆ ไม่ให้เน่าเสียได้ฉันใด สมาริก็สามารถรักษาจิตของเราให้ตั้งมั่นอยู่ใน คุณความดีได้ฉันนั้น

รสเผ็ด หมายถึง ปัญญา ความเผ็ดร้อนโผล่แล่นไป เปรียบได้ดั่ง ปัญญาที่สามารถก่อให้เกิดความคิด ขัดความไม่รู้ เปลี่ยนจากของคัว เป็นของหงาย จากมีดเป็นจ่าวังได้ฉันนั้น

อนุ ใจ ยดา ไขติมธัญญานิย
ชาดตามปัญญาเสียแล้ว ก็เหมือนคนatabอด
เหยียบลงไปได้ แม้กระทั้งไฟที่สองทาง

อนุพจน์

หนึ่งในสี่

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อได้ประทานธรรมกับผู้เขียนว่า...

“ข้านั่งดูดยา มองคุช่องยาแล้วก็ตั้งปัญหาตามตัวเองว่า เรายังปฏิบัติได้ ๑ ใน ๔ ของศาสนาแล้วหรือยัง? ถ้าซองยานี้แบ่งเป็น ๔ ส่วน เราจะยังไม่ได้ ๑ ใน ๔ มันจะวนเฉียงจะได้แล้วมันก็คล้าย เมื่อเราได้เชือกจนเกือบจะแนนได้ทีแล้วราบลอย มันก็คล้ายมาก เราจะยังไม่เชื่อจริง ถ้าเชื่อจริงก็ต้องได้ ๑ ใน ๔ แล้ว”

ต่อมากายหลังห้านได้ขยายความให้ผู้เขียนฟังว่า

ที่ว่า ๑ ใน ๔ นั้น อุปมาดั่งการปฏิบัติธรรมเพื่อให้บรรลุธรรมผล ในพุทธศาสนา ซึ่งแบ่งเป็นชั้นโสดาบัน ສกุหามี อนาคามี และอรหัตผล อย่างน้อยเราเกิดมาชาตินี้ ได้พบพุทธศาสนา ซึ่งเปรียบเสมือนสมบัติอันล้ำค่าแล้ว หากไม่ปฏิบัติธรรมให้ได้ ๑ ใน ๔ ของพุทธศาสนาเป็นอย่างน้อย คือ เข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน ปด ประดูอบายภูมิให้ได้ ก็เท่ากับว่าเราเป็นผู้ประนามหอย เมื่อเรามีข้าวแล้วไม่กิน มีนาแล้วไม่ทำ ฉันใดก็มั่นนั้น

กฤษณะสุต แม รคุตินทิวา วิติปตุนติ
วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่

พุทธพจน์

อานิสัสงส์การหวาน

หลวงพ่อท่านเคยพูดเล่นว่า
 “อุปัชฌาย์ข้า (หลวงพ่อกลั่น) สอนว่า การนาได้เห็นแสงสว่าง
 เท่าปลายหัวไม้ขีด ซึ่งประเดิยวน้ำเท่าช้างกระดิกหูยแลบลิ้น ยังมี
 อานิสัสงส์มากกว่าตักบาตรจนขันลงหินทะลุ”

พากเรามักจะได้ยินท่านค่อยให้กำลังใจอยู่บ่อย ๆ ว่า
 “หมันทำเข้าไว้ หมันทำเข้าไว้ ต่อไปจะได้เป็นที่พึงกายน้ำ”

เมื่อนحنนี้เป็นการเตือนให้เรารึความเพียรให้มาก การให้ทาน
 รักษาศีลร้อยครั้งพันครั้งก็ไม่เท่ากับนั่งหวานนั่งการร้อยครั้ง
 พันครั้ง กุศลที่ได้ก็ไม่เท่ากุศลจิตที่ส่งบเป็นลมอาชีเกิดปัญญาเพียงครั้งเดียว

ปัญญาสหโต นไร อิธ ทุกเบ สุขาณี วินุทติ
 คนมีปัญญา ถึงแม้ตากทุกษ์ ก็ยังหาสุขพบ

พุทธพจน์

แสงสว่างเป็นกิเลส ?

มีคนเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า มีผู้กล่าวว่าการทำสมาธิแล้วบังเกิดความสว่างหรือเห็นแสงสว่างนั้นไม่ดี เพราะเป็นกิเลสมีด ๆ จึงจะต้องหลงพ่อท่านกล่าวว่า

“ที่ว่าเป็นกิเลสก็ถูก แต่เบื้องแรกต้องอาศัยกิเลสไปละกิเลส (อาศัยกิเลสส่วนละเอียดไปละกิเลสส่วนใหญ่) แต่ไม่ได้ให้ติดในแสงสว่างหรือหลงแสงสว่าง แต่ให้ใช้แสงสว่างให้ถูก ให้เป็นประโยชน์ เหมือนอย่างกับเราเดินผ่านไปในที่มีดต้องใช้แสงไฟหรือจะข้ามแม่น้ำ มหาสมุทร ก็ต้องอาศัยเรือ อาศัยแพ แต่เมื่อถึงฝั่งแล้วก็ไม่ได้แบกรถหรือแบกแพขึ้นฝั่งไป”

แสงสว่างอันเป็นผลจากการเจริญสมาธิก็เข่นกัน ผู้มีสติปัญญาสามารถใช้เพื่อให้เกิดปัญญาอันเป็นแสงสว่างภายใน ที่ไม่มีแสงใดเลมอเหมือนดังธรรมที่ว่า

“นัตถि ปัญญา -sama อากา แสงสว่างสมอตัวยปัญญา ไมมิ”

ปัญญา ปริสุชุณฑิ
คนยอมบริสุทธิ์ด้วยปัญญา

พุทธพจน์

ปลูกต้นธรรม

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อเคยเตรียมการปฏิบัติธรรมเหมือนการปลูกต้นไม้
ท่านว่า... ทำนีมันยาก ต้องพยายามบำรุงดูแลรักษาเหมือนกับเราปลูก
ต้นไม้

ศิล..... นีคือ ดิน

สมาริ..... คือ ลำต้น

ปัญญา..... คือ ดอก ผล

ออกดอกเมื่อได้มีกลิ่นหอมไปทั่ว

การปฏิบัติธรรมก็เข่นกัน

ผู้รักการปฏิบัติต้องพยายามดูแลพรวนดิน

ระวังรักษาต้นธรรม ให้ผลิดอก ออกใบ มีผลนำรับประทาน

ต้องพยายามรังสรรค์ ตัวหนอน คือ โลกา กโหร หลง มิให้มากัดกินต้น

ธรรมได้

อย่างนี้... จึงจะได้ขอว่าผู้รักธรรม รักการปฏิบัติจริง

โดย ท่านสกานล ทนฺธสติ ธรรมนิยม ณ ตีรเม^๓
ที่ควรซักก็ซ้ำ ที่ควรเร่งก็เร่ง ผลที่หมายจึงจะสำเร็จบริบูรณ์

พุทธพจน์

วัดผลการปฏิบัติด้วยสิ่งใด ?

มีผู้ปฏิบัติหลายคน ปฏิบัติไปนานเข้าซักเขา ไม่แจ้งว่าตนปฏิบัติไปทำไม หรือปฏิบัติไปเพื่ออะไร ดังครั้งหนึ่ง เคยมีลูกศิษย์กราบเรียน ถามหลวงพ่อท่านว่า

“ภารนา magma กานนพอสมควรแล้ว รู้สึกว่ายังไม่ได้รู้ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ มีนิมิตภายนอก แสงสีต่าง ๆ เป็นต้น ดังที่ผู้อื่นเขารู้เห็นทางปฏิบัติกัน เลย”

หลวงพ่อท่านย้อนถาม สืบฯ ว่า

“ปฏิบัติแล้ว โกรธ โลภ หลง แกลดน้อยลงหรือเปล่าฉะ ถ้าลดลง ข้าว่าแกใช่ได้”

ใบ ๑ วสุสต์ ชี瓦
เอกานน ชีวัต แสงุโย
กุลีโต หินริริยะ
วิริย์ อารากโต ทพุห

ผู้ได้เกียจคร้าน หย่อนความเพียร ถึงจะมีชีวิตอยู่ได้อยู่ปี ก็ไม่ดีอะไร
ชีวิตของผู้เพียรพยายามจริงจังมั่นคงเพียงวันเดียวยังประเสริฐกว่า

พุทธศาสนา

เทวทูตหงส์

ธรรมะที่หลวงพ่อยกมาสั่งสอนศิษย์เป็นประจำ มืออยู่เรื่องหนึ่ง คือ เทวทูตหงส์ ซึ่งความหมายของคำว่าเทวทูตหงส์ หลวงพ่อท่านหมายถึง ผู้เดือน ซึ่งมีอยู่ ๔ อายุร คือ คนเกิด คนแก่ คนเจ็บ และคนตาย

หลวงพ่อเล่ากิจเทวทูตหงส์ สรุปได้ว่า

เมื่อเราเกิดมาแล้ว

เรามีความแก่เป็นธรรมชาติ

เรามีความเจ็บเป็นธรรมชาติ

เรามีความตายเป็นธรรมชาติ

ท่านว่า “ให้พิจารณาดูให้ดี ให้เห็นอนิจจัง-ทุกขั้ง-อนันตตา”

ท่านรับ ๑ เย วุฑา ๑ เย พาลา ๑ ปัญธิตา

อวุฑา เจริญ กลิ่นทุก ๑ สมุนไพรยานา

ทั้งเต็ก ทั้งผู้ใหญ่ ทั้งคนพาก ทั้งบันทิต ทั้งคนมี

ทั้งคนจน ล้วนเดินหน้าไปหาความตายทั้งหมด

พุทธจน

อารมณ์อัพยากฤต

เคยมีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งได้กราบเรียนถามหลวงพ่อว่า อารมณ์อัพยา-
กฤตไม่จำเป็นต้องมีได้เฉพาะพระอรหันต์ ใช่หรือไม่?

ท่านตอบว่า

“ใช่ แต่อารมณ์อัพยาກฤตของพระอรหันต์ท่านทรงตลอดเวลา
ไม่เหมือนปุถุชนที่มีเป็นครั้งคราวเท่านั้น”

ท่านอุปมาอารมณ์ให้ฟังว่า เปรียบเสมือนคนไปยืนที่ตรงทางสอง
แพร่ง ทางหนึ่งไปทางดี (กุศล) อีกทางหนึ่งไปในทางที่ไม่ดี (อกุศล)

ท่านว่า อัพยาກฤตมี ๓ ระดับ คือ

— ระดับหยาบ คือ อารมณ์ปุถุชนที่เฉย ๆ ไม่คิดตี ไม่คิดช้ำ ซึ่ง
มีเป็นครั้งคราวเท่านั้น

— ระดับกลาง มีในผู้ปฏิบัติธรรม มีสติ มีความสงบของจิต วาง
อารมณ์จากสิ่งที่ดี ที่ชัว ดังที่เรียกว่าอุเบกขารามณ์

— ระดับละเอียด คือ อารมณ์ของพระอรหันต์ ซึ่งไม่มีหั้งอารมณ์
ที่คิดปruz ไปในทางดีหรือในทางไม่ดี วางอารมณ์อยู่ได้ตลอดเวลาเป็น
วิหารธรรมของท่าน

สุขน บุญญา อกวา ทุกแบบ

น อุธิจารวม ปัญหิตา ทสุสบันธิ

บันทิต ได้สุขหรือทุกข์กระทบ ก็ไม่แสดงอาการขึ้น ๆ ลง ๆ

๖๘๗๗๗

พุทธพจน์

ตรี โภ เอก

ครั้งหนึ่ง ผู้เขียนจะจัดทำบุญเพื่อเป็นกடัญญูกตเวทิตารมณ์nom
ถวายแด่หลวงพ่อเกษม เขมโก เนื่องในโอกาสที่หลวงพ่อห่านมีอายุครบ
๗๙ พรรษา เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๒๙

ผู้เขียนได้เรียนถามหลวงพ่อว่า
“การทำบุญอย่างไร จึงจะดีที่สุด”

หลวงพ่อห่านได้เมตตาตอบว่า

“ของดีนั้นอยู่ที่เรา

ของดีนั้นอยู่ที่จิต

จิตมี ๓ ขั้น ตรี โภ เอก

ถ้าตรีก็ตໍาหน่อย โภก็ปานกลาง เอกนือย่างอุกฤษ្ស

มันไม่มีอะไร... ก้อนนิจลัง ทุกขัง อนัตตา

ตัวตนตานี้แหละเป็นตัวเอก

ໄລ่ไปเล่นมา ให้มันเห็นลั่งหารร่างกายเรา ตายเน่ ๆ

คนเราหนีตายไปไม่พ้น

ตายน้อย ตายใหญ่

ตายใหญ่ก็หมด ตายน้อยก็หลบ

ไปต่องดูให้ดีเถอะ....”

อิตตุ๊ รุกเบก แมธารี

ผู้มีบัญญา พึงรักษาจิต

พุทธพจน์

ต้องสำเร็จ

หลวงพ่อเคยสอนว่า....

“ความสำเร็จนั้นมิใช่อยู่ที่การสวดมนต์อันวนพระเจ้ามาประทานให้ หากแต่ต้องลงมือทำด้วยตนเอง ถ้าดังใจทำตามแบบแล้วทุกอย่าง ต้องสำเร็จไม่ใช่ จะ สำเร็จ พระพุทธเจ้าท่านวางแผนแบบเอาไว้แล้ว ครูบาอาจารย์ทุกองค์มีพระพุทธเจ้าเป็นที่สุด ก็ได้ทำตามแบบเป็นตัวอย่างให้เราดู อธิบายท่านก็ลายเป็นพระธาตุกันหมด

เมื่อได้ไตรตรองพิจารณาให้รอบคอบแล้ว ขอให้ลงมือทำทันที ข้าขอรับรองว่าต้องสำเร็จ ส่วนจะข้าหรือเรียนนั้น อยู่ที่ความเพียรของผู้ปฏิบัติ”

ขอให้ตั้งปัญหาตามตัวเองว่า “ล่ะนั้น บัดนี้เราได้ลงมือทำแล้ว หรือยัง?”

กาโลก มหาศรี ภูตานิ สมพานิวา สมหุตนา

กาลเวลาอย่ามองลืนกินเล็ตต์ทั้งหลาย พร้อมกันไปกับตัวมันเอง

พุทธพจน์

ຈະເອາໄລກຫົວເອາຣມ

ບ່ອຍຄັ້ງທີ່ມີຜູ້ນຳຄາມປັ້ງຫາກັບຫລວງພ່ອ ໂດຍມັກຈະນຳເອາເຮືອງຮາວ
ຕ່າງ ຈຸ່າ ທີ່ເກີຍກັບໜ້າທີ່ກາງຈານ ສາມີ ກຣຣຍາ ລູກເຕົ້າ ປູາຕີ ມິຕຣ ພົບ
ຄນອື່ນ ຈຸ່າ ມາປ່າຮັກໃຫ້ຫລວງພ່ອພັ້ງອູ່ເສນອ

ຄົກຄະຫຼາດ ໄດ້ມີເຫັນວ່າ

“ໄລກເທົ່າແຜ່ນດີນ ດຣມເທົ່າປລາຍເຂີ່ມ”

ສຶ່ງຕ່ອມາຫ່ານໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝາຍວ່າ

“ເຮືອງໄລກມີແຕ່ເຮືອງຍຸ່ງຂອງຄນອື່ນທີ່ນີ້ ໄນມີທີ່ສິ້ນສຸດ ເຮົາໄປແກ້ໄຂ
ເຂົາໄມ່ໄດ້ ສ່ວນເຮືອງດຣມນີ້ມີທີ່ສຸດ ມາຈະບທີ່ຕ້ວເຮົາ ໃຫ້ມາໄລ່ຄູ້ຕ້ວເອງ ແກ້
ໄຂທີ່ຕ້ວເຮົາເອງ ຕນຂອງດນເຕືອນດນດ້ວຍຕນເອງ

ດ້າຄືດລົງທີ່ເປັນດຣມແລ້ວດ້ອງກລັບເຂົ້າມາຫາຕ້ວເອງ ດ້າເປັນໄລກແລ້ວ
ຈະມີແຕ່ສົງອອກໄປໜ້າງນອກຕລອດເວລາ ເພຣະດຣມແທ້ ຈຸ່າ ຍ່ອມເກີດຈາກ
ໃນຕ້ວຂອງເຮົານີ້ທີ່ນີ້”

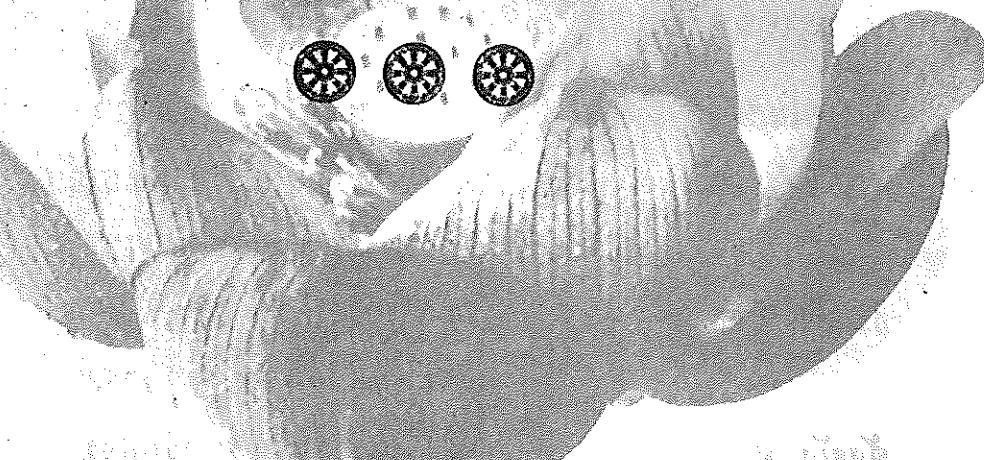
ນຸດຸດ ປັນຍາ ອມາຍີໄນ
ປັນຍາໄມ່ມີ ແກ່ຜູ້ໄມ່ພິນຈ
ພຸທອພຈນ

ແນະວິທີປົງບັດ

ເຄຍມີສຸກພສຕຣີທ່ານໜຶ່ງມີບັນຫາຄາມວ່າ ນັ້ງປົງບັດກາວານາ ແລ້ວຈົດ
ໄມ່ຮົວ ໄມ່ສົບ ຄວາຈະທຳອ່າງໄຮ ທ່ານແກ້ໄຂວ່າ

“ກາຮປົງບັດ ຄ້າອຍາກເປັນເຮົວ ຖ້າມັນກີໄມ່ເປັນ ທີ່ຮ້ອມໄອຍາກໃຫ້ເປັນ
ມັນກີປະມາຫເລີຍ ໄມ່ເປັນອີກແໜ້ອນກັນ ອຍາກເປັນກີໄວ່ ໄມ່ອຍາກເປັນ
ກີໄວ່ ທຳໃຈໃຫ້ເປັນກລາງ ຖ້າ ຕັ້ງໃຈໃຫ້ແນ່ວແນ່ໃນກົມມັກຫຼານທີ່ເຮົາຍືດມັນ
ອູ້ນັ້ນ ແລ້ວກາວານາເຮືອຍໄປ ເຫັນກັບເຮັກນ້ຳວາໄມ່ຕ້ອງອຍາກໃຫ້ມັນອົມ
ຄ່ອຍ ຖ້າ ກິນໄປມັນກີອົມເອງ ກາວານາກີເຂັ້ມງັນໄມ່ຕ້ອງໄປຄາດທວັງໃຫ້ມັນສົບ
ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາກີວ່າໄປກີຈະດົງຂອງດີ ຂອງວິເສີມໃນຕັ້ງເຮົາ ແລ້ວຈະຮູ້ຫຼັດ
ໜຶ່ງນາວ່າຈະໄວ່ໄປເປັນຈະໄວ່ໄປ ໃຫ້ມັນທຳເຮືອຍໄປ”

ອປີ ອຕຣນານານ ນຄາສາວ ສມື່ງມົດ

ອັນຄວາມຫວັງໃນຜລ ຍ່ອມສໍາເຮົງແກ່ຜູ້ໄມ່ໃຈເຮົວຄ່ວນໄດ້

ພຸທອພຈນ

การบวชจิต-บวชใน

หลวงพ่อเคยปรารถนาไว้ว่า...

จะเป็นชายหรือหญิงก็ได้ ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติ
มีศีล รักในการปฏิบัติ
จิตมุ่งหวังเอกสารพันทุกข์เป็นที่สุด ย่อมมีโอกาสเป็นพระกันได้
ทุก ๆ คน

มีโอกาสที่จะบรรลุธรรม ผล นิพพาน ได้เท่าเทียมกันทุกคน
ไม่เลือกเพศ เลือกวัย หรือฐานะ แต่อย่างใด
ไม่มีอะไรจะมาเป็นอุปสรรคในความสำเร็จได้ นอกจาก ใจของผู้
ปฏิบัติเอง

ท่านได้แนะนำเคล็ดในการบวชจิตไว้ว่า...

“ในขณะที่เรานั่งสมาธิเจริญภาวนานานั้น คำกล่าวว่า
พุทธั สรณั คัจฉามิ... ให้มีก็ตั้งว่าเรามีพระพุทธเจ้า
เป็นพระอุปัชฌาย์ของเรา
อัมมัง สรณั คัจฉามิ... ให้มีก็ว่าเรามีพระธรรม
เป็นพระกรรมวาจาจารย์

สังฆั สรณั คัจฉามิ... ให้มีก็ว่าเรามีพระอริยสัมมา
เป็นพระอนุสาวนาจารย์

แล้วอย่าสนใจขันธ์ หรือร่างกายเราใด
ให้ล้ำรวมจิตให้ดี มีความยินดีในการบวช
ชายก็เป็นพระภิกษุ หญิงก็เป็นพระภิกษุณี
อย่างนี้จะมีอานิสงส์สูงมาก จัดเป็นแกขัมบำรุงมีขั้นอุกฤษ្សทีเดียว”

ควรทำหรือไม่?

ครั้งหนึ่ง มีลูกศิษย์หลวงพ่อผู้สอนใจธรรมปฏิบัติกำลังนั่งภาวนา เงียบอยู่ ไม่ห่างจากท่านเท่าใดนัก บังเอิญมีแขกมาหาศิษย์ผู้นั้นแต่ไม่เห็น ก็มีศิษย์อีกท่านหนึ่งเดินเรียกชื่อท่านผู้กำลังนั่งภาวนาอยู่ด้วยเสียง อันดัง และเมื่อเดินมาเห็นศิษย์ผู้นั้นกำลังภาวนาอยู่ ก็จับแขนดึงขึ้นมาทั้งที่กำลังนั่งภาวนา

เมื่อผู้นั้นหางไปแล้ว หลวงพ่อท่านจึงเปรียบขึ้นมาว่า

“ในพุทธกาลครั้งก่อน มีพระอรหันต์องค์หนึ่งกำลังอยู่ในirodスマบัต ได้มีนกแสกตัวหนึ่งบินโ碌ผ่านหน้าท่านพร้อมกับร้อง “แซก” ท่านว่า นกแสกตัวนี้นั่นเมื่อตายแล้วได้ไปอยู่ในนรก แม้กับปีพุทธเจ้าผ่านไปได้พระองค์ที่สิ้นแล้ว นกแสกตัวนั้นยังไม่ได้ขึ้นมาจากนรกเลย”

ເວັບສາ ປິ ກະມົນ ມູນໄກ ປຸຈຸດນຸຕປະປິ

การงานที่ทำโดยผลิตภัณฑ์ ทำให้คนอ่อนปัญญาต้องเดือดร้อนภายหลัง

ພຸທ່ອພຈນ

การอุทิศส่วนกุศลภัยนอกราย ใน

มีบางท่านเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ตายของหลวงพ่อ ซึ่งท่านเมตตาทำเป็นปกติ จึงมีความหวังว่าเมื่อตอนตายหลวงพ่อท่านจะเมตตาให้บุญส่งวิญญาณ ส่งจิตไปสวรรค์ ไปนิพพานได้ ด้วยตนเป็นผู้เข้าวัดทำทานและปรนนิบัติหลวงพ่อมานาน

หลวงพ่อท่านก็เมตตาเตือนว่า

“ถ้าเข้าตายไปก่อน แล้วใครจะส่ง (บุญ) ให้แก่ล่า”

ด้วยความไม่เข้าใจ ท่านผู้นั้นจึงมีคำตอบว่า

“ขอให้หลวงพ่ออยู่ต่อไปนาน ๆ ให้พากเพียรก่อน”

นี่เป็นจุดขวนคิดในคำเตือนของท่านที่บอกเป็นนัยว่า การไปสุคติหรือการหลุดพ้นนั้น ต้องปฏิบัติ ต้องสร้างด้วยตนเองเป็นสำคัญ มิใช่หวังจะพึงบุญพึงกุศลผู้อื่น การอาศัยผู้อื่นเมื่อตายแล้วนั้นเป็นเพียงส่วนน้อยที่อาจจะได้อีกหักยังเป็นความไม่แน่นอนด้วย ผู้ทำด้วยตัวเองไม่ได้เป็นแรงคิดให้คิดว่า ต้องปฏิบัติตนให้มั่นใจในตนเองตั้งแต่ก่อนตาย เมื่อลังเวลาจำต้องทิ้งขันธ์จะไม่ต้องมัวกังวลต่อภพชาติกายหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติให้รู้แจ้งในธรรมดังแต่ปัจจุบันชาตินี้เป็นเดียวที่เดียว

สุทธิ อสุทธิ ปุจฉุต

ความบริสุทธิ์ ไม่บริสุทธิ์ เป็นของเฉพาะตัว

นายโน อัญญิ วิโสเสเย

คนอื่นทำคนอื่น ให้บริสุทธิ์ไม่ได้

พุทธเจน

สติธรรม

ปอยครั้งที่พวกราถูกหลวงพ่อท่านดูในเรื่องของการไม่สำรวมระวัง
ท่านมักจะดุว่า

“ให้ทำ(ปฏิบัติ)ไม่ทำ ทำประเดียวเดียว เดียวอกมาจับกลุ่ม
กันอีกแล้ว ทีเวลาคุย คุยกันได้นาน”

ปฏิปทาของท่านต้องการให้พวกราตังใจปฏิบัติ ตึงใจทำให้จริง
มีผล สำรวมระวัง แม้วลากินข้าว ท่านก็ให้ระวังอย่าพูดคุยกันเอะอะ
เสียงดัง

“สติ” นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่จะทำให้เราได้หยุดคิด
พิจารณา ก่อนที่จะทำ จะพูด และแม้แต่จะคิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าสิ่งนั้นดี
หรือช้า มีคุณประโยชน์หรือเสียหาย ควรกระทำหรือควรงดเว้นอย่างไร
เมื่อยังคิดได้ ก็จะช่วยให้พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างจะเข้าใจดี แล้ว
สามารถกลั้นกรองเอาสิ่งที่ไม่เป็นสาระไม่เป็นประโยชน์ออกให้หมด คง
เหลือแต่เนื้อที่ถูกต้องและเป็นธรรมซึ่งเป็นของควรคิด ควรพูด ควรทำ
แท้ ๆ

กุญจน์ ว. ไก ศก. อดุ丹 อดิมบุญศิ
ท่านเอย! ท่านก็สามารถทำได้ ไยจึงมาดูหมิ่นตนเองเลี้ย

พุทธชน

ธรรมชาติของยา(บุหรี่)

บ่อยครั้งที่หลวงพ่อแม่จะหยิบยกเอาสิ่งของรอบตัวท่านมาอุปมาเป็นข้อธรรมะให้คิชัยได้ฟังกันเสมอ

ครั้งหนึ่งท่านได้อบรมคิชัยผู้หนึ่งเกี่ยวกับการรู้เห็นและได้อธิบายว่า มีทั้งชั้นทophys ชั้นกลาง ชั้นละเอียด อุปมาเหมือนอย่างของ yantra (หลวงพ่อท่านซึ่งเป็นที่ของบุหรี่)

“แต่แรกเราเห็นแค่ช่องของมัน
แล้วเราจะไปเห็นมวนบุหรี่อยู่ในช่องนั้น
ในมวนบุหรี่แต่ละมวนก็ยังมียาเส้นอยู่ภายในอีก
แล้วที่สุดจะเกิดตัวบัญญาชั้น รู้ด้วยว่ายาเส้นนี้ทำมาจากอะไร
จะเรียกว่า เนินในเนิน ก็ได้
ลองไปตรองดูแล้วเทียบกับตัวเราให้ดีເกອະ”

อดุฒาน์ ทมยนุติ ปณุพิดา

บันทิตย์อมฝึกตน

พุทธศาสนา

ธรรมะ ในโรงพยาบาล

โรงพยาบาลเป็นสถานที่บำบัดทุกข์ของมนุษย์เราอย่างน้อย ๓ ประการ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ในพระสูตรสำคัญหลายเรื่อง คือ

ชาติทุกข์ - ความเดือดร้อนเวลาเกิด

ชาติทุกข์ - ความเดือดร้อนเมื่อความแก่มาถึง และ

พยาธิทุกข์ - ความเดือดร้อนในยามเจ็บไข้ได้ป่วย

หลวงพ่อเคยบอกกับผู้เขียนว่า ที่โรงพยาบาลนั้นแหล่งมีของดีเยอะ เป็นเหมือนโรงเรียนเวลาไปฟังธรรมดูตัวเกิด แก่ เจ็บ ตาย อุญญานั้นหมด “ดูข้างนอกแล้วย้อนมาดูตัวร่าง เห็นมืดมิดไม่มี”

ญาณปุปุตติ นิมิสุตติ ตตุราปि สรตि วาย

วัยย่อมเสื่อมลงเรื่อยไป ทุกหลับตา ทุกลีบตา
พุทธจน

ของจริง ของปลอม

เมื่อหลายปีก่อน ได้เกิดไฟไหม้ที่วัดสะแกบริเวณกุฎิทรงข้ามกุฎิ หลวงพ่อ แต่ไฟไม่ไหม้กุฎิหลวงพ่อ เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจแก่ศิษย์และผู้ที่พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง ถึงขนาดมีชาวท่านหนึ่งคิดว่าหลวงพ่อท่านมีพระดี มีของดี ไฟจึงไม่ไหม้กุฎิท่าน

ผู้ใหญ่ท่านนั้นได้มาร่วดและกราบเรียนหลวงพ่อว่า
“หลวงพ่อครับ ผมขอพระดีที่กันไฟได้หน่อยครับ”

หลวงพ่อรับฟังแล้วตอบว่า
“พหิัง อัมมัง สังฆัง ไตรสรณคมนีแหะพระดี”

ผู้ใหญ่ท่านนั้นก็รับบอกว่า
“ไม่ไปครับ ผมขอพระเป็นองค์ ๆ อย่างพระสมเด็จนั่นนะครับ”

หลวงพ่อ ก็ล่าวอีนยันหนักแน่นอีกว่า
“กพุธัง อัมมัง สังฆัง นิแหลมีแค้นี้ล่ะ ภารนาให้ดี”

แล้วหลวงพ่อ ก็ได้ให้อะไรจนผู้ใหญ่ท่านนั้นกลับไปหลวงพ่อจึงได้ประการธรรมอบรมศิษย์ที่ยังอยู่ว่า

“คนเราไม่เปลี่ยน ข้าให้ของจริงกลับไม่เอา จะเอาของปลอม”

นตุณิ ภานุ อบญญสุต

ความพินิจ ไม่มีแก่คนไร้บัญญา

พุทธพจน์

คำสารภาพของศิษย์

เราเป็นศิษย์รุ่นปลายอ้อปลายແມ และมีความชี้เกียจเป็นปกติ ก่อนที่เราจะไปวัด เราไม่เคยสนใจทำอะไรจริงจังยawnan คือ เราสนใจจริงจังแต่ก็ประเดิมเดียว เมื่อเราได้ไปวัด ด้วยความอยากเห็น อยากรู้เหมือนที่เพื่อนบางคนเขารู้ เขาเห็น เราจึงพยายามทำ แต่มันไม่ได้ ความพยายามของเราก็เลยลดน้อยถอยลงตามวันเวลาที่ผ่านไป แต่ ความอยากรู้ของเรามันไม่ได้หมดไปด้วย พ้อชี้เกียจหนักเข้า เราจึงก้ม หลวงพ่อว่า

“หนูชี้เกียจเหลือเกินค่ะ จะทำยังไงดี”

เราจำได้ว่าท่านนั่งเอนอยู่ พอเรากราบเรียนถามท่านก็ลูกขี้นั่ง ฉบไว มองหน้าเรา แล้วบอกว่า

“ถ้าข้าบอกแกไม่ให้กลัวตาย แกจะเชื่อข้าไหมล่ะ”

เราเงียบ เพราะไม่เข้าใจที่ท่านพูดตอนนั้นเลย อีกครั้งหนึ่งปลอดคน เรากราบเรียนถามท่านว่า “คนที่ชี้เกียจอย่างหนูนี้ มีสิทธิ์ถึงนิพพานได้หรือไม่”

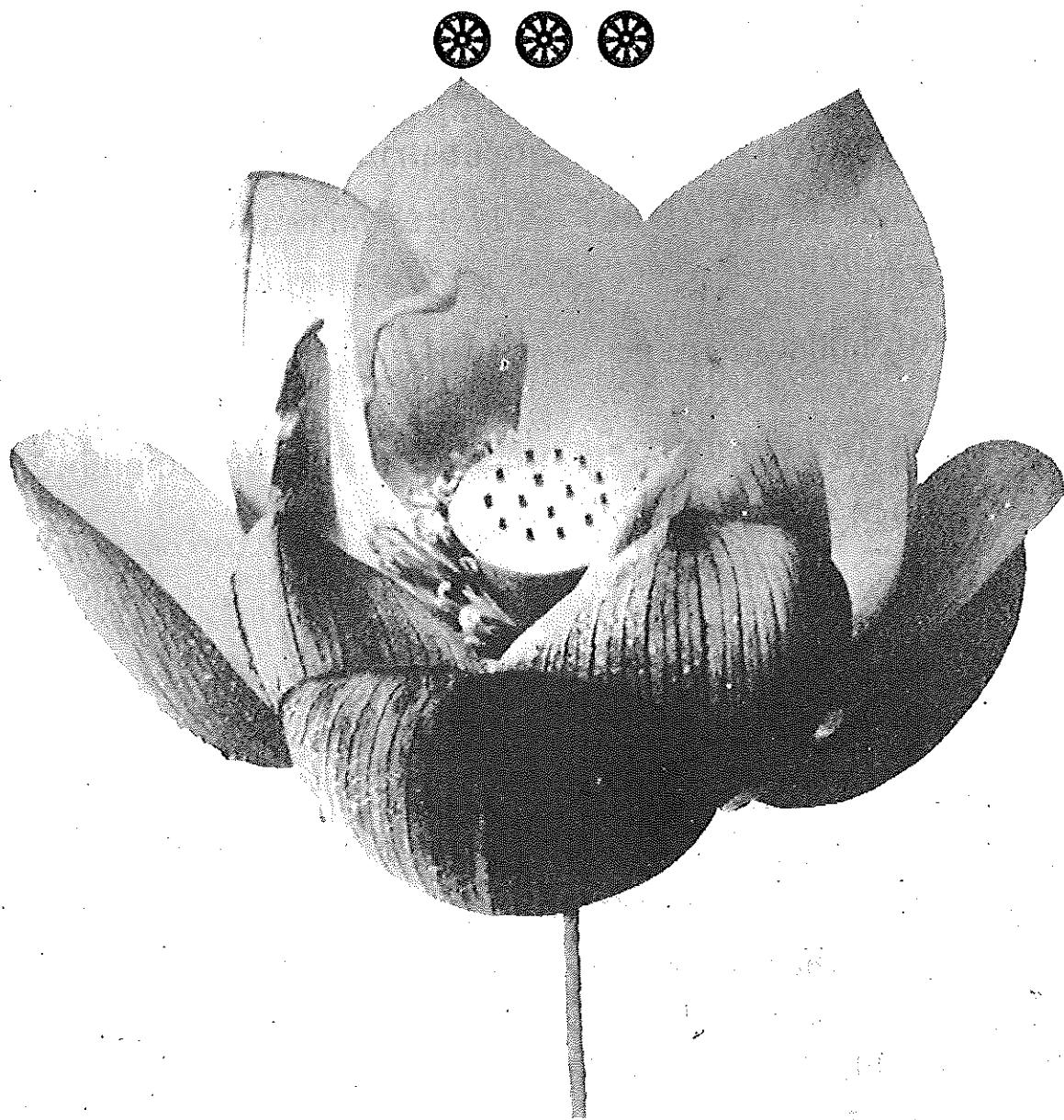
หลวงพ่อท่านนั่งสูบบุหรี่ยืนอยู่และบอกเราว่า
“ถ้าข้าให้แกเดินจากนี้ไปกรุงเทพฯ แกเดินได้ไหม”

เราเงียบแล้วยืนแหง ๆ ท่านจึงพูดต่อว่า
“ถ้าแกกินข้าวสามมื้อ มันก็มีกำลังวังชา เดินไปถึงได้ ถ้าแกกิน ข้าวมื้อเดียว มันก็พอไปถึงได้แต่ข้าหน่อย แต่ถ้าแกไม่กินข้าวไปเลย มันก็คงไปไม่ถึง ใช่ไหมล่ะ”

เรารู้สึกเข้าใจความข้อนี้ซึ่งซาบเลย์ทีเดียว แล้วหลวงพ่อท่านก็พูด
ต่อว่า

“เรื่องทำมั่งธรรมะอะไรข้าพูดไม่เป็นทรอก ข้าก็เป็นแต่พูดของข้า
อย่างนี้แหละ”

อ ไม ช น ท ิ ว ศ น ก ย ิ ร า อ บ ุ ป น ห ท ุ ก น ว
เวลาแต่ละวัน อย่าให้ผ่านไปเปล่า จะน้อยหรือมาก ก็ให้ได้อะไรบ้าง
พุทธจน

ธรรมะต่างกัน

เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันในวงของผู้ปฏิบัติธรรม หลวงพ่อท่านได้ให้โอวาทเตือนผู้ปฏิบัติไว้ว่า “การมาอยู่ด้วยกัน ปฏิบัติด้วยกันมากเข้า ย่อมมีเรื่องกระทบกระหั่นเป็นธรรมชาติ ตราบใดที่ยังเป็นบุคุณคนธรรมดาวอยู่ ที่สิ่งความเห็นย่อมต่างกัน ขอให้อาแต่ส่วนดีมาสนับสนุนกัน อย่าเอาเจวมาอวดกัน”

การปramaṇa พระก็ติ การพูดจาช่วงชาบในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หรือท่านที่มีศีล มีธรรมก็ติ จะเป็นกรรมติดตัวเราและขัดขวาง การปฏิบัติธรรมในภายหน้า ดังนั้น หากเห็นใครทำความดี ก็ควรอนุโมทนาอยндีตัว แม้ต่างวัด ต่างสำนักหรือแบบปฏิบัติต่างกันก็ตาม

ไม่มีใครผิดหรือถูก เพราะจุดมุ่งที่มายังต่างก็เป็นไปเพื่อความพัฒนาของเข่นกัน เพียงแต่เรารู้ทำให้ดี ดีจริง ดีที่สุดเท่านั้น ขอให้ก้ามตัวเราเองเลียก่อนว่า “แล้วเราจะ ถึงที่จะเลือกหรืออย่างไร”

ยทุนก์ ต์ สนติ ย ป ร สนตเมว ต
สิงไดพร่อง สิงนั่นดัง สิงไดเต็ม สิงนั่นเงียบ

พุทธพจน์

อุเบกขารธรรม

เรามักจะเห็นการกระทำที่เป็นคำพูดและการแสดงออกอยู่บ่อย ๆ ส่วนการกระทำที่เป็นการนิ่งที่เรียกว่ามีอุเบกขานั้นมักไม่ค่อยได้เห็นกัน ในเรื่องการสร้างอุเบกขารธรรมขึ้นในใจนั้นผู้ปฏิบัติใหม่เมื่อได้เข้ามาสร้างธรรม เห็นธรรม ได้พบเห็นลิ่งแปลก ๆ และคุณค่าของพุทธศาสนา มักเกิดอารมณ์ความรู้สึกว่าอยากชวนคนามาวัด มาปฏิบัติให้มาก ๆ โดยลิ่มดูพื้นฐานจิตใจของบุคคลที่กำลังจะชวนว่าเขามีความสนใจมาก น้อยเพียงใด

หลวงพ่อท่านบอกว่าให้ระวังให้ดีจะเป็นบาป เปรียบเสมือนกับการจุดไฟไว้ตรงกลางระหว่างคน ๆ คน ถ้าเราเอาธรรมไปขวางเขา เขาไม่เห็นด้วยปรามาลธรรมนี้ซึ่งเป็นธรรมของพระพุทธเจ้า ก็เท่ากับเราเป็นคนก่อแล้วเข้าเป็นคนจุดไฟ บาปทั้งคู่ เรียกว่า เมตตาจะพาตกเหว

แล้วท่านก็ยกอุทาหรณ์สอนต่อว่า “เหมือนกับมีชายคนหนึ่งดกอยู่ในหัวลึก มีผู้จะมาช่วยคนที่หนึ่งมีเมตตาจะมาช่วยเอาเชือกดึงขึ้นจากเหว ดึงไม่ไหวจึงตกลงไปในหัวเหมือนกัน คนที่สองมีกรุณามาช่วยดึง อีก ก็ตกลงเหวอีก คนที่สามมีมุทิตามาช่วยดึงอีก ก็พลาดตกลงเหวอีกเช่นกัน คนที่สี่สุดท้ายเป็นผู้มีอุเบกขารธรรมเห็นว่าเหวนี้ลึกเกินกว่ากำลังของตนที่จะช่วย ก็มิได้ทำการใดทั้ง ๆ ที่จิตใจก็มีเมตตาธรรมที่จะช่วยเหลืออยู่ คนสุดท้ายนี้จึงรอดชีวิตจากการตกเหવด้วยพระอุเบกขารธรรมนี้แล้ว”

ให้รักบุญ

การทำบุญทำกุศลนั้น โปรดอย่า呢ีกว่าจะต้องหอบข้าวหอบของไปใส่บาตรที่วัดทุกวัน หรือบุญจะเกิดได้ก็ต้องหอดกรุสร้างโบสถ์สร้างศาลา และอื่นๆ อย่างที่เขาโฆษณาขายบุญกันหักทางวิถุ หนังสือพิมพ์ และใบเรียไรกันเกลื่อนกลาด จนรู้สึกว่าจะต้องเป็นภาระที่จะต้องบริจาคเมื่อไปวัดหรือสถานที่นั้น ๆ เป็นประจำ

บทสวดมนต์ขอพระพุทธชัยมงคลคาถา ที่ขึ้นต้นด้วยพาหุงมืออยู่ท่อนหนึ่ง ซึ่งกล่าวถึงพระพุทธเจ้าทรงชนะมารคือกิเลสว่า

“ทานทิรัมมวิธินา ชิตวา มุนิน戈 แปลว่า

พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นจอมปราษฐ์ ทรงชนะมารคือกิเลสด้วยวิธีบำเพ็ญบำรุงธรรมคือความดี มีการบริจาคมเป็นต้น”

พระพุทธเจ้าทรงสอนการทำบุญทำกุศล ด้วยการให้ทาน รักษาศีล และสวดมนต์เจริญสมារิภวนานา ให้ทานทุกครั้ง ให้ทำลายความโลภ คือกิเลสทุกครั้ง รักษาศีล เจริญภวนานเพื่อทำลายความโกรธ ความเห็นแก่ตัว ให้ใจสะอาด ใจไม่เคร้าห์มอง มองเห็นบางปุณ्यคุณโหะได้ทุกครั้ง ทำได้ดังนี้จึงขึ้นว่า ทำตามพระพุทธเจ้า

นิปุณนุนไสภิโน อตุดา

ประโยชน์งามตรงที่สำเร็จ

พุทธจน

อุบัยธรรมแก้ความกลัว

เคยมีผู้ปฏิบัติ sama อิภาระน้ำแล้วเกิดความกลัว โดยเฉพาะนักปฏิบัติที่เป็นหญิง ไม่ว่าจะกลัวผีสาส นิมิตในภาระ หรือกลัวโดยไม่ทราบสาเหตุ ได้เรียนถามหลวงพ่อว่า ถ้ากลัวแล้วจะทำอย่างไรดี

หลวงพ่อตอบว่า

“ถ้ากลัวให้นึกถึงพระ”

ในพระไตรปิฎก ฉบับคณูตร กล่าวไว้สรุปได้ว่า

“เมื่อพากເຮືອຕາມຮະລົກດົງເຮົາດຄາດຫຍຸ້ ພຣະມຣົມອັນເຮົາກລ່ວວິດແລ້ວອູ້ ພຣະສົງໝັ້ນປົງບັດຕີແຫ່ວອູ້ ຄວາມກັ້ວກົດ ຄວາມຫວາດສະຫຼັງກົດ ຄວາມບັນພອນສົຍອອນກຳກົດ ກີຈະມີຫຼຸນກົຈະຫາຍໄປ”

ท่านยังฝากรไว้ให้คิดถึงว่า

“ຂອງມີນອູ້ພາກເວົ້າ”

ມຄານມີວ ປຸກການ ນີຈຸດ ປົຕນໄຕ ກົມ

ເຂວ່າ ຂາດານ ມຊຸຈານ ນີຈຸດ ມຣນໄຕ ກົມ

ຜລໄມ້ສຸກແລ້ວ ກີ້ຫວັນແຕ່ຈະຕ້ອງຮົງຫລັນໄປຕລອດເວລາ ຜັນໄດ

ສັຕ່ວັກ້ທັງໝາຍເກີດມາແລ້ວ ກີ້ຫວັນແຕ່ຈະຕາຍອູ່ຕລອດເວລາ ຜັນນັ້ນ

พระเก่าของหลวงพ่อ

สำหรับพระเครื่องแล้ว พระสมเด็จวัดระฆังฯ เป็นที่รักกันดีในหมู่นักเลงพระว่า เป็นของหายากและมีราคาแพง ใครได้ไว้บูชานับเป็นมงคลอย่างยิ่ง

หลวงพ่อได้สอนว่า การนับถือพระเข่นนี้เป็นสิ่งที่ดี แต่เป็นดีภายในอกมิใช่ดีภายนอก ท่านบอกว่า “ให้หาพระเก่าให้พบ นี่ฉะ ของแท้ ของดีจริง”

ผู้เขียนเรียนถามท่านว่า “พระเก่า” หมายความว่าอย่างไร ท่านว่า “ก็หมายถึงพระพุทธเจ้านะฉะ นั่น ท่านเป็นพระเก่าพระโบราณ พระองค์แรกที่สุด”

มาส มาส สหสุเสน

เอกสนุช ภาวดิตตุตาน

สา เยาว ปูชนา เสบุโย

ไบ ยะเขต สต สม

มุหุตุตมป ปูขยะ

บุญเจ วศุสต หุต

ผู้ใด ใช้ทรัพย์จำนวนพัน ประกอบพิธีบูชาทุกเดือน สม่ำเสมอตลอดเวลา ร้อยปี การบูชานั้นจะมีค่ามากมายอะไร การยกย่องบูชาบุคคลที่อบรมตนแล้ว คนหนึ่งแม้เพียงครู่เดียวประเสริฐกว่า

พุทธพจน์

ข้อควรคิด

การไปวัด ไปไหว้พระ ตลอดจนการสันนഹธรรมกับท่าน สมควรที่จะต้องมีความตั้งใจและเตรียมให้พร้อมที่จะรับธรรมจากท่าน มิฉะนั้นแล้วอาจเกิดเป็นโหชาได้ ดังเรื่องต่อไปนี้

ปกติของหลวงพ่อท่านมีความเมตตา อบรมสั่งสอนศิษย์ และสันนഹธรรมกับผู้สนใจตลอดมา วันหนึ่ง มีผู้มากราบ膜สการท่าน และเรียนถามปัญหาต่าง ๆ จากนั้นจึงกลับไป

หลวงพ่อท่านได้ยกเป็นคติเตือนใจให้ผู้เขียนฟังว่า “คนที่มาเมื่อกี้ หากไปเจอพระดิลกงูลงนรก ไม่ไปสรรคันพพานหรอ ก”

ผู้เขียนจึงเรียนถามท่านว่า “พระเหตุไรครับ”

ท่านตอบว่า

“ก็จะไปปราบมาสพระท่านนั่นเอง ไม่ได้ไปอาธรรมจากท่าน”

หลวงพ่อเคยเตือนพากเราไว้ว่า “การไปอยุกับพระขอหันต์อย่าอยู่กับท่านนาน เพราะเมื่อกิจกรรมมักคุ้นแล้ว มักทำให้ลืมตัวเห็นท่านเป็นเพื่อนเล่น คุยกันหัวท่านบ้าง ให้ท่านเหอะให้ดูบ้างถึงกับออกปากใช้ท่านเลยก็มี การกระทำเป็นนี้ถือเป็นการปราบมาสพระ ลบหลู่ครูอาจารย์ และเป็นบาปมาก ปิดกั้นทางมรรคผลนิพพานได้ จึงขอให้พากเราล้ำร่วมระวังให้ดี”

๗๑

หลวงพ่อคู่ พราหมณ์ปัญญา
พระผู้อุปัชฌาย์ที่เป็นดวงใจ

ไม่พยากรณ์

เกี่ยวกับเรื่องปฏิบัติธรรมแล้วจะได้สำเร็จมรรคผลนิพพานหรือไม่
เคยมีพระภิกษุท่านหนึ่งได้มาราบnmั斯การและเรียนถามหลวงพ่อว่า
“หลวงพ่อครับ กรรมจะได้สำเร็จหรือไม่ หลวงพ่อป่วยพยากรณ์
ทีครับ”

หลวงพ่อนิ่งสักครู่หนึ่งก่อนตอบว่า

“พยากรณ์ไม่ได้”

พระภิกษุรูปนั้นได้เรียนถามต่อว่า

“ เพราะเหตุไรหรือครับ ”

หลวงพ่อจึงตอบว่า

“ ก้ามบอกว่าท่านได้สำเร็จ หากท่านเกิดประมาณที่ไม่ปฏิบัติต่อ
นั้นจะสำเร็จได้อย่างไร และก้ามบอกว่าท่านไม่สำเร็จห่างก็คงจะนี้ก็เจียด
และจะหักหักการปฏิบัติไป นิมนต์ท่านทำต่อເກອະครັບ ”

อนุโน ณ ตีน ไนติ เทวน ปีตุนญ อ ໃ

เป็นเช่นนี้ พยายามแล้ว ถึงจะตาย ก็เชื่อว่า ตายอย่างไม่เป็นหนึ่งใน (คือไม่มีข้อ^กหักหักให้ครติเตียนได้) ไม่ว่า ในหมู่ญาติ หมู่เพื่อน หรือว่าพระพรหมทั้งหลาย

พุทธจน

จะตามมาเอง

หลายปีมาแล้ว มีพระภิกษุรูปหนึ่ง ได้มาบวชปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดสะแก ก่อนที่จะลาลิกขานเข้าสู่เพศมารา瓦ส ท่านได้นัดแนะกับเพื่อนพระภิกษุที่จะสักด้วยกัน ๓ องค์ว่า เพื่อความเป็นสิริมงคลก่อนลีกพวงเราจะไปกราบขอให้หลวงพ่อพรบน้ำมนต์และให้พร

ท่านได้เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า

ขณะที่หลวงพ่อพรบน้ำมนต์ ให้พรอยู่นั้น ท่านก็นึก起อธิษฐานอยู่ในใจว่า “ขอความร้ายร้ายมหაศาດ ขอลาภขอผลพันทรี มีกินมีใช้ไม่รู้หมด จะได้แบ่งไปทำบุญมาก ๆ”

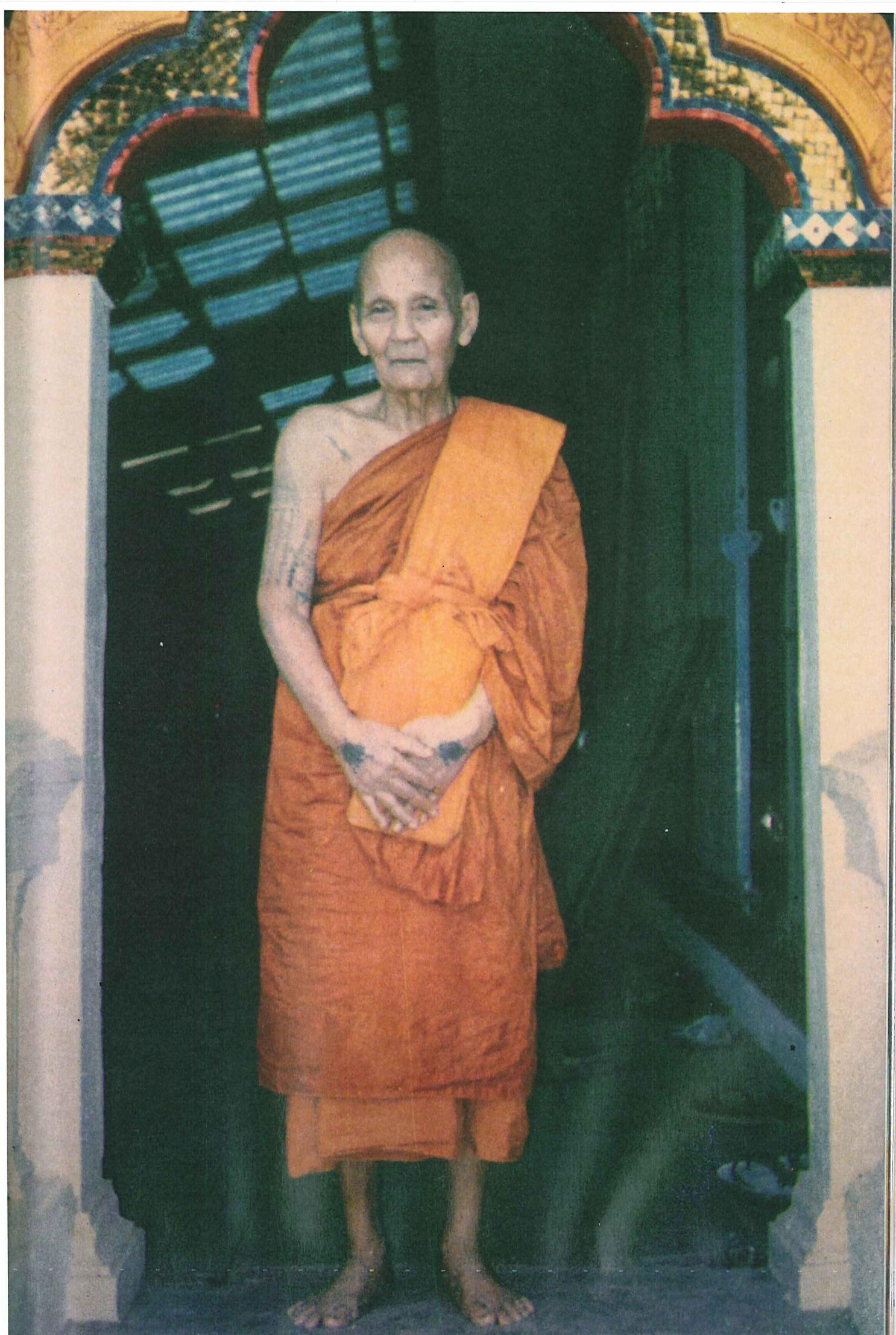
หลวงพ่อหันมามองหน้าหลวงพี่ที่กำลังคิดอะไรเพ้อฝันถึงความร้ายร้ายนี้ ก่อนที่จะบอกว่า

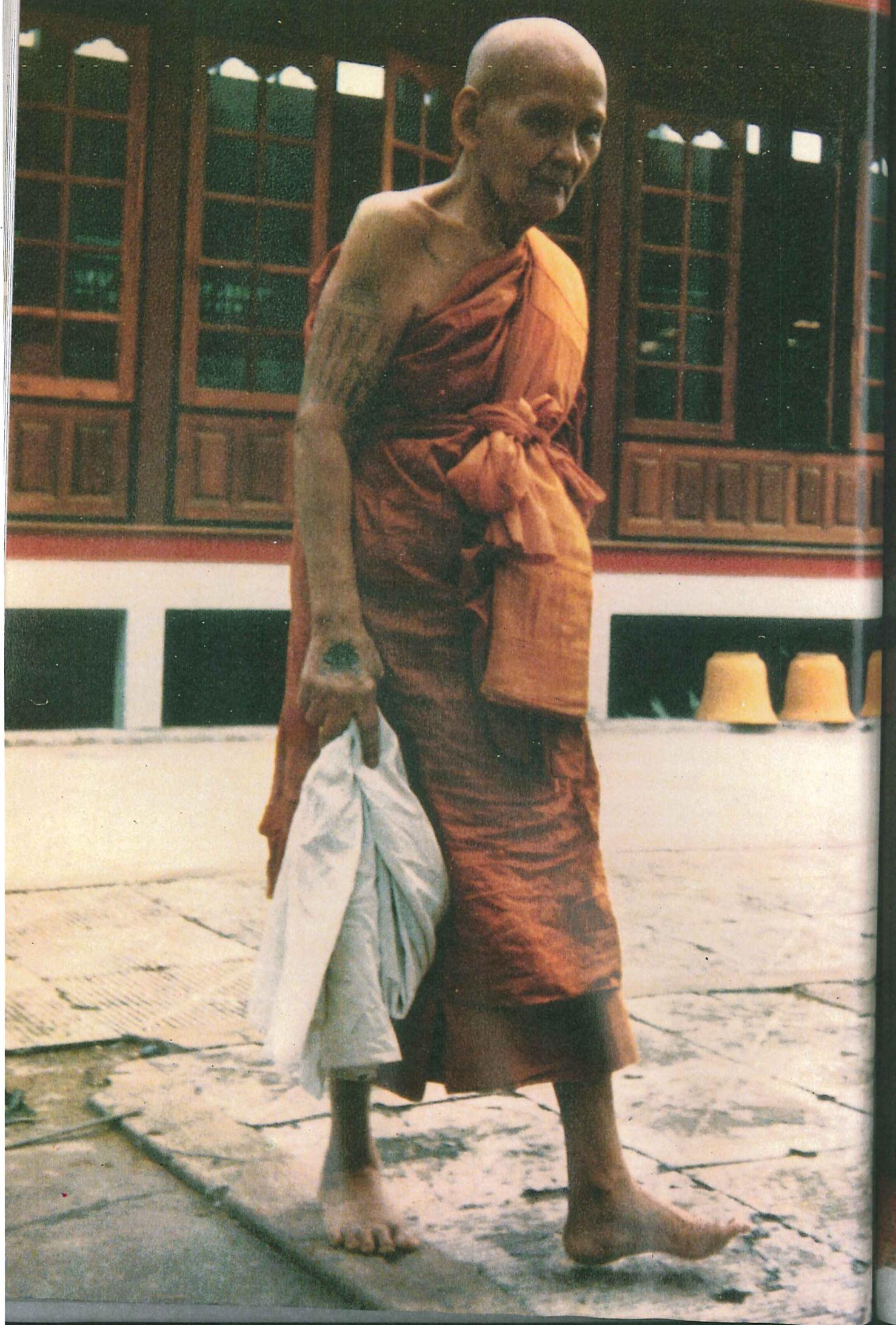
“ท่าน ที่ท่านคิดนั่นมันต่าง คิดให้มันสูงไว้ไม่ดีหรือ แล้วเรื่องที่ท่านคิดนั่นจะตามมาทีหลัง”

พุทธapi พดุก มุจุอนุติ ยดุก ธิรา ปภาณร

คนเมืองปัญญา แม่ฤกษ์กุมดอย พอพุดในเรื่องใดก็หลุดได้ในเรื่องนั้น

พุทธพจน์

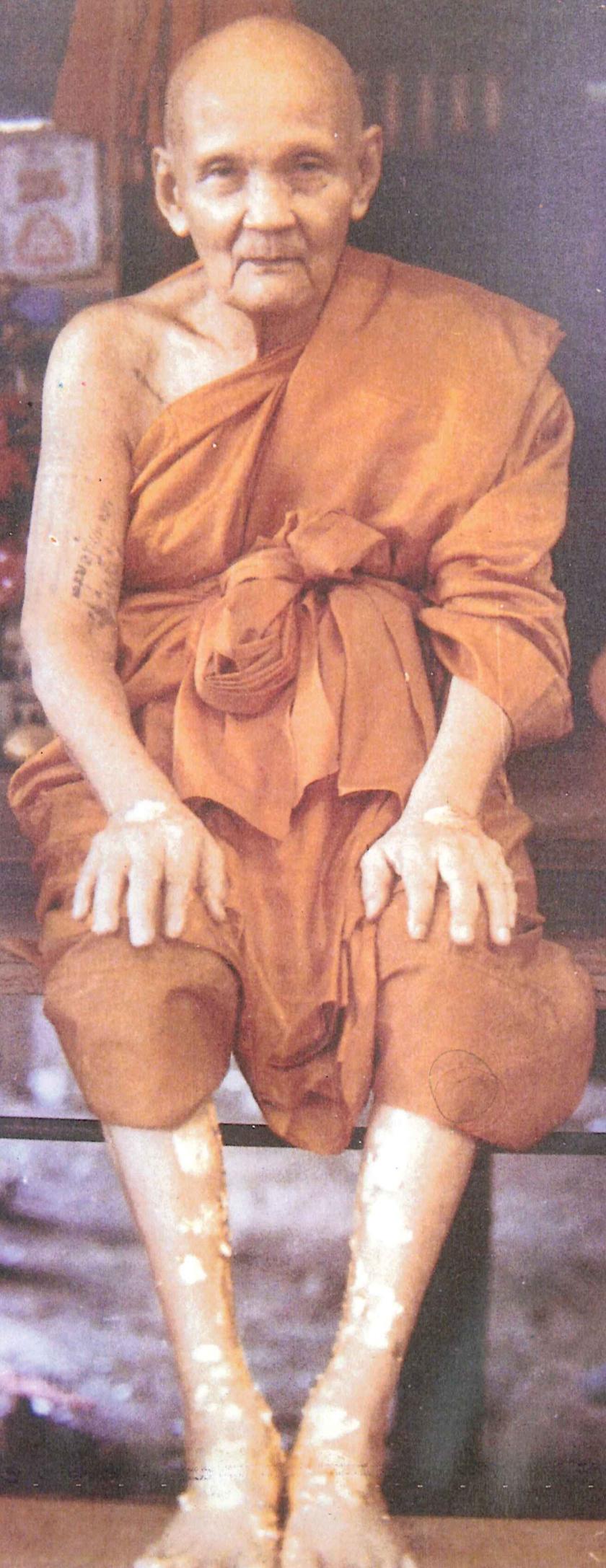

ແນະວິຫຼວງອາຮມណີ່

หลวงพ่อเคยพูดเสมอว่า “ຜູ້ປົກປັດຕົວໜັດມີຄຸງຈິດ ຮັກຊາຈິດ” สำ-
ທ້ຽບຄົນທີ່ໄມ່ເຄຍປົກປັດແລ້ວ ໄມຮູ້ຈະດູທີ່ໃຫ້ ອະໄຈຈະດູວະໄຮຮູ້ລຶກສັບສົນ
ແຍກໄມ່ຄູກເພຣະໄມ່ເຄຍດູ ໄມ່ເຄຍສັງເກດວະໄຮ ເຄຍອູ່ແຕ່ໃນຄວາມຄິດປ່ຽນ
ແຕ່ງ ອູ້ກັບອາຮມណີ່ແຕ່ແຍກອາຮມណີ່ໄມ່ໄດ້ ຍັງຄົນທີ່ຍັງໄມ່ເຄຍບວຊ ດັນທີ່ອູ່
ໃນໂລກແບບວ່າງວ່າຍ ຍັງດູຈິດຂອງດົນໄດ້ຢາກ

หลวงพ่อໄດ້ເປົ້າຍໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າໝັ້ນພຶ້ງ ໂດຍທ່ານກຳມືອແລະຍື່ນນິວກລາງ
ມາຂ້າງໜ້າຜູ້ເຂົ້າໝັ້ນວ່າ ເຮົາກວານທີ່ແຮກກີ່ເປັນຍ່າງນີ້ ສັກຄູ່ທ່ານກີ່ຍື່ນ
ນິວເຊື້ອກມາ ສັກຄູ່ກີ່ຍື່ນນິວນາງພຣ້ອມກັບທຳມືອໄຫວເລັກນ້ອຍແລະທ່ານກີ່ຍື່ນ
ນິວຫົວແມ່ມືອແລະນິວກ້ອຍ ຕາມລຳດັບອອກມາ ຈຸນຄຣບ ៥ ນິວ ທ່ານທຳມືອ
ໂຄສນໄປໂຄລົງນາ ເປົ້າຍກາງກວານຂ່າຂອງນັກປົກປັດທີ່ຈິດແຕກ ໄມ່ສາມາຮາກ
ຮ່ວມໃຈໃຫ້ເປັນໜຶ່ງໄດ້

ຜູ້ຝັກຈິດດ້າທຳຈິດໄຫ້ມີອາຮມណີ່ໜ່າຍຍ່າງກີ່ຈະສົງບໍໄມ່ໄດ້ ແລະໄມ່ເຫັນ
ສັກພາບຂອງຈິດຕາມເປັນຈິງ ດ້າທຳຈິດໄຫ້ດີ່ງແນ່ວແນ້ອູ່ໃນອາຮມណີ່ອັນເດີວ
ແລ້ວ ຈິດກີ່ມີກຳລັງປ່ອງຮັສມີແໜ່ງຄວາມສ່ວ່າງອອກມາເຕີມທີ່ ມອງສັກພາບຂອງ
ຈິດຕາມເປັນຈິງໄດ້ວ່າ ອະໄຈເປັນຈິດ ອະໄຈເປັນກີເລັສ ອະໄຈຄວາຮັກຊາ ອະໄຈ
ທີ່ຄວາລະ

ອຸດຸດທຸດມົກຄູ່ງມາ

ສທຸດປຸ່ໄຕ ສີຍາ

ກໍານັດປະໂຍ່ນທີ່ໜ່າຍຂອງດົນໃຫ້ແນ່ໜັດແລ້ວ ພຶກຂ້ານຂ້າຍແນ່ວໃນຈຸດໜ່າຍຂອງດົນ
ພຸທອພຈນີ່

อย่าพุดมาก

“เวลาปฏิบัติ พ่อจะได้ดีหน่อย มันอยากจะพูด อยากจะเล่าให้ใครฟัง จริงไหมล่ะแก ข้ารู้ ข้าก็เคยเป็นมา” หลวงพ่อท่านกล่าวแล้ว เล่าเรื่องเป็นอุทาหรณ์ว่า

“มีพระองค์หนึ่งปฏิบัติจิตสังบที่แล้วเกิดนิมิตเห็นพระพุทธเจ้านั้น ร้อยองค์เดินเข้ามาหา ท่านมีความปิติเอ็บอิ่มยินดีมาก อยากจะเล่าให้ทุกเพื่อนฟัง ตอนเข้าจึงเล่าผลการปฏิบัติของตนให้ทุกเพื่อนทราบ ผลปรากฏว่าพระรูปนั้นทำสำเร็จอีกเป็นเดือนก็ยังไม่ปรากฏจิตสังบทถึงระดับที่เคยเป็นแล้วเล่าให้เพื่อนฟัง”

ถึงตรงนี้ ท่านสั่งเลยว่า

“แก่จ้ำไว้เลยนะ คนที่ทำเป็นเข้าไม่พูด คนที่พูด นั้นยังทำไม่เป็น”

๑ ปรีดี วิโตรานิ ๑ ปรีดี กตากต์
ไม่ควรใส่ใจคำแสลงหูของผู้อื่น ไม่ควรแสลงหูระที่เข้าทำและยังไม่ทำ
อดุตโน ๑ อเวกุเบยุย กตานิ อกตานิ ๑

ควรตั้งใจตรวจตราหน้าที่ของตนนี้แท้ๆ ทั้งที่ทำแล้วและยังไม่ทำ

พุทธจน

เชื่อจริงหรือไม่

สำหรับผู้ปฏิบัติแล้ว คำดุดำว่ากล่าวของครูอาจารย์ นับเป็นเรื่องสำคัญ และมีคุณค่ายิ่ง หากครูบาอาจารย์เมินเฉย ไม่ดุดำว่ากล่าวก็เหมือนเป็นการลงโทษ

ผู้เขียนเคยถูกหลวงพ่อคูว่า

“แกยังเชื่อไม่จริง ก้าเชื่อจริง พุทธัง ธรรมัง ลังชัง สารนัง คัจฉามิ ต้องเชื่อและยอมรับพระพุทธ พระธรรม พระสัทธรรม เป็นที่พึง แทนที่จะเอา ความโลภมาเป็นที่พึง เอาความโกรธมาเป็นที่พึง เอาความหลงมาเป็นที่ พึง”

หลวงพ่อท่านกล่าวกับผู้เขียนว่า

“โกรธ โลก หลง เกิดขึ้น

ให้กวนนา แล้วโกรธ โลก หลงจะคลายลง
ข้ารับรอง ก้าทำแล้วไม่จริง ให้มาร่าข้าได้”

น นคุคริยา น ชญา น ปุกฯ

นานาสถา ตณุทิศสาขิกา วา

ร ใจชลุ อกุกภิกบุปชาน

ไสเซนติ มอ วิติณุณกุ บ

มิใช้การประพฤติดนเป็นชีเปลี่ยย มิใช้การเกล้าผอมทรงชฎา มิใช้การบำเพ็ญตอบะ นอนในโคลนตม มิใช้การอดอาหาร มิใช้การนอนกับเดิน มิใช้การเอาผู้นท้าตัว
มิใช้การตั้งท่านั่งดอก ที่จะทำคนให้บริสุทธิ์ได้ ในเมื่อความสงสัยยังไม่ลึก

พุทธจน

คิดว่าไม่มีดี

ผู้ปฏิบัติส่วนใหญ่ก็จะไม่พอใจในผลการปฏิบัติของตน โดยที่มักจะขาดการได้รับรองว่าสาเหตุนั้นเป็นเพราะอะไร ดังที่เคยมีลูกศิษย์คนหนึ่งของหลวงพ่อได้มานั่งบ่นให้ท่านฟังในความอภิਆวาสนาของตนในการ Kavanaugh ว่าตนไม่ได้รู้ “ไม่ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ภายใน มีนิมิตภาระเป็นต้น ลงท้ายก็ตำหนิว่าตนนั้นไม่มีความรู้ธรรมะธรรม และความดีอะไรเลย

หลวงพ่อนั่งฟังอยู่สักครู่ ท่านจึงย้อนถามลูกศิษย์จอมขี้บ่นผู้นั้นว่า “แกแน่ใจหรือว่าไม่มีอะไรดี

แล้วแกรู้จักพระพุทธ พระธรรม พระสังฆหรือเปล่า”

ลูกศิษย์ผู้นั้นนั่งอึ้งสักครู่จึงตอบว่า “รู้จักครับ”

หลวงพ่อจึงกล่าวสรุปว่า

“เออ นั่นซี่ แล้วแกทำไม่จึงคิดว่าตัวเราไม่มีดี”

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความเมตตาของท่านที่ทางออกทางปัญญาให้ศิษย์ผู้กำลังห้อ侗ด้อยความคิด และตำหนิว่าสนาณเองหากปล่อยไว้ย่อมทำให้ไม่มีกำลังใจในการปฏิบัติเพื่อผลที่ควรได้แห่งตน

อุทพินทุนิปานตน อุทกุมุโภปี ปรติ
 เพราะน้ำหยดทีละน้อย หม้อน้ำก็ยังเต็มได้
 พุทธจน

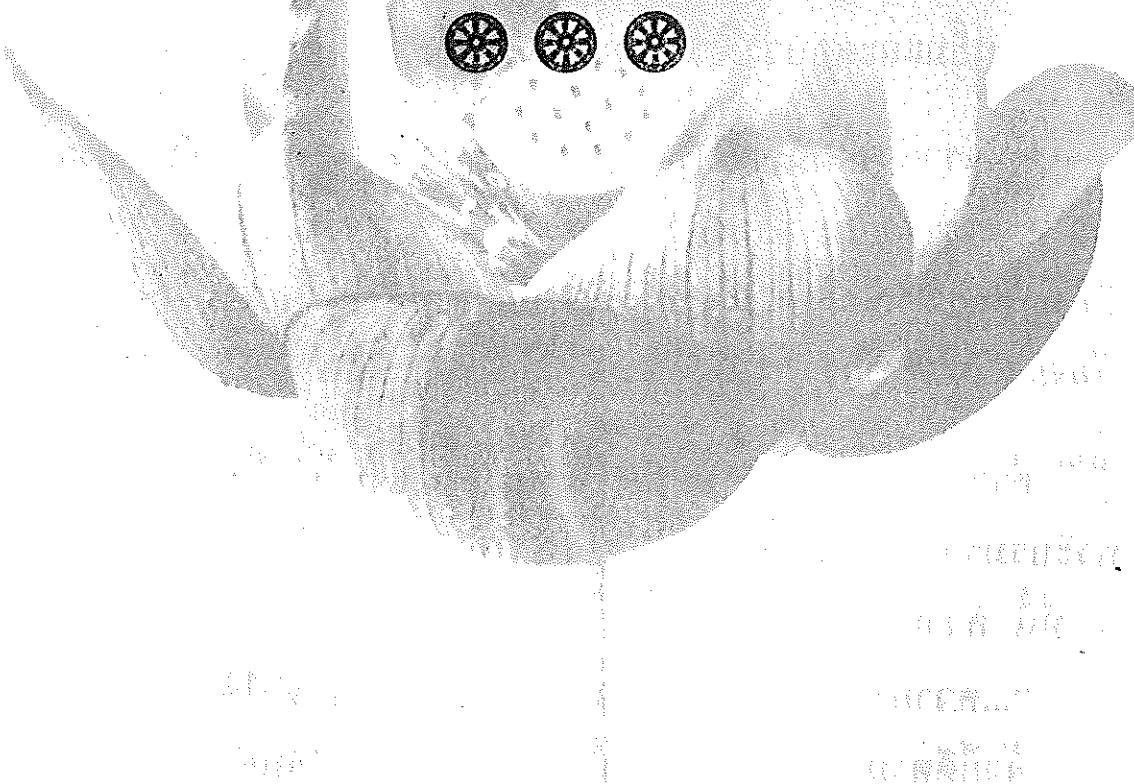
พระที่คล่องใจ

เมื่อมีผู้ไปขอของดีจำพวกวัตถุมงคลจากหลวงพ่อไว้ห้อยคอหรือพกติดตัว หลวงพ่อจะสอนว่า

“จะเอาไปทำไม่ ของดีภายนอก ทำไมไม่เอาของดีภายใน พุทธัง
ธัมมัง ลังชัง นี้แหละ ของวิเศษ”

ท่านให้เหตุผลว่า “คนเรานั้นถ้าไม่มีพุทธัง ธัมมัง ลังชัง เป็นของดีภายใน ถึงแม้จะได้ของดีภายนอกไปแล้วก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร”

“ทำอย่างไรจะได้เห็นพระจริง ๆ เห็นมีแต่พระบูน พระไม้
พระโลง พระรูปถ้าย พระสังฆ์ ลงกลับไปคิดดู”

ธรรม หวาน กุญชิ ธรรมอาจารย์
ธรรมนั่นแหละ รักษาผู้ประพฤติธรรม

พุทธพจน์

จะเอารีหรือจะเอาราย

อีกครั้งหนึ่งที่คณะผู้เขียนได้มานมัสการหลวงพ่อ เพื่อนของผู้เขียน
ท่านหนึ่งต้องการเข้าพระอุปคุตที่วัดเพื่อนำไปบูชา โดยกล่าวกับผู้ที่มา
ด้วยกันว่า บูชาแล้วจะได้ราย

เพื่อนของผู้เขียนท่านนั้นแทนตะลึง เมื่อมากราบหลวงพ่อแล้ว
ท่านได้ตักเตือนว่า “รายกับชวยมันไกล້າ กันนะ”

ผู้เขียนได้เรียนถามหลวงพ่อว่า
“ไกล້กันยังไงครับ”

ท่านยิ้มและตอบว่า “มันออกเสียงคล้ายกัน”

พวกรเราต่างยอมรับกันว่า สักครู่ท่านจึงขยายความให้พวกราฟัง
“จะเอารายนั่น จะหามายังไก่ทุกข์ จะรักษามันก็ทุกข์ หมดไปก็
เป็นทุกข์อีก กลัวคนจะจี้จะปล้น ไปคิดดูເກອະມันไม่จบหรอก มีแต่
เรื่องบุ่ง เอารี ดีกว่า”

คำว่า ดี ของหลวงพ่อ มีความหมายลึกซึ้งมาก ผู้เขียนขออัญเชิญ
พระบรมราโชวาทของในหลวงของเราในเรื่องการทำความดี มาเปรียบ
喻 ที่นี้ ความตอนหนึ่งว่า

“...ความดีนี้ ไม่ต้องแย่งกัน ความดีนี้ ทุกคนทำได้ เพราะความดี
นี้ทำแล้วก็ดีตามคำว่า ดี นี้ ดีทั้งนั้น ฉะนั้น ถ้าป่วยกันทำดี ความดีนั้น
ก็จะใหญ่โต จะดียิ่ง ดีเยี่ยม...”

หลักพุทธศาสนา

เล่ากันว่า มีโยมท่านหนึ่ง ไปนมัสการพระภารตะองค์หนึ่งอยู่เป็นประจำ แล้วในวันหนึ่งได้ถามปัญหาธรรมกับท่านว่า “หลักของพระพุทธศาสนาคืออะไร?”

พระภารตะตอบว่า

“จะความชั่ว ทำความดี ทำจิตของตนให้ผ่องแผลว”

โยมท่านนั้นได้ฟังแล้ว พูดว่า

“อย่างนี้เด็ก ๆ ขับก็รู้”

พระภารตะยิ้มเล็กน้อยก่อนตอบว่า

“จริงของโยม เด็ก ๆ ขับก็รู้”

แต่ผู้ใหญ่ อายุ ๔๐ ก็ยังปฏิบัติไม่ได้”

อย่างนี้กรรมมังที่ผู้เขียนเคยได้ยินหลวงพ่อพุดเล่มอว่า

“ของจริง ต้องหมั่นทำ”

พระพุทธศาสนานั้น ถ้าปราศจากการน้อมนำเข้าไปไว้ในใจแล้ว การ “ถือ” พุทธศาสนา ก็ไม่มีความหมายแต่อย่างใด

ปัญญา สุตวินิจฉินี

ปัญญาเป็นเครื่องวินิจฉัยสิ่งที่ได้เล่าเรียน

พุทธจน

๙๘

หลวงพ่อดู่ พرحمปญโญ^๑
พระผู้จุดประทีบในดวงใจ

“พ พาน” ของหลวงพ่อ

หลวงพ่อเคยประกรณรรภกับผู้เขียนว่า
“ถ้าแกเขียนตัว พ พาน ได้เมื่อไร นั่นแหล่ะจึงจะดี”

ผู้เขียนถามท่านว่าเป็นอย่างไรครับ พ พาน

ท่านตอบว่า

“ก็ตัว พอ นะซิ”

คนเราจะมีชีวิตอยู่ในโลก
ไม่จำเป็นต้องรำรวย มีฐานะ และจึงจะมีความสุข
มีคนที่ลำบากอีกมาก
แต่เขารู้จักว่า อะไรคือสิ่งที่พอตัว
ก็สามารถอยู่อย่างเป็นสุขได้
นี่ก็อยู่ที่คนเรา รู้จักคำว่า “พอ” หรือไม่
รู้จัก “พอ” ก็จะมีแต่ ความสุข
ไม่รู้จัก “พอ” ถึงแม้จะรำรวย มีเกียรติ ตำแหน่งใหญ่ๆ อะไร
มันก็ไม่มีความสุขได้เหมือนกัน
คนที่มีเงิน ก็ยังอยากมีเงินเพิ่มขึ้นอีก
คนที่ทำงาน ก็อยากกินตำแหน่งสูงขึ้น
มีสิ่งใดก็เป็นทุกข์ เพราะล้วนนั้น ไม่มีที่สิ้นสุด

อนุมูล สามาร
พึงประพฤติให้พอเหมาะสมพอดี

พุทธพจน์

การสอนของท่าน

วิธีวัดอย่างหนึ่ง ว่าผู้ใดปฏิบัติธรรมได้ดีเพียงใดนั้น ท่านให้สังเกต ดูว่าผู้นั้นสามารถฝึกตน สอนตัวเองได้ดีเพียงใด การเตือนผู้อื่นไม่ให้หลง ผิดได้นั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่การเตือนตนให้ได้ย่อมดีกว่า

การสอนของหลวงพ่อท่านจะทำให้เราดูเป็นตัวอย่าง ท่านสอนให้ เราทำอย่างที่ท่านทำ มิได้สอนให้ทำตามที่ท่านสอน ทุกอย่างที่ท่านสอน ท่านได้ทดลองทำและปฏิบัติทางจิตจนรู้ จนเห็นหมดแล้วทั้งล้าน จึงนำมาอบรมแก่ศิษย์

เหมือนเป็นแบบอย่างให้เราได้ยึดถือตามครูอาจารย์ว่า การแนะนำ อบรมหรือสอนธรรมผู้อื่นนั้น เราต้องปฏิบัติจนแน่ใจด้วยตนเองเสียก่อน และควรคำนึงถึงผลประโยชน์ความสามารถของตน ถ้ากำลังไม่พอแต่จะรับ ภาระมาก นอกจากรู้มาศึกษาจะไม่ได้รับประโยชน์แล้ว ด้วยยังจะ กล้ายเป็นคนเสียไปด้วย ท่านว่าเป็นการไม่เคารพธรรม และไม่เคารพ ครูอาจารย์อีกด้วย

อุดมนา ไอยุตตาน

จงเตือนตน ด้วยตนเอง

พุทธพจน์

หัดมองชีวะลึก

ทุกลสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา ล้วนมีความหมายซึ่นลึกโดยตัวของมันเองอยู่เสมอ ไอน์สไตน์มองเห็นวัตถุ เขาก็ดูสุ้เลยไปถึงการที่จะสลายวัตถุให้เป็นปรมาณ ส่องพื้นของตรรกะไว้ทั่วทั้งห้องเห็นกับินไปมาในอากาศ ก็คิดเลยไปถึงการสร้างเครื่องบินได้

พระพุทธเจ้าแต่ครั้งเป็นเจ้าชายลิทธัตถะ ได้ทรงพบคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ท่านก็มองเห็นถึงความไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

หลวงพ่อเคยเตือนสติสุกศิษย์รุ่นหนุ่มที่ยังมองเห็น斯ava ๆ ว่า สวยว่างาม นำหลงใหล ไฟฟันกันนักว่า

“แกรมันดูดีวาก็ ไม่ดูดีดับ
ไม่สวย ไม่งาม ตาย นำ เหม็น
ให้เห็นอย่างนี้ได้เมื่อไร ข้าว่าแก่ไขได้”

ปัญญา นำไปบ่มบูรณา
ไม่พึงละเลยการใช้ปัญญา
พุทธจน

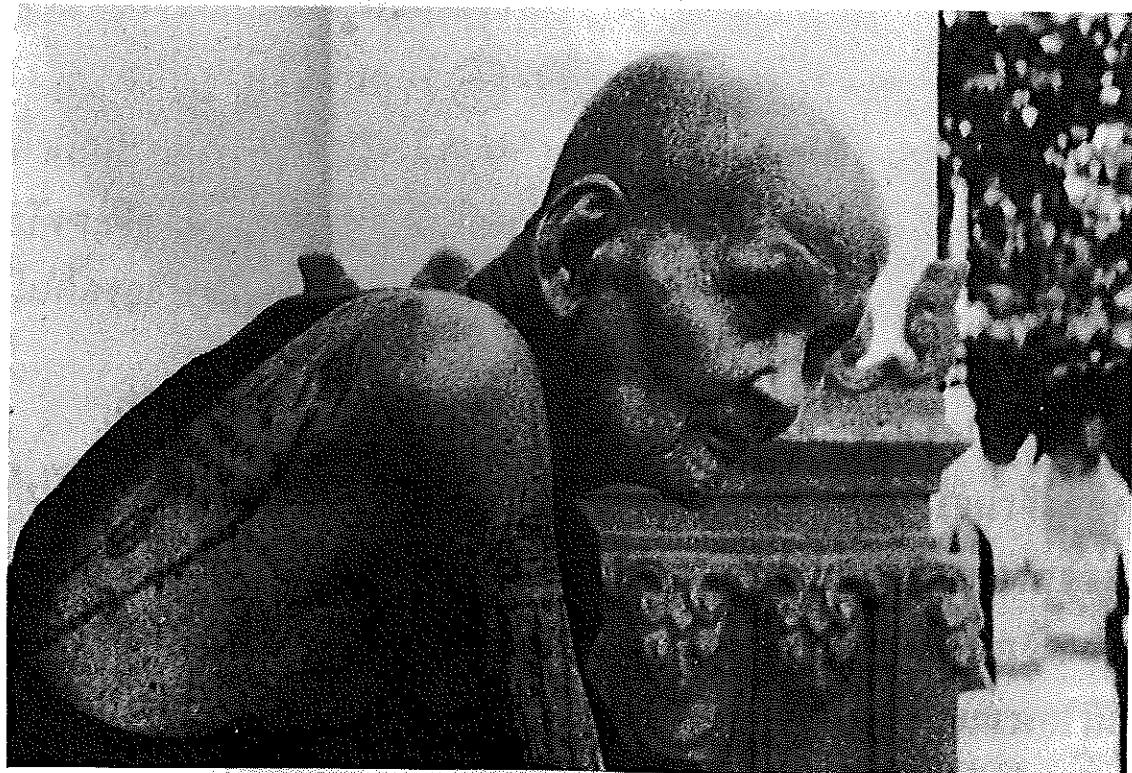
เวลาเป็นของมีค่า

หลวงพ่อเคยบอกว่า...

“คนฉลาดนั่น เขาไม่เคยมีเวลาว่าง”

เวลาเป็นของมีค่า เพราะไม่เหมือนสิ่งอื่น แก้วแหวนเงินทอง สิ่งของทั้งหลาย เมื่อหมดไปแล้วสามารถมาใหม่ได้

แต่สำหรับเวลาแล้ว หากปล่อยให้ผ่านเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ ขอให้ตั้งปัญหาถามตัวเองว่า “สมควรแล้วหรือกับวันคืนที่ล่วงไป ๆ คุ้มค่าแล้วหรือกับลมหายใจที่เหลือน้อยลงทุกขณะ”

๙๔

หลวงพ่อตู่ พرحمปัญโญ^๗
พระผู้จุดประทีปในดวงใจ

ต้องทำจริง

ในเรื่องของความเคารพครูอาจารย์ และความตั้งใจจริงในการปฏิบัติ หลวงพ่อเคยบอกว่า

“การปฏิบัติ ถ้าหยอดจากตำราโน้นนี้ แบบแผน มาลงสัยตามมักจะได้เดียงกันเปล่า โดยมากชอบเอากาอ่าอาจารย์โน่นนี้ว่าอย่างนั้นอย่างนี้มา

การจะปฏิบัติให้รู้ธรรม เท็นธรรม ต้องทำจริง จะได้อยู่ที่ทำจริง ข้าเป็นคนมีพิธีแรง เรียนจากครูบาอาจารย์นี้ยังไม่ได้ผลก็จะต้องเอาให้จริงให้รู้ ยังไม่ไปเรียนกับอาจารย์อื่น ถ้าเกิดไปเรียนกับครูอาจารย์อื่นโดยยังไม่ทำให้จริง ให้รู้ ก็เหมือนดูถูกดูหมิ่นครูบาอาจารย์”

อาทิตา สุกนุโถ บุริสมุต ไชติ
ตนที่ฝึกดีแล้ว เป็นเครื่องรุ่งเรืองของคน
พุทธศาสนา

ฉบับของทำบุญ-อธิษฐานรับพร

ก่อนที่ท่านผู้มีครรภาราหงส์หลายจะถวายของแก่พระภิกขุสงฆ์ มักจะมีการอธิษฐานหรือที่เรียกว่าจบของ บางคนจบนานบางคนจบช้า หลวงพ่อท่านให้ข้อคิดว่า “ก่อนที่เราจะถวายให้จบมาเสียก่อนจากบ้าน เนื่องจากพอมาก็งວัดมักจะจบไม่ได้เรื่อง คนมากมายเดินไปเดินมา จะหาสมารถมาจากไหน เราจะทำอะไรก็ตามอธิษฐานไว้เลย เวลาถวายจะได้ไม่ช้าเสียเวลาคนอื่นเข้าอีกด้วย บางคนก็ขอไม่รู้จบให้ตัวเองไม่พอให้ลูกให้หลาน จิตเลี้ยงลูกหลานบุญไม่ได้”

การที่หลวงพ่อให้จบก่อนนั้น มีความประสงค์ให้ตั้งเจตนาให้ดี บุญที่ได้รับจะมีผลมาก ญาติโยมจึงกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า “ควรอธิษฐานอย่างไร” หลวงพ่อตอบว่า

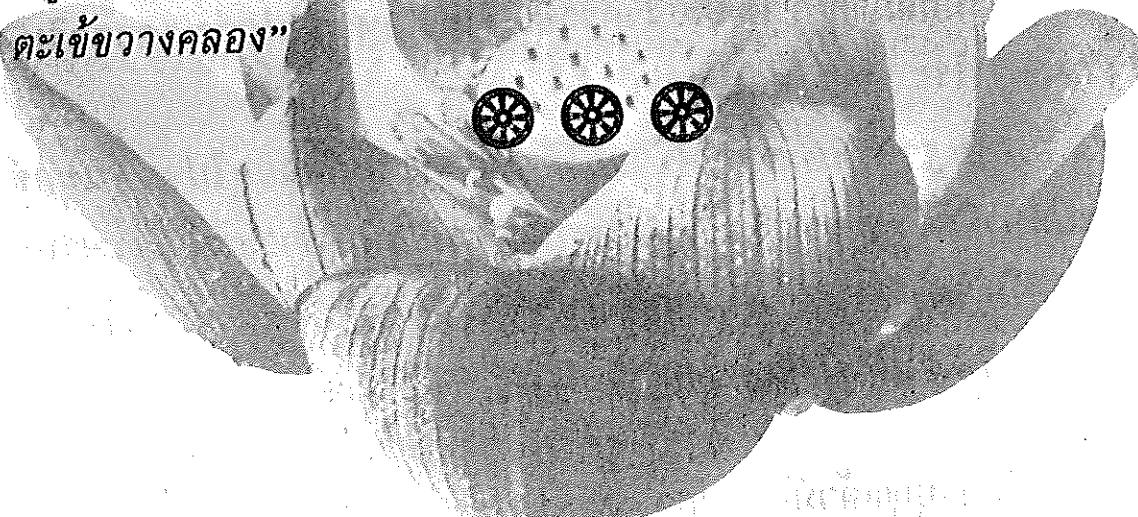
“อธิษฐานให้พันทุกข์หรือขอให้พบแต่ความดีตลอดไปจนพันทุกข์ถ้าเป็นบาลีก็ว่า สุทินนังวะตะเม ทานัง อาสวะขะยาเวหัง นิพพานะ ปัจจะโยโนดุ คনเราจะพันทุกข์ได้ต้องพบกับความดีมีความสุขใช้ในไม่ต้องอธิษฐานยังไงหรอก”

เมื่อทำบุญแล้วมักจะมีการรับพรจากพระ มีการกรวดน้ำ บางที่ไม่ได้เตรียมไว้ต้องวิงหาบกันวุ่นวาย หลวงพ่อบอกว่า “ใช้น้ำใจน้ำจิตของเราราดก็ได้ เขาเรียกรวดแห้ง ไม่ต้องกรวดเปียก เรื่องการกรวดเปียกเขาเริ่มมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าพิมพิสาร เมื่อถวายของพระพุทธเจ้าแล้ว ท่านกรวดน้ำให้เปรตญาติพื่น้องที่มาร้องขอบุญจากท่าน ตอนแรกท่านไม่รู้เลยทูลคำนพิมพุทธเจ้า ที่เขารายกว่า ทุสະนะโล คือหัวใจเปรตนั้นแหลก” หลวงพ่อท่านตอบเพื่อให้คลายกังวลสำหรับผู้ที่ไม่มีเวลากรวดน้ำ

เป็นคนที่รับใบบานกรก่อนจะไปทำงาน เป็นเดือน ส่วนการอธิษฐานรับพร นั้นท่านแนะนำว่า “ตั้งจิตว่าข้าพเจ้าขอรับพรที่ได้นี้ ขอให้ดีดีตัวข้าพเจ้า ตลอดไปในชาตินี้ชาติหน้า แล้วก็อธิษฐานเรียกพระเข้าตัว เวลาเขามีพิธีอะไร อย่างเช่นเวลาเข้าบลูกลูกเสกพระ เราก็สามารถรับพระจากพระองค์ ไหน ๆ ก็ได้ทั้งนั้น”

การล่ำรวมภายใน ใจ จึงเป็นสิ่งสำคัญเมื่อมีพิธีกรรมทางสังฆ์ เพราะบ่อยครั้งที่ขณะพระให้ศีลหรือให้พร ญาติโยมบางคนก็เริ่มคุย แข่งกับพระ เลียงโยมเมื่อร่วมกันดังกว่าเลียงพระเลียงอีก ตนเองไม่ได้บุญยังไม่พอแต่กลับไปสร้างความรำคาญให้ผู้อื่น เรียกว่าเป็นการขัดบุญ ที่ผู้อื่นจะพึงได้รับ หลวงพ่อเคยพูดว่า “ระวังให้ดี เดียวจะเกิดเป็น ตะเข็บวางแผนคลอง”

สุกรานี อสagaณี

ย์ เว หิทัญ สาธุณ ต์ เว ปรมทุกกร

กรรมไม่ดีและไม่เป็นประโยชน์แก่ตน ทำได้ง่าย

ส่วนกรรมได้ดีและเป็นประโยชน์ กรรมนั้นแล ทำได้ยากอย่างยิ่ง

อดุตโน อหิตานิจ

พุทธพจน์

อยากได้บุญมาก

พระสังฆ์ถือว่าเป็นเนื้อน้าบุญของโลก ผู้ที่ถวายทานท่าน จึงได้ซื่อ
ว่าปัลกบุญนิธิไว้ในศาสนา แต่จะได้ผลมากน้อยนี้ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัย
หลายอย่างได้แก่

พระ - ซึ่งเป็นตัวเนื้อน้าบุญ หากเป็นพระดีก็เปรียบดังที่ดินที่อุดม
สมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุ

วัดๆ - หรือวัดถูกทางนี้ หากได้มาโดยความบริสุทธิ์ไม่ได้ไปลักขิง
ของใครเขามาก็ย่อมเป็นวัดถูกทางที่บริสุทธิ์เหมาะสมควรแก่การบริโภค^{ใช้สอย}

เจตนา - ความตั้งใจและความมุ่งสร้างรากน้อยเพียงใด บุญก็ย่อม^{มากน้อย}ไปตามเพียงนั้น

องค์ประกอบทั้ง ๓ นี้ เป็นสื่อผูกพันเพื่อให้เกิดบุญสมความประารถนา
มีศรัทธาญาติโยมบางท่านเกิดความไม่แน่ใจในตัวพระสังฆ์จึงได้มารียน
ถามหลวงพ่อเพื่อให้หายข้อสงสัย ซึ่งหลวงพ่อได้เมตตาตอบดังนี้ “อธิษ-
ฐานก่อนถวายทาน ทำจิตของเราราให้ไปถวายกับพระพุทธเจ้าเลย จะได้
บุญสูง พระที่รับเป็นเพียงผู้อุปโลกน์ ถ้าท่านไม่ดีจริง ท่านก็ไปนรก”

พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตั้งศาสนา มีพระหฤทัยที่บริสุทธิ์ผุดผ่องด้วยธรรม
ปัญญา พระสังฆ์เปรียบเสมือนเสนาบดีของพระพุทธองค์ การถวายทาน
จึงได้ซื่อว่าได้ดำเนินรอยตามพระยุคลบาทของพระศาสดาผู้เป็นใหญ่แห่ง^{โลก}
สามโลกพระองค์นั้น

ผีลองดี

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อดู่เดินทางไปเรียนวิชาทำธง ที่วัดตะเขง จังหวัดสระบุรี เพราะหลวงพ่อแต่เป็นผู้สั่งให้ไปเรียน เมื่อไปถึงหลวงพ่อที่วัดท่านบอกว่า

- หลวงพ่อ “ผมแก่แล้วตามไม่ค่อยดี นิมนต์กลับไปเรียนกับอาจารย์ได้ท่านเดด เ eo คุณผ่านมาตรงขอนเขามีครรภายอกคุณหรือเปล่า”
- หลวงพ่อดู่ “มีครับแต่ไม่เป็นไร”
- หลวงพ่อ “หากลับไปเกอะไม่มีอะไร”

หลวงพ่อดู่เล่าให้ฟังว่า

“เดินไปประหารงข่องเขา มีคนปาก้อนหินลงมาก้อนเบื้องเรือ ถูกเข้าคงตาย แต่เข้าไม่กลัวเขาว่าคนเดินผ่านทางนี้ ผิดจากนั้นกากแกล้งปาลงมา หากลับก็ไม่มีอะไรจริง ๆ ตกลงไม่ได้ เรียนต้องกลับมาหาอาจารย์แต่”

อุดตโน ๑ อากาเซยุย กานิ อกตานิ ๑
ควรตั้งใจตรวจตราหน้าที่ของตนนี้แหละ ทั้งที่ทำแล้วและยังไม่ทำ
พุทธจน

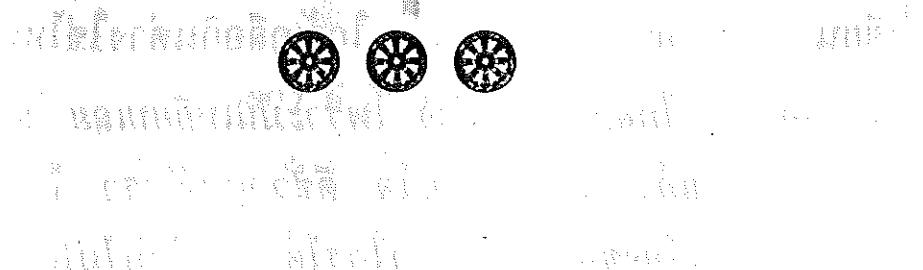

โมทนาบุญ

ผู้ที่มาทำบุญที่วัดบางครังมานดีเยว มาหลายคน หรือมากับครอบครัว บางท่านมีศรัทธามากทำบุญอย่างสม่ำเสมอ แต่เกิดอุปสรรคจากสามีหรือภรรยา หรือพ่อแม่ไม่เห็นด้วย บางคนถึงกับออกปากว่า “พระนี้ เฉพาะที่วัดสะแกหรือยังไง เจ้าอาวาสยังหนุ่มไปไหน” ร้อยสิริพันเรื่องที่หอบยกขึ้นมา ผู้ที่ต้องการบุญจึงเกิดความไม่สบายใจ เพราะต้องการให้เข้าเหล่านี้ได้รับบุญกลับด้วย จึงมาเรียนถามความเห็นของหลวงพ่อ ซึ่งท่านตอบว่า “คนที่เข้าใจก็เห็นด้วย คนที่ไม่เข้าใจก็ไม่เห็นด้วย เอาจริงยังไงนี่ พอกำบุญหลาย ๆ ครั้งรวมเป็นครั้งเดียวไปบอกให้เข้าโมทนาระ ว่าฉันไปทำบุญมา ขอให้โมทนาด้วย” ผู้ถามถามต่ออีกว่า ถ้าต้องการให้ผู้ที่ไม่สนใจทางเดียว ก็ควรจะทำอย่างไร หลวงพ่อตอบว่า “พอเวลาทำบุญก็ให้บุญกับเข้า เรียกภายในพิพิธเขามารับบุญ เขารีบกว่าให้บุญในหรือให้ทางใน นานไปหากเปลี่ยนไปเอง หรือเราจะให้กับคนที่เขา Gör เรา สามารถพยานบทตัวเรา ก็ได้”

หลวงพ่อยังได้โยงไปถึงการให้บุญกับผู้อื่นอีกว่า “บุญเป็นของดี เราให้ไครก็ได้ ไม่ว่าเจ้านาย สุกน้อง หรือคนที่เราจะไปติดต่อบอกความช่วยเหลือ ได้ทั้งนั้น”

บุญคือความสบายนิ การสร้างบุญโดยการให้ด้วยจิตใจที่เมตตา คือเป็นคนกล่อมเกล้าจิตใจไปในตัว และเป็นการปฏิบัติธรรมอิกอย่างหนึ่ง ด้วย

ไม่ต้องลอง

ปอยครั้งที่มีผู้ต้องการปฏิบัติไปกราบนมัสการและแจ้งความประสงค์ขอปฏิบัติ ซึ่งเป็นเรื่องที่หลวงพ่อยินดีมาก มีอยู่ครั้งหนึ่งมีผู้มาขอปฏิบัติกับท่านโดยพูดว่า “ผมอยากมาลองปฏิบัติตู เขาว่าทำแล้วดี” หลวงพ่อท่านรีบตอบว่า “ไม่ต้องลอง ทำเลย ขึ้นลงก็ไม่เจอของดีสักที ธรรมะไม่ใช่ของลอง เป็นของให้ทำจึงจะเห็นผล”

ผู้เขียน “หลวงพ่อมีวิธีการหรือหลักการอย่างไรในการเผยแพร่กับหมู่คณะที่มาปฏิบัติ”

หลวงพ่อ “เราไม่ใช้อาจารย์ เราสอนทำเพื่อเราไม่สามารถประกาศได้มากกว่านี้ เพียงแต่ข้าตั้งใจอธิษฐานว่าคนใดก็ตามที่เคยทำบุญร่วมกันมากขอให้ได้มาพบกันแล้วมาปฏิบัติธรรมเพื่อให้ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่ได้คาดหวังให้ได้ขาดต่อ ๆ ไป บางคนเขามาแล้วก็เลยไปยังไม่ทันได้ชิม บางคนซึ่มแลวยังไม่ทานก็ไป และคงว่าเขามาไม่ได้ทำบุญร่วมกับเรามากแค่นั้น”

ผู้เขียน “บางครั้งพระที่เดินในห้องคันมักจะไม่ได้ของดีอย่างเช่นหลวงพ่อปาน”

หลวงพ่อ “แล้วแต่บุญของเขายังพระของข้าข้าก็แจก ๆ กันไป คนไกลเข้าได้กัน คนไกลไม่ค่อยได้”

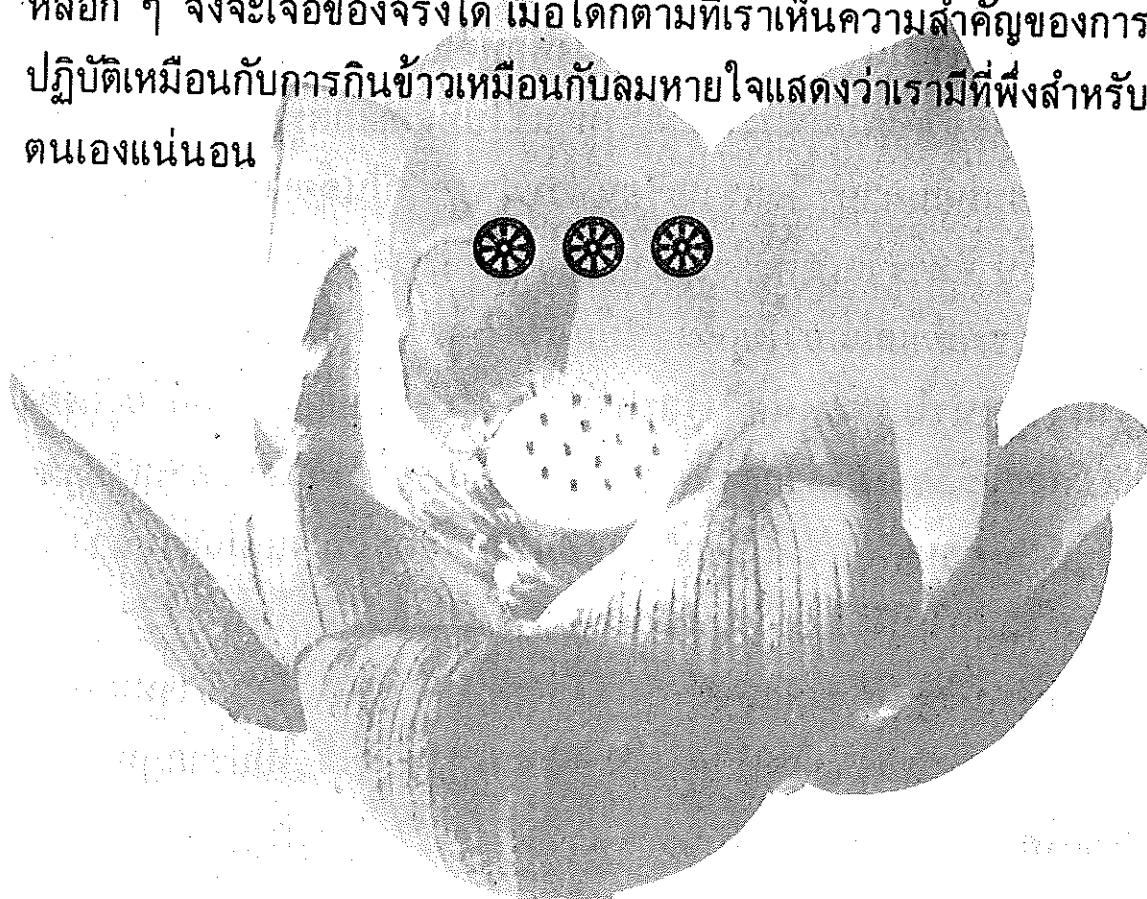
ผู้เขียน “อย่างนี้เขารู้ว่า ไกลเกลือกนิดต่างใช้ไหมครับ”

หลวงพ่อ “ไกลเกลือติดนิดต่าง เพราะมันเหยียบเลย ข้าโคนมาใช้แล้ว แต่ข้าไม่สนใจ ดีชัวอยู่ที่ตัวเรา ไม่ได้อยู่ที่คนอื่น เรื่องของบุญใครทำใครได้ ทำให้กันไม่ได้เหมือนกับการทำ

ทิวข้าวก็ต้องกินเอง ใครกินใครอิ่ม บางคนต้องจ้างให้
มาวัดแต่ก็มาไม่ถึงวัด เพราะอะไรกินเหล้าข้างทาง บางที่
ให้ปฏิบัติแต่จะหัวงraigวัลที่หนึ่ง หรือถูกห่วย นั่นแหละ
แล้วไม่ได้เรื่องแล้ว”

หลวงพ่อให้ข้อคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติที่แท้จริง “ไม่ใช่ปฏิบัติเพียง
หลอก ๆ จึงจะเจอของจริงได้ เมื่อได้ก็ตามที่เราเห็นความสำคัญของการ
ปฏิบัติเหมือนกับการกินข้าวเหมือนกับลมหายใจแสดงว่าเรามีที่พึ่งสำหรับ
ตนเองแน่นอน

อุดุดา ทิ ภิร ทุทธโน^{๕๖๗}
เป็นที่รู้กันว่า ตนนี้แหล่งฝึกได้ยาก

พุทธโน

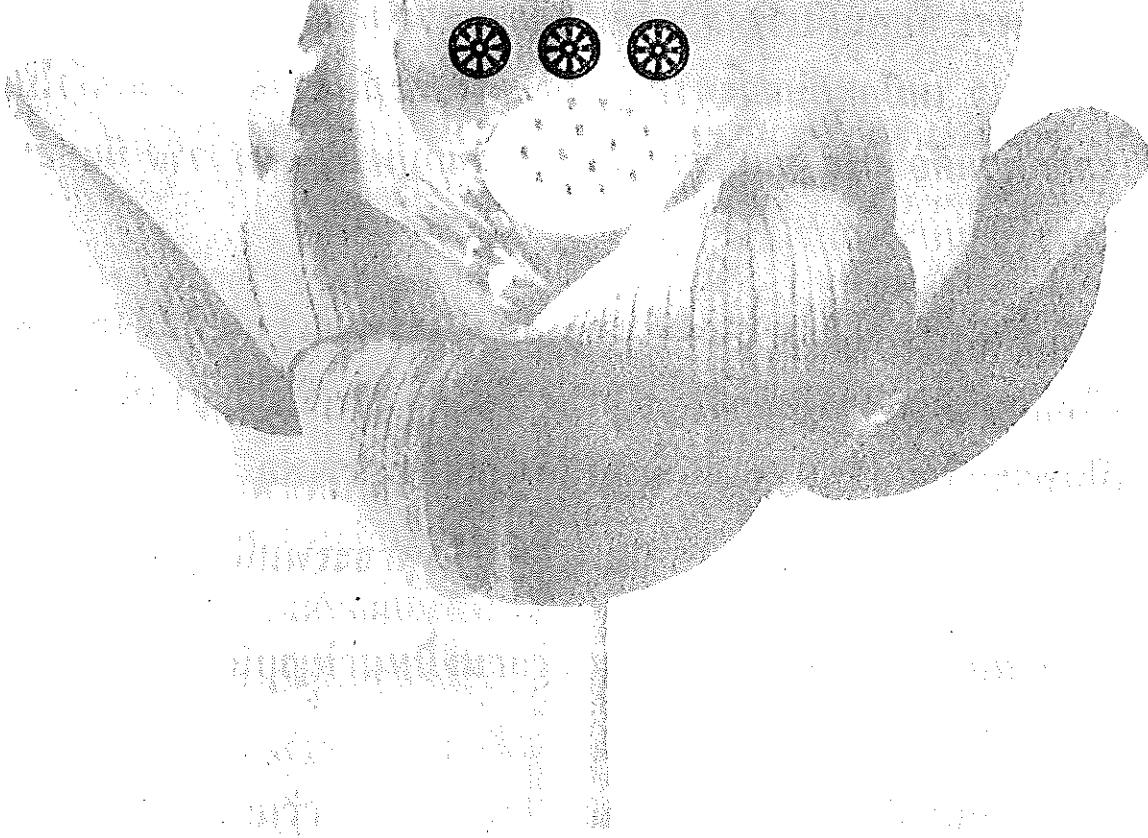
พระดีที่น่าเคารพ

ปกติเวลาเราไปไหว้พระสุปฏิบัณฑ์หรือพระที่ทรงคุณธรรม บางครั้งมักจะมีการขอให้ท่านข่ายอธิษฐานจิตวัตถุมงคลที่นำไป ผู้เขียนและคณะบางครั้งเวลาที่ท่านมีสุขภาพดีอารมณ์แจ่มใสจึงขอให้ท่านทำให้มีครั้งหนึ่งผู้คนไปกันมากของที่จะให้ท่านอธิษฐานมีหลายอย่างรวมกันไป เมื่อท่านอธิษฐานเรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อพูดขึ้นว่า “เจอดีหลาย ๆ องค์ พระนะ แต่องค์นี้เป็นพระดีมาก” ท่านซึ่งเป็นลูกอุกเกตพระสงฆ์องค์หนึ่ง เมื่อผู้เขียนหอบมาดู จึงกราบเรียนท่านว่า “ก็เป็นลูกอุกเกตรูปหลวงพ่อ ไม่ผู้เขียนหอบมาดู จึงกราบเรียนท่านว่า “เอ้าช้าไม่ใช่ ทำไว้จะเลิกเลยมองไม่เห็นว่าเป็นองค์ไหน” มีถูกคิดยังอีกคนจึงถามท่านว่า “ทำไมหลวงพ่อจึงรู้ลักษณะครับ” ท่านจึงตอบว่า “ข้าก็ไม่รู้เพียงแต่มีความรู้สึกพิเศษ แกกามอาการยาเข้าดูดีกว่า” หลวงพ่อท่านเลี่ยงมาให้ผู้เขียนตอบแทน แต่ผู้เขียนได้แต่ยังไม่ตอบอะไร จนเมื่อลาหลวงพ่อกลับจึงตอบให้ฟังว่า “หลวงพ่อท่านคงมีเมตตาที่เห็นพวกราทุกคน เคราะห์ท่านแล้วไม่ลงสัยท่านท่านจึงบอกปางนี้ก็ได้ อีกอย่างหนึ่งคงมีแสงสว่างจากพลังจิตใจในคุณพระที่ท่านอธิษฐานไว้ ไปปรากฏที่หลวงพ่อได้ อะไรก็ได้หั้นนี้แหละ”

เรื่องของพระดีที่มีคุณธรรมนี้ หลวงพ่อท่านเคยบอกผู้เขียนว่า “เวลาที่ไปไหว้พระองค์ไหนก็ตาม ถ้าผู้ที่ทำให้เป็นแล้วจะรู้ได้ เพราะท่านจะมีที่อยู่ของท่านเฉพาะ ถ้าองค์ไหนเรานำให้ท่านอยู่ในที่ของท่านแล้ว องค์นั้นแหละพระดี ข้อสำคัญต้องทำให้เห็น หรือเวลาแกไปเจอกาฬพระองค์ไหนก็ตามเอาเมือແກພหานทำใจเฉย ๆ ถ้าขึ้น (ปีติ) มาถึงหัวแสดงว่าองค์นั้นดี”

ผู้เขียนเคยนำรูปของสมเด็จพระสังฆราช (อุป) วัดสะแกรีไปให้ท่านอธิษฐานจิต พอดีหลวงพ่อท่านแต่รูปท่านบอกว่า “องค์นี้เป็นพระดี มีบารมีสูงมากพอกับหลวงพ่อโตวัดระฆัง จะมากกว่าเลียด้วยถ้าแกไม่เชื่อลองจับดูก็ได้”

ผู้เขียนรีบตอบท่านว่าไม่ละครับ เพราะผู้เขียนรู้ตัวเองดีว่าคุณธรรมของเรายังน้อยนิด บำรุงของเรายังไม่เท่ากับหนึ่งในล้านส่วนของเศษกระดูกที่พระบาทของพระโลсадับนแลย แต่อย่างไรก็ตามผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในองค์หลวงพ่อมากที่ท่านมีเมตตาสั่งสอนเพื่อให้ความรู้และความกระจ่างกับลูกศิษย์

สภาพอุปกรณ์ ปัญญา เวทิตพุทธ
ปัญญาได้ด้วยการสนทนากับ
พุทธพจน์

๑๐๔

หลวงพ่อคู่ พระมหาปัญญา
พระผู้จุดประทีปในดวงใจ

หลวง
พ่อ

พระหรือพระ

พระภิกษุที่บวชในพระพุทธศาสนา บางรูปบางองค์มีปฏิปทาดี
บางองค์ก็ไม่สนใจในพระธรรมวินัย ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์กัน
ต่าง ๆ นานา อันที่จริงศาสนาไม่ได้เสื่อม แต่ผู้อุปฐานาเสื่อม พระ
พุทธเจ้าจึงกำหนดอายุของศาสนา ทรงตรัสว่า

“บุคคลภายนอกศาสนาไม่สามารถทำลายศาสนาต่ำแหน่งได้ แต่ผู้
ที่ทำลายได้ คือพุทธบริษัททั้ง ๔ ได้แก่ กิษร กิษรภิ อุบาลิก อุบาลิกา”

เกี่ยวกับเรื่องนี้หลวงพ่อเคยกล่าวไว้ว่า

“พระ คือคนที่บวชแล้วได้ดี ถ้าอิกจำพวงกิจ พระ บวชเพื่อหากิน
กับศาสนา เหมือนกับลัวหรืออะไรก็ได้ที่ไปประจำของสิ่งนั้น แต่ถ้าไป
เจ้อิกพวงกิจ พวกนี้ร้ายจ้องแต่จะขอกับพระกับขอราواล นี่แหละ
คือพระสามประเภท”

ทั้งนี้ทำให้ผู้เขียนนึกถึงพระคำรัสของพระพุทธเจ้าที่สอนสิ่งที่กิษร
หรือสมมติงห์ควรศึกษามี ๓ อย่าง คือ ศิล สมาริ ปัญญา เพื่อจะได้
เป็นพระหรือผู้ประเสริฐเป็นเดียวกันคำพูดของหลวงพ่อ

๒. กรรมการฯ ลปยนธิ สน.ได
ลัตบุรุษ ไม่ปราคร้าย เพราะอยากได้กาม

พุทธจน

ตายแล้วไม่น่า

ผู้เขียนเคยไปที่วัดป่าเลไลย จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อไปนมัสการศพของหลวงพ่อคุ้ง ปรากฏว่าร่างกายไม่น่าเป็นอยู่ มีเล็บและเกศาของอกออกมาเป็นที่อัศจรรย์ใจและเกิดความสงสัย เมื่อมีโอกาสได้กราบเรียนหลวงพ่อท่านอธิบายว่า

“ผู้ที่ตายแล้วไม่น่ามี ๓ ประเภท

๑. ผู้ที่กินว่าน

๒. ผู้ที่มีคาดอาคอมลอกข้าวกินเป็นประจำ

๓. พระอรหันต์หรือธุดงค์ทั้งร่างไว้ให้คนสักการะกราบไหว้ ตัวอย่างเช่น หลวงพ่อโนนง วัดคลองมะดัน จังหวัดสุพรรณบุรี”

ผู้เขียนเกิดความไม่แน่ใจ เพราะเราไม่สามารถตัดสินได้ว่าองค์ไหนเป็นพระอรหันต์ หลวงพ่อบอกว่า “เราต้องดูปฏิปทาหรือราศี พวกที่กินว่านหรือมีคาดอาบนั้นจะไม่มีราศี ผิวพรรณไม่สดใส” ผู้เขียนจึงได้ปรารภกับหลวงพ่อ โดยกล่าวอ้างถึงในสมัยก่อนหลวงพ่อมีผิวพรรณที่ค่อนข้างดำแต่ในปัจจุบันหลวงพ่อมีราศีสดใสสวยงาม แม้แต่หลวงปู่บุญตามีก่อนเขาว่าท่านผิวดำเหมือนกัน หลวงพ่อตอบว่า “ไม่ต้องสงสัย กระดูกท่านยังฟอกเป็นพระธาตุได้ ผิวพรรณทำไม่จะฟอกไม่ได้”

เคยมีผู้มีบุญท่านหนึ่งมากราบนมัสการหลวงพ่อ เมื่อท่านผันนนกลับไปแล้ว

หลวงพ่อได้ถามว่า

ผู้เขียนรับเรียนว่า

หลวงพ่ออيم ก่อนที่จะพุดขึ้นว่า “นั่นคือราศีทางโลก สู้ราศีทางธรรม

“แก้ว่าข้ากับเขาราศีใครดีกว่ากัน”

“ว่ากันตามตรงหลวงพ่อราศีดีกว่าครับ”

ไม่ได้”

รับให้ถูกต้อง

วัดกุมังคลของหลวงพ่อเมื่อให้บูชาที่วัด ผู้เขียนเคยมีคำถามเรื่องนี้ กับหลวงพ่อ “หลวงพ่อครับ ถ้าสมมุติว่าผมมีพระแพง ๆ เช่น พระрод เลี้ยวผมนำไปให้เข้าบูชาแต่เงินที่ได้ผมจะนำมาทำบุญจะบาปไหมครับ” หลวงพ่อหันตอบว่า “ถ้าบูปข้าต้องบูปแน่ เพราะข้าขายพระเดิม ศala” ผู้เขียนยังงว่า “แต่หลวงพ่อไม่ได้ใช้เงินเอง” หลวงพ่อหันจึง สรุปว่า “อย่างไรข้าก็ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ขาย แต่จุดประสงค์ข้าทำเพื่อวัดวา ไม่ใช่ทำเพื่อข้า”

ดังนั้นทุกลังหมกอย่างจังอยู่ที่ใจتنا ซึ่งหลวงพ่อหันเน้นว่า เจตนา คือตัวบุญ

เมื่อก่อนที่หลวงพ่ออยังแข็งแรง “ผู้ที่บูชาพระแล้วก็มักจะนำมาให้ หลวงพ่อประสิทธิ์ จนกระทั่งมีอยู่หนึ่งป้ายไม่ค่อยแข็งแรง ผู้บูชาไม่สามารถ ใจไม่ให้ห้ามเป็นผู้ประสิทธิ์ แม้กระนั้นหลวงพ่อบังเอิญได้ฟ้าบุญความ เมตตา เพราะห้านบนบอกว่าพอดีก็จะไม่และความดีที่เรา มองจาก ทุกคนต้องสละทรัพย์ที่ามาได้ด้วยความเห็นอย่างใด บูญครั้งหนึ่งขณะ ที่หันประสิทธิ์ให้กับผู้บูชาราษฎร์เชื่อกับลูกศิษย์ของห่าน เมื่อเสร็จแล้ว ห่านพูดว่า “แกรับพระยังไม่ถูก” ผู้รับเกิดความสงสัย หลวงพ่อหันจึง ขอใบ้ต่อ “ทำจิตให้น้อมรับลังที่ดีที่ให้โดยเรียกพระเข้าตัวเวลาที่รับ แกไม่ได้ทำจิตแบบนี้แกมุ่งจิตออกมากให้ข้า แทนที่จะได้เลยไม่ได้” เคยมี ลูกศิษย์หลวงพ่อที่เป็นพระเมื่อเวลาหันประสิทธิ์ให้ต้องการล้องกำลังของ หลวงพ่อจนหลวงพ่อต้องพูดขึ้นว่า “ลองพองหรือยัง” ลูกศิษย์ผู้นั้นจึง คิดได้ว่าหลวงพ่อสามารถรู้ได้ บางครั้งเมื่อรับพระแล้วหลวงพ่อหันจะ กล่าวขมสำหรับคนที่รับถูกต้องว่า “เจอดีแล้วทำได้แบบนี้ แกบนลูก

กุญแจ” ผู้รับจึงถามว่า “หลวงพ่อรู้ได้อย่างไรครับ” หลวงพ่อท่านตอบว่า “แกบนลูกแต่อาการของแกมาก Ged ที่ข้า ข้าจึงรู้” สำหรับเรื่องการรู้นี้หลวงพ่อท่านรู้เป็นเรื่องปกติวิสัย ผู้เขียนเองหรือหลายคนก็เคยประสบกับเรื่องเหล่านี้มาแล้วด้วยกันทั้งนั้น

“ ต ามาดา ปิตา กษิรา อภญณ วาปี ๙ ญาติกา
ก นุมมาปณิหิต ชิตุต ศรบุยโถ น ๘ ต โน กา^๑
จิตที่ตั้งไว้ถูกต้อง ทำคนให้ประเสริฐประสบผลดี
ยิ่งกว่าที่มารดาบิดา หรือญาติทั้งหลายได ๆ จะทำให้ได

พุทธพจน์

ไม่เคยโกรกใคร

หลังจากที่ผู้เขียนสอบสัมภาษณ์ปริญญาโทเรียบร้อยแล้ว ได้กลับมา_nm สการหลวงพ่อพร้อมกับรายงานผลเนื่องจากก่อนจะไปสอบ ผู้เขียนได้ขอรับมีหลวงพ่อให้ป้ายเหลือ ห่านพยักหน้ารับ ซึ่งในวันนั้นหลวงพ่อ มีอารมณ์แจ่มใส่มาก ห่านพุดว่า “ข้าอธิษฐานบารมีพระ แผ่บุญกุศล ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาของแก่นั้นแหละ เอาบุญให้เขา เพื่อขอความ ช่วยเหลือจากเขา สามคนข้ารู้ข้อแต่อีกคนไม่รู้ เลยขอให้สามคนตาม อีก คนอยอนั้งฟัง” ซึ่งก็เป็นจริงดังที่หลวงพ่อพูดไว้

ผู้เขียนได้สนทนากับห่านจนถึงเรื่อง ความเห็นใจกรพรดี

ผู้เขียน “หลวงพ่อเป็นผู้แต่งคากาบูชาพระ (ความเห็นใจกรพรดี)
ให้ใหม่ครับ”

หลวงพ่อ “ลำกานาขาร่างพระพุทธธูป อยากได้คากาบูชาพระก็เจย
มานีกเอาเอง มันจะผิดอยุหน่อยหนึ่งตรงคำบูชาที่มี นะไม
พุทธายะ แต่ว่าก็ ยังออกพิมพ์ หรือเอกสารไว้”

ผู้เขียน “ปกติการตั้งของคพะ (การอธิษฐานให้เป็นพระ) โบราณ
เข้าใจกันว่า นะไม่พุทธายะ ยะราพุท ไม่นะ ดังนั้นการที่
หลวงพอกล่าวเป็นนี้ต้องการให้บูชาค่าาเกิดเป็นพระ-
พุทธเจ้าปางมหาจักรพรรดิให้ใหม่ครับ”

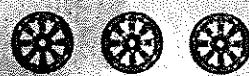
หลวงพ่อพยักหน้ารับ พร้อมหั้งกล่าวว่า

“คากาบหนีเป็นของดี หมั่นท่องไว้ทุกวัน ปกติเขามาไม่ให้กันหรอก
 เพราะเขากลัวลูกคิชัยจะดีกว่าอาจารย์ แต่เข้าไม่เคยกลัวและไม่ปิดบัง
 ท่องให้ดีนะอิกหน่อยจะรวย เพราะมีการกล่าวถึงพระสีวลี ผู้เลิศทาง
 ลากไว้ด้วย อ่านหน้าอ่านท่า อ่านไปเสกไปก็ได้ กินข้าวก็ได้ ติ้งนั้น ทุกลัง

ทุกอย่างที่ข้ามาบอกพวกแก ข้าทดลองมาแล้วทั้งนั้น เมื่อตีแล้วจึงมาบอก
ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ศรัทธาและการหมั่นฝึกฝนปฏิบัติ คนเรารอยู่ดี ๆ
จะให้รายได้อย่างไร ต้องปฏิบัติให้ดีเสียก่อน ถืออย่างข้าเมื่อก่อนต้องไป
ยืมเงินเขามาซื้อถูปเทียนใบขามาเลี้ยงแรก เดียวเนื้องกินของใช้มีให้
เกลือนก拉丁ไป เราภาพบไม้งามเมื่อหวานบิน แกว่าจริงไหมของดีของ
อร่อยกินก็ไม่ได้ พื้นไม่มี"

หลวงพ่อหัวเราะ แล้วเสริมอีกว่า

"คนเราต้องทำให้ดีเมื่อตีแล้วจึงราย แล้วจะได้ไม่หาย พระจะดีต้อง^{ดี}
หมดอยาก ถ้ายังอยากอยู่ก็ไม่ใช่พระดี"

๕๖๔

๕๖๕

๕๖๖

๕๖๗

๕๖๘

๕๖๙

๕๗๐

๕๗๑

๕๗๒

๕๗๓

๕๗๔

๕๗๕

สุสกุล ลภณ

รักษา ย้อมได้บัญญา

พุทธเจน

หลวงพ่อคู่ พرحمปัญโญ
พระผู้อุปะรทบปในดวงใจ

ถ้ายกระหง

ปกติ คืนวันเพียงเดือนสิบสองจะมีการลอยกระหงตามแม่น้ำต่าง ๆ แต่ในขณะศิษย์ของหลวงพ่อคู่นี้จะนำกระหงมาถวายท่าน ซึ่งเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่ง ผู้เขียนและหมู่คณะได้มีโอกาสนำกระหงไปถวายกับท่าน ซึ่งในขณะนี้ส่วนใหญ่เป็นนักปฏิบัติ เคยมีผู้ลงสัญกราบเรียนหลวงพ่อว่า

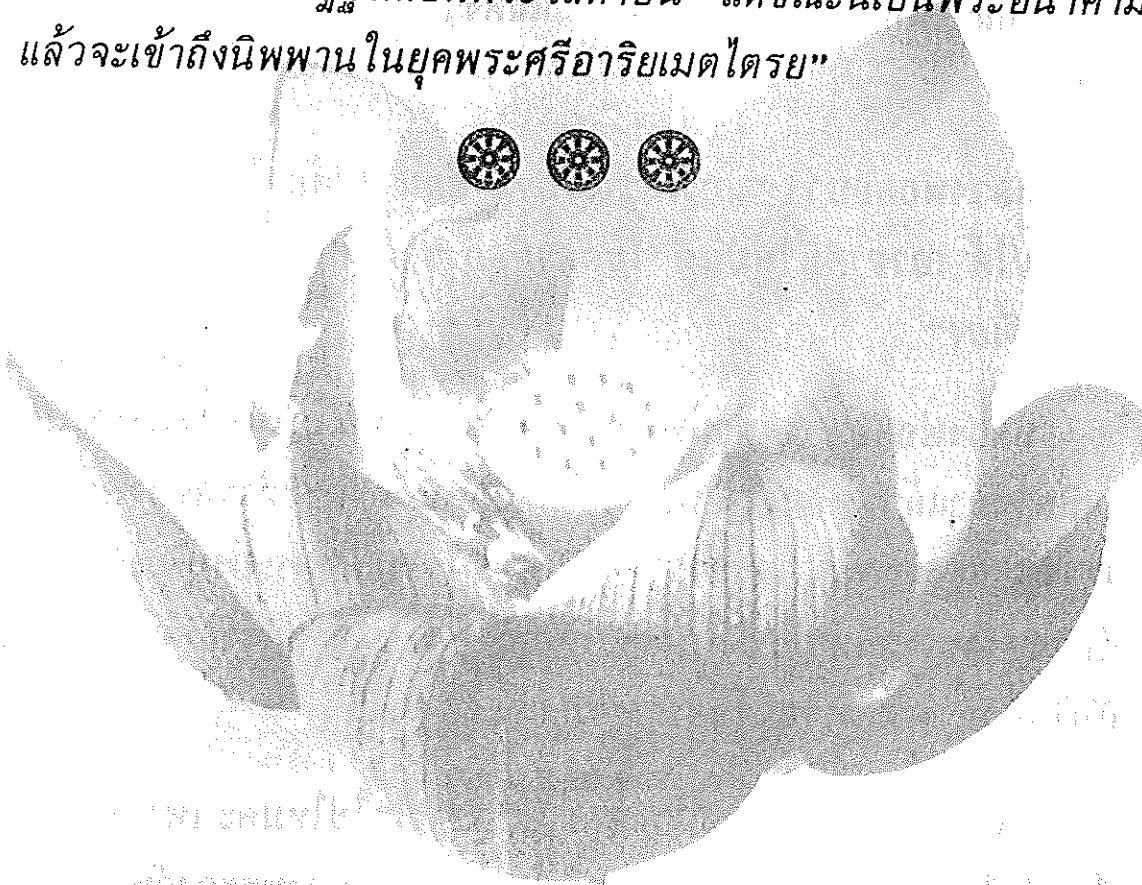
“เห็นมีผู้นำกระหงมาถวายกับหลวงพ่อมากรามมาก ทำไหหลวงพ่อไม่ลอยกระหงในน้ำหรือ”

หลวงพ่อตอบว่า “ลอยด้วยน้ำใจน้ำใจต้องเราไปเอง”

หลวงพ่อจะให้สماทานศิลเลี่ยก่อนแล้วจึงนำกระหง เมื่อกล่าวคำถวายเสร็จแล้ว พากเราจะประเคนแก่ท่าน หลังจากนั้นท่านจะให้พากเราทุกคนกราบไหว้รัตนคณ์สักครู่ แล้วท่านจะนำจิตนำกระหงไปถวายพระพุทธเจ้าที่วิมานแก้ว เมื่อพระพุทธเจ้ารับแล้ว หลวงพ่อจะให้พรผู้ที่มีจิตใจเป็นพิพัฒลาย ๆ คนจะสามารถเห็นได้ว่า ได้ไปจริง ๆ บุญที่ได้จึงมีทั้งบุญภายนอกคือ สามิสูชา และบุญภายในคือ ปฏิบัติบุชา

ตามประเพณีเดิมของการลอยกระหงมีทั้งคติทางพราหมณ์และพุทธ ทางพราหมณ์ถือว่าเป็นการขอมาพร้อมแม่คงคา ส่วนทางพุทธมีหลายเชตนา เช่น การบูชาพระจุพามณี การบูชาอยพระพุทธบาทที่พระพุทธองค์แสดงไว้แก่พญานาคที่แม่น้ำ ส่วนเค้ามูลดังเดิมมีมาจากการที่มนพหั้ง ๕ ซึ่งเกิดจากไ胥กา เมื่อรังถูกพายุพัดไปกระจัดกระจายไป ได้มีการนำไปเลี้ยง โดยไก่ นาค เต่า วัว และราชสีห์ เมื่อมานพหั้ง ๕ บำเพ็ญเพียรแล้วได้มาพบกับจังรู้ความจริงว่า แม่ของตนเองซึ่งเสียใจเมื่อมาไม่พบลูกหั้ง ๕ นั้น ขณะนี้ไปอยู่พرحمโลกซึ่ว่า พกามานพหั้ง

๕ จึงคิดเป็นรอยตีนกาเพื่อบูชาหัวพกพรหมซึ่งเป็นแม่ และมานพหั้ง
๕ คือ พระพุทธเจ้าหั้ง ๕ พระองค์ต่อมาก็อ นะ โน พุ ห รา ยะ
นั่นเอง ดังนั้น หัวพกพรหมจึงถือว่าเป็นโยมของพระพุทธเจ้าก็ได้
หลวงพ่อจึงสร้างพระปางโปรดหัวพกพรหมไว้ให้พวกเราทั้งหลาย
บูชา หลวงพ่อยังได้บอกอีกว่า “พระพุทธเจ้าองค์ที่ ๕ ขึ้นไปโปรดหัว
พกพรหมจนละทิฐีได้เป็นพระโลсадาบัน แต่ขณะนี้เป็นพระอนาคตมี
แล้วจะเข้าถึงนิพพานในยุคพระศรีอาริยเมตไตรย”

มนิบุพุพุคมา อามมา
ธรรมหั้งหลาย มีใจนำหน้า

พุทธพจน์

อย่าท้อถอย

ญาติโยมผู้หนึ่งเกิดความลังเลสั่ยเกียวกับการปฏิบัติธรรมที่ควรจะได้ผลมาก เพราะเขามีความขยันหมั่นเพียร จึงมานมัสการกราบเรียนหลวงพ่อว่า

“หลวงพ่อค่ะ การที่ลูกนั่งไม่ตีนี้แสดงว่าชาติก่อนทำมาไม่ได้ใช่ไหมคะ”

หลวงพอตอบว่า “แกรู้เหรอเรื่องแต่ก่อน ไม่ต้องไปสนใจ เพราะเราไม่ได้ เอาชาตินี้ให้มันดี ไม่ต้องคิดถึงชาติก่อน อย่าท้อถอยทำไปเดียว ก็ได่อง”

หลวงพอตอบตรงตามพุทธพจน์ที่ว่า อย่าสนใจในอดีต เพราะเป็นสิ่งที่ล่วงมาแล้ว ให้สนใจในปัจจุบันผู้เขียนนิ กถึงพระธรรมคำสอนของพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าไสมสวัสดิ์ พระวราชาทยานิลมนเดชพระบรมไหรราชที่ทรงประทานกับท่านยังต้น นักเขียนเชื่อถัง ผู้เขียนอ่านแล้วเกิดความประทับใจมาก พระธรรมมีใจความว่า

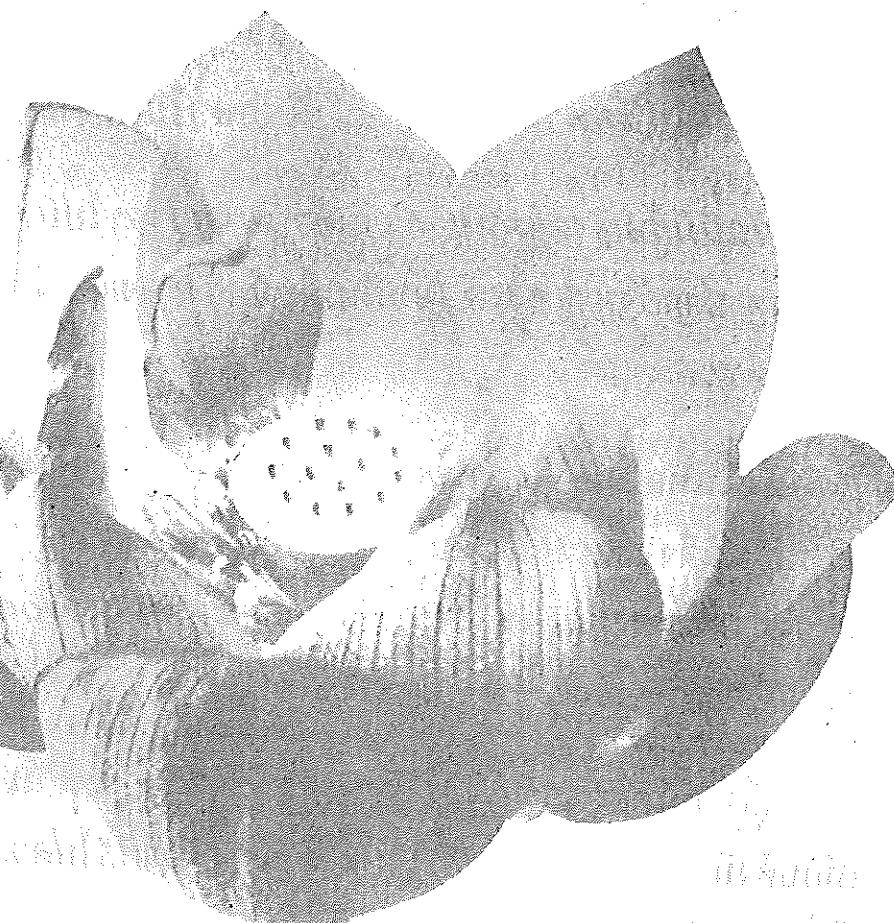
“คนเราไม่ทราบว่าอนาคตจะเป็นอย่างไรใช่ไหมคะ เพราะฉะนั้น ก็จะทำปัจจุบันให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้” พระธรรมของพระองค์ท่านแสดงถึงความซับซ้อนในเรื่องของศาสนาเป็นอย่างดี

หลวงปู่แหวนเคยตอบคำถามเกียวกับเรื่องนี้ว่า
“อดีตเป็นธรรมมา อนาคตเป็นธรรมมา เฮ้ามีอดีต เฮ้ามีอนาคต เฮามีแต่ปัจจุบันเท่านั้น”

คำพูดของท่านสมกับเป็นพระอริยสูตรที่เราเคารพกราบไหว้ เพราะ

เป็นสัจธรรมที่เป็นความจริงเสมอมา

อุปฐานากาลมุทิ อนุกฤษณาใน

บุรา พลี อาทิตย์ อุเปปไต

สำนุนสุกปุปนใน ฤทธิ์ใต

ปัญญา มงคล อติ น วันทิ

ในเวลาที่ควรลุกขึ้นทำงาน ไม่ลุกขึ้นทำ หังที่ยังหล่นแน่นมีกำลังกลับเนื้อยชา
ปล่อยความคิดให้จบลักษ เกียจคร้าน มัวซึมเซาอยู่ย้อมไม่ประสบทางแห่งปัญญา

พุทธพจน์

อยากจะไปนิพพาน

ผู้ที่มากราบแม้สการหลวงพ่อหลาย ๆ คน มาถึงก็แจ้งความประสงค์ กับหลวงพ่อ ประธานไม่เกิด อยากไปนิพพานในชาตินี้ จะได้พ้นทุกข์ บางคนก็ตั้งใจตนาจริง บางคนก็พูดไปอย่างนั้น หลวงพ่อเคยให้ข้อคิด สำหรับคนที่ไม่ตั้งใจจริงเหมือนคำพูดที่ประธานฯ ว่า

“อยากไปนิพพาน แต่ศีล ๕ ยังรักษาไม่ได้ จะไปได้อย่างไร”

“วันนี้มีผู้หันยงอญุ่คนามากราบท้า บอกว่าจะไปนิพพาน ข้าไม่พูด แต่มองดู ปากยังหายังแดงแล้ว เล็บตันเล็บมือยังแดงแล้ว หัวตะพาบจะไปถึง หรือเปล่า”

ดังนั้นหลวงพ่อจึงสอนພວກเราหงหลวง เมื่อซึ่งใจลิ่งได้แล้ว ต้องทำ หรือปฏิบัติจริงจะสมประธานฯ หลวงปู่ทวดกล่าวว่า “การปฏิบัติจะตัด กพชาติให้ลั่นลงท้องครรช เช่น ถ้าเราจะเกิดอิก ๑๐๐ ชาติ ก็เหลือ ๕๐ ถ้าจะเกิด ๒๐ ชาติ ก็เหลือ ๑๐”

ผู้เขียนเคยอ่านหนังสือหลวงพ่อธัม วัดอัมพวัน ท่านเคยเปรียบ เทียบดังนี้ “ทำทานเหมือนกับไปด้วยก่อ รักษาศีลไปด้วยรอกยนต์ ภารนา ก็เชื่อabinไป อาจถึงนิพพานได้ในชาตินี้”

คนโบราณจึงกล่าวไว้ว่า “ไกลักษไม่ไกล ไกลกีไม่ไกล มองเห็น ไวไว เป็นทิวลิบลิบ” ซึ่งเทียบได้กับพระนิพพานคือปลายจมูกนีเอง หลวงพ่อ กล่าวว่า “จะว่ายากก็ไม่ใช่ จะว่าง่ายก็ไม่เชิง ผู้ปฏิบัติพึงรู้เรองเห็นเอง เพราะเป็นปัจจัตตั้ง”

ผู้หญิงไปได้หรือไม่

มีนักปฏิบัติท่านหนึ่งนำข้อซ้องใจมากราบเรียนหลวงพ่อดังนี้

นักปฏิบัติ “ลูกปฏิบัติไปถึงวิมานแก้วไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ ชาตินี้
ลูกเป็นพพานได้ไหมเจ้าค่ะ”

หลวงพ่ออيم “หลับตาไปได้ แล้วลืมตาไปได้หรือเปล่า”

นักปฏิบัติ “ยังเจ้าค่ะ”

หลวงพ่อ “ต้องทำให้ได้ทั้งหลับตาและลืมตา หลับก็เห็นพระ ลืมก็
เห็นพระ ออย่างนี้ไปได้แน่นอน”

หลวงพ่อท่านบอกผู้เขียนว่า “ทุกอริยाबถ ถ้าเราเห็นพระได้จิตของ
เราจะไม่ฟุ่งชาน ไม่เคลื่อนจากความดี พระมีอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่ง^๑
ให้วัดรังไหนก็เจอ” ทำให้ผู้เขียนนึกถึงคำพูดของ หลวงปู่อินทร์ จันทุปโน^๒
ที่ว่า “ที่กล่าวว่า ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็น雷达ตถาคต เป็นสิ่งจริงแท้
 เพราะพ่ออาทมาได้ธรรม มองไปทางไหนก็เจอแต่พระ บนอากาศก็มี
บันบกก็มีไหไว้ได้ทั้งนั้น เกิดความซาบซึ้งในธรรมจนน้ำตาไหล ถ้าใคร^๓
ไม่รู้มาเห็นเข้าคงนึกว่า อาทมาบ้านนั่นเอง”

น. ท. สพุพสุ ฐานสุ ปริโล โนติ ปัญธิໄຕ
อัตถุกิป ปัญธิຕา โนติ ตตุณ ตตุณ วิจกุณยา

บุรุษจะเป็นบัณฑิตในทุกสถานทิศไม่
สรีรีมีปัญญาอย่างเห็นในการณ์นั้น ๆ ก็ เป็นบัณฑิต

๗๙ ผู้มีสติชอบ

นักปฏิบัติธรรมทุกคนที่หวังพ้นทุกข์ มักมีอุปสรรคจากการปฏิบัติไม่มากก็น้อย สิ่งที่ต้องนำมาใช้อยู่่เสมอคือ ธรรมที่มีอุปการะมาก ได้แก่ สติ และสัมปชัญญา แต่มักเรียกสั้น ๆ ว่า สติ มีผู้ปฏิบัติท่านหนึ่งได้กราบเรียนหลวงพ่อว่า

ผู้ปฏิบัติ “หลวงพ่อครับ ทำอย่างไรจึงมีสติอยู่ตลอดเวลาครับ”
 หลวงพ่อ “ผู้มีสติตลอดเวลาเห็นมีแต่พระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์เท่านั้น มีสติแม้กระทั้งเวลาหลับ บุกุขอนอย่างเราจะทำได้อย่างไร ยกตัวอย่างค่อย ๆ ทำไป”

คำพูดของหลวงพ่อคือ หมั่นเจริญสติจนในที่สุดจะได้มหาสติเหมือนกับพระลัมมาลัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย

อดุตนา ที่ สุนโนทัย นำ ถ อกติ ทุคลก

มีตนที่ฝึกดีแล้วนั้นแหลก คือได้ที่เพียงที่หาได้ยาก

พุทธพจน์

ทางที่พันโลก

หลวงพ่อเคยเล่าให้ผู้เขียนฟังถึงประสบการณ์จากลูกศิษย์คนหนึ่ง กล่าวคือ ในตอนแรกลูกศิษย์ของท่านคนนี้นับถือศาสนาคริสต์ก็ไม่ยอมปฏิบัติ จนกระทั่งวันหนึ่งได้มีโอกาสเข้าไปนั่งปฏิบัติในกุฏิของท่านและเห็นหลวงปู่ทวดในนิมิต ด้วยเหตุผลทางศาสนาจึงทำให้ไม่ยอมกราบหลวงปู่ทวด แต่ในที่สุดก็ต้องกราบหลวงปู่ทวดจนได้

ต่อมา ลูกศิษย์คนนี้มานมัสการท่านพร้อมทั้งรายงานผลการปฏิบัติ และได้เรียนถามท่านว่า “หลวงลุงครับ รู้จักหลวงพ่อธรรมโขตไหม” ท่านก็ฉุกคิดได้ถึงการอธิษฐานของท่านเมื่อหลายสิบปีก่อน

หลวงพ่อ “ข้าเคยอธิษฐานขอค่าถาจากพระอาจารย์ธรรมโขต เพราะเห็นคนเข้าลักษณะของวัด บางทีข้านอนอยู่ยังลักษณะไปต่อหน้าต่อตาเข้าแล้วกันว่าที่วัดของท่าน ใครลักษณะไปต่องามาก็หมด พระอาจารย์ธรรมโขตองค์นี้เป็นผู้ที่มีอ acum หลังในสมัยเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ ๒ และท่านเป็นผู้หนึ่งที่ร่วมอยู่ในค่ายบางระจันเพื่อต่อสู้กับอธิราชตราชีอพม่า”

ลูกศิษย์ “อาจารย์ธรรมโขตท่านลั่งให้ฟ้าเรียนหลวงลุงว่า ค่าาที่ขอนั้นยังเป็นโลกติดอยู่ในโลกไปไม่ได้ แต่วิธีการของหลวงพ่อเป็นการทำตัวให้พันโลกที่ท่านทำนั้นสูงแล้ว”

หลวงพ่อจึงพูดกับผู้เขียนว่า

“ที่จริงข้าลืมไปแล้วด้วยซ้ำ เพราะ omninanana กะเเล แต่ท่านยังอุตสาห์บอกถึงข้าจนได้”

ความเป็นห่วงของหลวงพ่อที่มีต่อประเทศไทย

เมื่อคราวที่เกิดการประทักษิณระหว่างไทยกับลาว ซึ่งถือว่าเป็นบ้านพี่เมืองน้อง ในปีพ.ศ. ๒๕๓๑ ที่หมู่บ้านร่มเกล้า อำเภอข้ำติตระการ จังหวัดพิษณุโลก เหตุการณ์รุนแรงและเริ่มส่อเค้าการก่อตัวของสังคมรัฐเขียนได้ดีตามข่าวสารทั้งทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ รัฐสึก เป็นห่วงพากثارหาญมาก คิดอยู่ในใจว่า จะกราบเรียนเรื่องนี้กับหลวงพ่อตีหรือไม่ เพราะอย่างน้อยท่านจะได้ช่วยอธิษฐานแผ่เมตตา แต่ก็คิดไม่ตกเนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องทางโลก

วันหนึ่ง ผู้เขียนทดลองใจว่าอย่างไรก็ตามจะกราบเรียนหลวงพ่อให้ได้จึงได้ตัดสินใจไปนมัสการท่าน แต่ผู้เขียนยังนั่งเงียบอยู่

หลวงพ่อ	“เอ้ามีเรื่องอะไรที่จะคุยด้วย”
ผู้เขียนสั่นหน้า	“ไม่มีอะไรหารอกครับ”
หลวงพ่อ	“ทำไมไม่มีกิริเรื่องลาวกับไทยไว้ รบกันไปถึงไหนแล้ว”

ผู้เขียนเห็นเป็นโอกาสดี จึงรีบเรียนข้อแจ้งให้ท่านทราบถึงสถานการณ์รวมทั้งการได้เปรียบเสียเปรียบในเชิงกลยุทธ์

หลวงพ่อ	“เมืองไทยไม่เป็นไรหรอก ขอบารมีพระบารมีเทวดาช่วยคุ้มครองเดียวกันเลิกกัน การสู้รบมันต้องสูญเสียทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ”

ในวันนั้นมีคนนำพระประธานขนาดใหญ่ไปกราบหลวงพ่อ ท่านบอกว่า “องค์ใหญ่ไม่รู้จะตั้งตรงไหน ข้าให้เข้าไปกราบสมการ สมการบอกให้มากวายข้า” ขณะที่พวงเวลากำลังนั่งดื่มน้ำชาอยู่ หลวงพ่อท่าน

มองมาที่พระแล้วก็ตั้งใจอธิษฐานโดยไม่หลับตาเป็นเวลานานประมาณ ๑๕ นาที ที่น่าอัศจรรย์คือ ตาท่านไม่กระพริบเลย ผู้เขียนเลยนั่งอธิษฐาน ตามท่าน พอครอนเวลา ท่านกล่าวว่า “นั่งดูชิ สร่างหรือเปล่า ข้าอธิษฐาน เอาหลวงพ่อองค์นี้ไปช่วยประเทศไทยคุณหมดหั้งประเทศ ขอให้หลวงพ่อ ช่วยแล้วก็ฝากเทวดาให้ช่วยเหลือด้วย อันที่จริงข้าก็ให้ทุก ๆ วันไม่เคย ขาดไม่เป็นไรหรอ กเดียวแก่เลิกกัน” หลังจากนั้นประมาณ ๑ อาทิตย์ มีการเข็นลัญญาสงบศึกะระหว่างไทยกับลาว ทำให้ผู้เขียนนรรัสกษากับซึ่งใน ความรักและห่วงใยของหลวงพ่อที่มีต่อประเทศไทยและทหารหาญของ ประเทศไทยเป็นอย่างยิ่ง

“พระองค์ ที่ อุดมตริตริ ไ การราหิ ธุรนุชไ ร ”
“ ไ ปรีสาธิปัมนา ํ ลย สนุชาตุมรหดิ ”

ผู้ใด เมื่อคนอื่นล่วงเกินกันอยู่ ตนเองกลับหาทางเชื่อมเขาให้คืนดีกันได้

ผู้นั้นแล้ว ชื่อว่าเป็นคนเอกสาระ เป็นผู้จัดธุระที่ดียอดเยี่ยม

รูปธรรมนามธรรม

ปัจจุบันมีการภารนาทำ samaikhan ทั่วไป “ไม่ว่าข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน นิสิตนักศึกษา ซึ่งหลวงปู่มั่น ภูริหัตโถ ท่านเคยกล่าวไว้ว่า “หลังกังพุทธกาล สำนักวิสุสนากรรมฐานจะเกิดขึ้นเหมือนดอกเห็ด ผู้ที่ จะเข้าไปศึกษาต้องมีวิจารณญาณว่า การสอนเป็นเพื่อการพัฒนาจิตหรือ ไม่” ดังที่หลวงพ่อเคยกล่าวว่า “ทำแล้วโลก โลก ลดลงหรือไม่”

เมื่อมีการตั้งสำนักเกิดขึ้นย่อมมีการกำหนดระเบียบปฏิบัติข้อวัตร ต่าง ๆ ไว้ในแต่ละแห่ง หรือที่เรารอเรียกว่า “รูปแบบ” เป็น การนุ่งขาว ห่มขาว การกินมังสวิรัติ เป็นต้น หลวงพ่อท่านบอกว่า “ถ้าเป็นวิธีที่ ห่มขาว การกินมังสวิรัติ เป็นต้น หลวงพ่อท่านบอกว่า “ถ้าเป็นวิธีที่ พระพุทธเจ้าวางไว้ดีทั้งนั้น” ท่านไม่ให้กล่าวรายป่ายสิ เพราะท่านพูดว่า “คนเดี๋ยวไม่ตีใคร” บางครั้งมีผู้มาขอความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้จาก หลวงพ่อดังนี้

ผู้ถาม	“ถ้าจะมาปฏิบัติกับหลวงพ่อต้องเตรียมอะไรด้วยครับ”
หลวงพ่อ	“เตรียมใจ เตรียมจิตมาให้ดี”
ผู้ถาม	“ไม่ต้องนุ่งขาวห่มขาวไปใหม่ครับ”
หลวงพ่อ	“แต่งอะไรมาก็ได้ ไม่จำเป็น”
ผู้ถาม	“แม้แต่ดอกไม้รูปเทียน”
หลวงพ่อ	“มีก็เอามา ไม่มีก็ไม่ต้อง เรากล่าวว่า พุทธัชชั้น มั่ง ลังชั้ง ชีวิตดัง เม ปูเชมิ นีรา ก็เอารีดบูชา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้ว”
ผู้ถาม	“การกินมังสวิรัติจำเป็นใหม่ครับ”
หลวงพ่อ	“เรื่องการไม่กินเนื้อสัตว์ มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลแล้ว คือพระเทวทัตเคยขอพระพุทธเจ้า แต่ท่านไม่อนุญาต ดีช่ว

อยู่ที่จิตท่านกลัวลำบากญาติโอม”

ในการทำวัตรสวดมนต์ของพระจะมีการพิจารณาอาหารบินมาต เสนาสนะ และจีวรรวมอยู่ด้วย ที่เรียกว่า บทปฏิสังขาย เพื่อไม่ให้พระคิดอยากได้ในสิ่งเหล่านี้ ทั้งนี้เป็นเพียงเพื่อการประทังชีพในการบำเพ็ญคุณธรรมต่อไป ดังคำพูดของหลวงพ่อที่ว่า “อยู่ในโลกก็ต้องกิน”

หลวงพ่อ “อาจารย์แต่ ท่านเคยบอกข้าตอนที่ข้าไปนวดให้ท่านว่า เป็นพระต้องระวังนะคุณ ถ้าไม่ให้วัตรสวดมนต์ ตายไป ต้องไปเกิดเป็น Crowley แก่ให้เขาใช้งาน ท่านบอกด้วยนะว่า Crowley แก่”

ผู้ถلام “การบิดเบือนพระพุทธพจน์ของพระพุทธเจ้า เขาว่าเป็น การทำลายศาสนา เมื่อกับตัดគอพระพุทธรูปทิฉะองค์”

หลวงพ่อ “พระเทวทัตมีอิทธิทธีขนาดเท่าไได้ ยังไปปราการเลย แล้ว คนที่ยังเท่าไม่ได้ จะไปไหน”

ผู้ถلام “ถูกอธิษฐานไว้ว่าต้องถือศีลแปด แต่กลัวจะหล้า เพราะ ไม่ได้กินข้าวเย็นครับ”

หลวงพ่อ “เปลี่ยนจากข้อ ๓ เป็น อรพรัมมะจะริยา ก็ได้ นี่เป็น ศีล ๕ แบบอุกฤษ្ស ก็อเป็นเพศพระมหาจารย์”

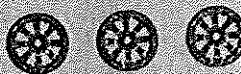
ผู้ถلام “เดียนี้คนใจบาป ตัดศีรพระพุทธรูปไปขายต่างประเทศ”

หลวงพ่อ “อิกหน่อยศาสนาพุทธจะไปปรากฏในต่างแดน ตอนนี้ไป ในส่วนของรูปธรรม ต่อไปจะปรากฏในส่วนของน้ำ-ธรรม จะมีการปฏิบัติกันมากขึ้นกว่านี้”

ผู้ถلام “ทางรัสเซีย เขาว่ากันว่า ปฏิบัติเกินไปจากอเมริกาหลาย สิบปี แต่เขาใช้ในด้านวินาศกรรม เพราะเรดาเรจับไม่ได้ ไม่บ้าปหือครับ”

หลวงพ่อ	“ให้เข้าทำไปเดิດ อีกหน่อยเข้าแพลกจิตได้ ก็ดี俄”
ผู้ถาม	“ทำไม่ต้องห้อยพระ ไม่ต้องใช้ได้เหมครับ”
หลวงพ่อ	“กำลังใจของคนไม่เท่ากัน เราเมื่อเวลาแพลง เพราะไม่ใช่พระอรหันต์ ถ้าจิตเป็นพระไม่ต้องใช้ก็ได้ หรือถ้าทำเป็นแล้วก็ไม่ต้อง”
ผู้ถาม	“บารมีพระป่วยได้จริงหรือไม่”
หลวงพ่อ	“ถ้ากรรมไม่หนักพระป่วยได้ ถ้าหนักพระป่วยไม่ได้ ตอนตายถ้านึกถึงพระก็ยังไปสวรรค์”
ผู้ถาม	“ทำอย่างไรจึงนิภถึงพระหรือความดีก่อนตาย”
หลวงพ่อ	“ต้องทำอยู่เรื่อยๆ เมื่อนอกบ้านทำไม่ต้องกินข้าวทุกวัน ถ้าไม่ทำบุญหรือทำแต่บางทีนึกออกได้ยาก เช่นมีคนแควรัծ สะแกทำบากับปลาเอาไว้มากก่อนตายพอน้องเข้าไปบอกทางว่าพุทธิ์ แกกลับบอกว่าแกงล้มปลาไฟอยู่ในครัว พอดีเข้าไปบอกว่า อะระหัง แกกลับบอกว่า มีแต่กระซัง (ไสปลา) ทั้งนั้น”

๑. แยกจากสูส กลุยายน

๒. ศุมา ศพุ๊น กลุยายน

๓. แยกจากสูส ป้าปัก

๔. ศพุ๊น ป้าปัก

สิงเดียวกันนั่นแหละ ดีสำหรับคนหนึ่ง แต่เลี้ยสำหรับอีกคนหนึ่ง เพราะฉะนั้น สิงไดๆ มิใช่ว่าจะตีไปทั้งหมด และก็มิใช่จะเสียไปทั้งหมด

พุทธพจน์

ใช้ให้เป็น

พระสุทิน อายุวัฒโน (หลวงพี่จ่า) เมื่อครั้งท่านยังเป็นมาราธ
ได้มารับน้ำสการหลวงพ่อตึ้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๐๙ โดยมี ส.ท.อุด
ເພົ່າທຫາ ເປັນຜູ້ຊັກຂວານ ຜົງສມຍກ່ອນມາວັດສະແກໂດຍທາງເຮືອ ອັງຈາກ
ກຣາບນັ້ນສກາຮລວງພ່ອແລ້ວ ສ.ທ.ອຸດມ ພູດນໍາວ່າ “ວັນນີ້ ມີພາລູກພື້ນມາ
ຫາລວງປູ່ ເຂົາຈະມາຂອພຣະລວງປູ່ ລຸກພີເຂົາອຍາກໄດ້” ຄວາມຈິງແລ້ວ
ສ.ທ.ອຸດມ ອຸປໂລກນີ້ແອງຫລວງພ່ອຕອບວ່າ “ຂ້າມີມີພຣະອະໄຣຈະໃຫ້ ດ້ວຍ
ອຍາກໄດ້ກີດຕ້ອງຝຶກີບໃຫ້ໃຫ້ເປັນເສີຍກ່ອນ ແມ່ນອນຍ່າງຂ້າໃຫ້ຄວາຍແກໄປ
ແກມີມີເຂົກສະພາຍອຸງໄປມັນຈະເອາໄປລຳບາກ”

ຈາກນັ້ນທ່ານໃຫ້ພຣະ ๑ ອົງຄົ ເປັນຮູປ່ຫລວງປູ່ທວດ (ເຫີຍບັນຫຼາທະເລ
ຈິດ) ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາໄປປະລິບັດ ສິ່ງເປັນກຸດໂລບາຍຂອງຫລວງພ່ອ ທີ່ຕ້ອງການ
ໃຫ້ປະລິບັດແລະຮູ້ຄື່ງອານຸກາພຂອງພຣະເຄື່ອງ ເພຣະທ່ານເຄຍບອກເສັນວ່າ
“ຂອງດີຕ້ອງໃຫ້ໃຫ້ເປັນ ຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າເປັນຂອງດີ” ເພຣະໃນປັຈຈຸບັນແອ່າງທີ່ເຮົ້າ
ກັນວ່າເຈົ້າຂອງຄຸມຄຣອງພຣະ ໂດຍເອາໄປຝາກໄວ້ໃນຮນາຄາຣ ໄມໄດ້ນຳມາໃຫ້
ທໍາໃໝ່ເຂົຍນີ້ກົດຄຳພູດຂອງຫລວງພ່ອວັດປາກນໍ້າ ທີ່ກ່າວວ່າ “ທໍາບຸນູ ໃຫ້ເປັນ
ໃຫ້ບຸນູ ໃຫ້ເປັນ” ໂດຍເນັພະກາຮການນັ້ນດີ່ເປັນກາຮກຸດສູງສຸດໃນ
ພຣະພຸຫອສາສນາ ຫລວງພ່ອເຄຍບອກຜູ້ເຂົຍນີ້ຄື່ງພຣະທີ່ທ່ານອີ່ຈຽນຈິຕວ່າ
“ຂ້າວ່າຂອງຂອງຂ້າມີເປັນຮອງໃກຣໃນແຜ່ນດິນ ອູ່ທີ່ຄົນນຳໄປໃຫ້ວາດັງທີ່ອ
ເປົ່າ ດ້ວຍຈິງ ຈິງ ແລ້ວກີ່ໄປນິພພານໄດ້” ຄຳກ່າວວ່າຂອງຫລວງພ່ອນີ້ມີຄວາມ
ໝາຍຍອ່າງຍິ່ງຄືວ່າ ເປັນຈົດຈາກຄຣັກຈາຈນເປັນ ອຸຈລຄຣັກຫຼາ ນັ້ນເອງ

พระชำราด

คนส่วนใหญ่มักจะไม่นิยมนำพระที่แตกหักหรือหักมาไว้ในบ้าน โดยเฉพาะพระที่ทำด้วยปูนมักแตกหักได้ง่าย ผู้เขียนเรียนถามหลวงพ่อถึงเหตุผล

หลวงพ่อ “สมัยก่อนข้าเป็นช่างรากาส ก็ห้อยพระหักเพราเสียดายของ เมื่อก่อนเขาใช้ลวดถัก เดียวนี้ก็ยังเห็นเขาใช้กัน ไม่เห็นเป็นไร”

ผู้เขียน “แล้วความจริงจะเป็นอะไรหรือไม่ เพราะเคยฟังมาว่า แม้แต่พระสมเด็จวัดระฆังที่แตกหัก ยังนำขึ้นส่วนมาแกะเป็นองค์เล็ก ๆ ใช้กันได้”

หลวงพ่อ “พระที่ทำด้วยปูนหรือโลหะ ข้าอธิษฐานว่าเมื่อได้ก็ตามที่ของที่ทำลายเป็นน้ำ เมื่อนั้นจึงขอให้หมดอา鼻ภาพแล้วเมื่อไรจะสามารถเป็นน้ำลงได้”

ดังนั้น ถ้าพระของหลวงพ่อหัก ไม่ต้องตกใจหรือเสียกำลังใจ เพราะคำสอนมืออยู่อย่างชัดเจน หลวงพ่อเพียงแต่บอกว่า “ครับพระข้าหักจะเสียใจไปตลอดชีวิต” ทั้งนี้เพื่อให้ทุกท่านมีความระมัดระวัง เนื่องจากของที่หักแล้วมักเกิดตำหนิ มองดูไม่สวยงามเท่าของที่สภาพสมบูรณ์

ผู้เขียน “การซ้อมแซมพระพุทธชูปองค์ใหญ่ ๆ ที่คอหักหรือชำรุดนั้น มีอานิสงส์มากหรือน้อยกว่าการสร้างใหม่”

หลวงพ่อ “ตามพระไตรปิฎกกล่าวว่า ซ้อมมีอานิสงส์มากกว่าสร้างใหม่”

กำลังใจ

ตามลักษณะการดูโทรทัศน์ของคนจีนที่ว่า ผู้ใดที่มีหุยามมักจะเป็นคนมีอายุยืน ซึ่งผู้เขียนลองสังเกตดูก็มักจะเป็นอย่างนี้จริง ๆ หลวงพ่อเองท่านก็มีใบหน้าใหญ่และยาว แม้แต่พระพุทธธรูปก็มีพระกรรไณาว

สุภาพสตรีท่านหนึ่งมากราบหลวงพ่อ และได้เรียนถามถึงความจริงในข้อนี้ เนื่องจากเห็นมีลักษณะใบหน้าที่เล็กซึ่งหมายความว่าคนทำนายไว้ว่าอายุจะสั้น ทำให้เกิดความไม่สบายใจ หลวงพ่อ “หูลิงก์เล็ก ทำไมอายุมันยังยืนเป็นไหน ๆ”

เมื่อเออฟังแล้วเกิดความสบายนิ นับว่าหลวงพ่อ มีเมตตาและวิธีการพูดที่ฟังแล้วไม่เกิดทุกข์

ผู้เขียนเคยเรียนถามเรื่องของศิลปะ ๕ มุสาวาหา ว่า ในลักษณะใดที่จัดว่าผิดศิลปะ หลวงพ่อ “บางเรื่องถ้าบอกตรง ๆ ผู้ฟังจะไม่ได้รับผล ต้องใช้วิธีเลี้ยงเอา (กุศ โภ伽) อยู่ที่จิตนาของผู้ฟังค่อนข้างมาก กับผู้ฟังอย่างไร เมมือันกับพระสารีบุตรตอบໂຈรเคราะดeng เมื่อໂຈรถามว่า การที่ฟูมเป็นเพชณชาตช่าคนมาก ผูมจะไปนรกไหม พระสารีบุตรท่านเป็นพระอรหันต์ สามารถรู้เห็นได้ด้วยญาณ ถ้าบอกตรง ๆ ว่าแกต้องไปนรก ก็จะเสียกำลังใจ ท่านเลยตอบว่า ใครเป็นคนลั่งໂຈรเคราะดeng จึงเกิดกำลังใจ เพราะคิดว่าตัวเองไม่บำบัด เมื่อพระสารีบุตรเทศน์ให้ฟังหลังฉันเข้าว ปรากฏว่าໂຈรเคราะดeng สำเร็จเป็นพระโพสดาบัน มันมีแรงคิดอยู่นิดเดียว ว่าจะพุดอย่างไร”

ทำพากสปอร์ตไปสوارค์

ครั้งหนึ่งมีลูกศิษย์หลวงพ่อได้มานเล่าให้ห่านฟังว่าได้เคยไปร่วมพิธีกรรมจัดสำเพาหัวร์สوارค์ ซึ่งอ้างถึงพุทธบริษัท มีพระพุทธเจ้าเป็นผู้จัดการบริษัท ญาติโยมเป็นหนึ่งในบริษัททั้งสี่ ให้มาทำพิธีเสริมสิริมงคล หลวงพ่อห่านก็ไม่ไว้ภระไร จนมาถึงการทำพากสปอร์ตเพื่อไปสوارค์ หลวงพ่อห่านจึงพูดขึ้นว่า “ของข้าไม่ต้องทำหรอก พากสปอร์ต ขอให้แก้วพุทธัง ชั้มมัง สังฆัง ไม่ต้องไปทำหรอกทั้งพากสปอร์ต ทั้งวิชา ข้ารับรอง”

คำพูดของหลวงพ่อห่านเน้นถึงการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองเพื่อตน เอง และได้ด้วยตนเอง เพราะถ้ามีวิธีการเขียนนี้จริงแล้ว พระพุทธองค์ ก็คงไม่ต้องเปลืองคำสอนถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระผู้มีเมตตา กรุณาคุณอันยิ่งใหญ่แห่งสามโลกคงใช้วิธีการแบบนี้นานนานแล้ว พากเรา คงได้ไปสوارค์ นิพพาน กันได้ตามความปรารถนา

ອតុណា រ កាំ បាំ ធម្ម ធម្ម សុ ភិ សុ សិ

ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម

ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម

ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម

ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម ធម្ម

ยุคพระศรีอารย์

ผู้ที่ทำบุญทำทานมักจะมีการตั้งความหวังไว้ในใจ มีคำอธิษฐาน เกี่ยวกับการทำบุญตักบาตรไว้ดังนี้ “ข้าวของข้าพเจ้าข้าบริสุทธิ์เมื่อมอง ดอกบัวตั้งให้วาหนึ่นหัว ตั้งจิตจำนงค์ตรงไปพระนิพพาน ขอให้พบ เมืองแก้วขอให้แคล้วบ่วงมาร ขอให้ได้นิพพานในยุคพระศรีอารย์ ด้วยเทオญ”

เมื่อมายมนำคำอธิษฐานนี้มาเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านพูดยิ้ม ๆ ว่า

“จะไปยุคพระศรีอารย์ เดียวจะอ่านเสียก่อน”

คำพูดของหลวงพ่อท่านมีความหมายว่า ให้ทำบุญด้วยใจบริสุทธิ์ อย่าหวังมากเกินควร พยายามทำให้ดีที่สุด เพราะเรื่องของพระศรีอารย์มีผู้บรรยายจะไปกันมากเนื่องจากเป็นยุคที่สุขสบายไม่เดือดร้อน หลวงพ่อเคยบอกว่า “ครับไปได้ไปเลย ไม่ต้องรอ เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่ที่การปฏิบัติไม่ได้อยู่ที่การอ้อนวอนร้องขอ” เมื่อกับญาติโยมท่าน หนึ่งซึ่งมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้ไปนมัสการหลวงปู่ดูลย์ อตุโล แล้วเรียนท่านว่า “ดิฉันฟังเทศน์มหาชาติทั้ง ๓ กัณฑ์ ดิฉันไปได้แล้ว” เนื่องจากมีคำโบราณกล่าวไว้ว่า ครับฟังเทศน์มหาชาติซึ่งเป็นเรื่องราว ของการบริจาคทานของพระเวสสันดร ซึ่งเป็นพระชาติสุดท้ายของ พระพุทธเจ้าก่อนตรัสรู้ ถ้าเพียงแต่ฟังแล้วไม่นำมาปฏิบัติตามพระจริยา- วัตตรของพระเวสสันดรแล้วคงไปไม่ได้แน่ จึงเป็นสิ่งที่คนโบราณท่านมี กุศโลบาย ที่จะให้ผู้ฟังเกิดความซาบซึ้งแล้วนำไปปฏิบัติตาม เพื่อให้ สมหวังในสิ่งที่ตั้งไว้

มหาจักรพรรดิ

หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังถึงการปลูกเลก หรืออิษฐานวัดฤมุงคล ของท่านว่า “นอกจากการมีพลังจิตแล้ว ที่ท่านใช้อยู่่เสมอคือ บทสวด มนต์ตามเจ็ดคำนัน” ซึ่งท่านบอกว่า ดีกว่าคากาตามากมาย เพราะ เป็นเรื่องราวของพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ์ทั้งนั้น ไม่จดเป็นเดร็ชนาน วิชา บทที่ท่านทำทุกรรังค์คือ บทพระพุทธเจ้าทรมานพญาณพุบดี หรือ ที่เรียกว่า “ชุมพุปติสูตร” ซึ่งแสดงถึงอำนาจหรือการมีของพระพุทธเจ้า ผู้เป็นครูของมนุษย์และเทวดาทั้งปวง แสดงถึง ธรรมที่ชนะธรรม ท่านเรียกบทนี้ว่า “มหาจักรพรรดิ” พญาณพุบดีเป็นจักรพรรดิมี อิทธิฤทธิ์มาก แต่พ่ายแพ้นญาทัศ ในที่สุดอุปสมบทได้สำเร็จอรหัตผล หลวงพ่อท่านกล่าวว่า “ข้าเป็นคนโลภมากทำอะไรก็อยากทำให้มาก ที่สุด ดีที่สุด เดียวนี้ใช้แค่บทนี้ทั้งนั้น ครั้นนั้นคุณเวลาข้าเลิกเขาก็รู้เอง แต่ละว่าทำจริงหรือไม่จริง” ท่านเคยมีลูกศิษย์คนหนึ่งเป็นพระ ต่อมาน ท่านไม่มาหาหลวงพ่ออีกเนื่องจาก หลวงพ่อท่านพูดว่า “ยังไงนินพาน พระต้องโปรดคน” แต่พระองค์นี้ติดความไปว่า หลวงพ่อยังติดอยู่กับ ภาระต้องโปรดคน” ซึ่งความจริงท่านมีเมตตาและบอกราบนา ลักษณะ ซื้อเสียง ซึ่งความจริงท่านมีเมตตาและบอกราบนา ของท่านให้ทราบว่าท่านเป็นพระโพธิสัตว์ ผู้เขียนคัมภีร์อกเกี้ยวกับบท ชุมพุปติสูตร หรือบทมหาจักรพรรดิมาลงไว้ เนื่องจากในปัจจุบันขาด ผู้สอนใจ เห็นเป็นเรื่องเหลวไหล แม้แต่พระบางองค์ท่านยังกล่าวว่า เกินความจริง โดยท่านลืมนึกถึงคำว่า “อัจฉริยะ” คือสิ่งที่ไม่ควรคิด เกินความจริง โดยท่านลืมนึกถึงคำว่า “อัจฉริยะ” คือสิ่งที่ไม่ควรคิด เนื่องจากไม่สามารถนำเหตุผลทางโลกหรือทางทฤษฎีมาทำให้เกิดความ กระจำจงได้ เป็นเรื่องของผู้ปฏิบัติพึงรู้ได้เอง ถ้าคิดมากในที่สุดอาจจะ เป็นบ้าได้ สิ่งเหล่านี้ได้แก่

๑. พุทธวิสัย วิสัยของพระพุทธเจ้า เป็น ทำไม่ท่านถึงครรชรู้ได?

ທ່ານມີອິທິຖົກທີ່ປາກີທາຣີ ຈິງຮູ້ອ? ລາຍ

໩. ວິສັຍຂອງກຣມ ເປັນ ທ່ານໃໝ່ນັ້ນຄົນນີ້ຮ່າຍ ຈນ ສມບູຽນ ກຳພຣ້າ?

໪. ວິສັຍຂອງພຣະອຣ້ານຕີ ເປັນ ທ່ານໜົດໂລກ ໄກຮ້ ລົງ ຮູ້ອ?

໫. ວິສັຍຂອງໂລກ ເປັນ ໂລກເກີດມາໄດ້ອ່າງໄວ?

໬. ວິສັຍຂອງຜູ້ປະລິບິດຮຣມ ເປັນ ລັກໜະນະທີ່ສົງບປັບປຸງແລ້ວ ສົງບ
ຈິງຮູ້ອໄມ່?

ທ່ານຜູ້ອ່ານທີ່ໜ້າ ລອງຄືດຫຼຸດ ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນທີ່ເກີດມາກ່າຍໄດ້
ເສວດຜົດຕະກຳ ຄ້າພຣະອງຄົມໄມ່ມີບຸນຍຸ້າວີກາຣແລ້ວ ທ່ານຈະເປັນໄດ້ອ່າງໄວ
ເພົ່າວ່າຄົນໄທຍີມີເປັນຫລາຍສິບລ້ານຄົນ ນັ້ນແສດຖຸກົງວາສະນາບາຮມມີອັນດີ່ລະ
ບຸຄຄລໄມ່ເຫັນເຫັນກັນ ມີເຫດຸປັຈຈີຍຈາກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ສ້າງສມອບຮມມາ
ແຕກຕ່າງກັນ ໂດຍແນພາຍອ່າງຍິ່ງບາຮມມີອັນດີ່ລັມພຸທ່ອເຈົ້າ
ຈະມີມາກືນາດໃໝ່ ຈຶ່ງສາມາຮັກໂປຣຄົນໄດ້ມາກາຍທີ່ສາມແດນໂລກຮາຖຸ

ອທຸວານເມວ ປູ້ນໍ
ອດລຸ່ມນຸ່ສາຫຍຸຍ

ປະກົງປັນ ນິວເສຍ
ນ ກີດສຸເສຍຍ ປຸ່ທິໂທ

ທ່ານນີ້ແລະ ໃຫ້ຕັ້ງອູ້ໃນຄວາມດີອັນສມຄວກກ່ອນ
ຈາກນີ້ຈຶ່ງຄ່ອຍພ່າວ່າສອນຜູ້ອື່ນ ບັນທຶດໄມ່ຄວາມນີ້ອ້າມວ້າມອງ
ພຸທ່ອຈົນ

ประสบการณ์ธุดงค์

ธุดงค์วัตรของพระภิกขุสงฆ์ มตึง ๓ ข้อ เป็น การถือบิณฑบาต เป็นวัตร การครองผ้า ๓ ผืน การฉันเอกสารนิกังคะ (มื้อเดียว) ฯลฯ ส่วนการเดินธุดงค์เพื่อหาความวิเวก หลวงพ่อท่านเรียกว่า “เดินรุกขมูล” จุดประสงค์ของพระพุทธองค์เพื่อให้ภิกขุมีการขัดเกลา กิเลส และทำปัญญาให้เกิดขึ้นจากหลักสูตรที่บัญญัติขึ้น เป็น การฉันมื้อเดียว เพื่อให้ไม่ยุ่งยากในการหาอาหารบริโภค และอาหารที่ฉันน้อยลง สามารถมีเวลาในการปฏิบัติมากขึ้น ผู้เขียนเคยเรียนตามหลวงพ่อถึงการออกรุกขมูล ว่าได้อะไรบ้าง

หลวงพ่อ “ดี ได้หลายอย่าง”

เมื่อผู้เขียนเรียนตามถึงประสบการณ์ของการเดินรุกขมูลของหลวงพ่อท่านจึงเล่าให้ฟัง ๒ เรื่อง ดังนี้

หลวงพ่อ “กำลังเดินอยู่มีผู้งววิ่งเข้ามาเก็บร้อยตัว พระที่ไปด้วยจะวิงหนี บางองค์จะปืนดันไม้มี ข้าบอกว่า อย่าทำ! เดียวเลี้ยเรื่องอยู่เฉย ๆ พอวัววิ่งมาถึงแทนที่จะมาชนวัวกลับกล้ายเป็นวิงเวียนขวา ทำการหักษิตนารรด แล้วจึงหนีไป อีกครั้งคือเดินไปแควแม่องกาญจน์ติดเขตเมืองสุพรรณบุรี พากนี้ขอบลองพระ พอบึกกดเสร็จ กลางคืนกำลังสวามันด์ ข้ารู้สึกไม่ค่อยดี ได้ยินเลียงว่า เห็ดขึ้นกลางนา ยังไม่บ้าป่า เพราะเขาก็อ้วว่า กลดที่บึกเป็นเห็ด เขากองยังแต่ไม่ออก เลียงแข็ง แข็ง พอดอนเข้าเขามาขอของดีและขอมาข้า ข้าเลยถอนกลดเดินต่อบอกเขาว่า ไม่มีอะไรให้”

หลวงพ่อเจ้าจับห่านยังแฉมห้ายอึกว่า “อุบั้ขมายข้า (หลวงพ่อกลั่นวัดพระญาติ) บอกอานิสงส์ของการหวานาสว่างเท่าหัวไม้ขีดไฟมากกว่าการตักบาตรจนขันลงหินหะลุ ด้วยความໄ่เลยเที่ยวหาขันทีหะลุ แต่ไม่เจอไปเจอเอาขันแตกໃบหนึ่ง”

พระพุทธองค์มีหลักสูตรของพระคือ ธุดงควัตร หลวงพ่อจึงถือปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า และในการเดินธุดงค์นั้นตามพระวินัย กล่าวว่า ควรจะปฏิบัติหลังจากบวชได้ ๕ พระขาแล้ว เพราะถือว่าเป็นผู้ใหญ่ (พระเกราะ) หลวงพ่อได้ให้ข้อคิดว่า “ผู้ที่ออกเดินธุกขมูล ถ้าไม่มีความรู้ หรือวิชาพօสมควร เมื่อเจอบัญหาหรืออุปสรรคจะเป็นอันตรายได้”

อดุตาน ทนมยนติ ปณฑิตา

บันทึกโดยอมฝึกตน

พุทธมน

เกินพอดี

ทางสายกลางหรือมัขณิมาปฏิปทา คือความพอดี ถ้ามากเกินหรือน้อยเกินไปจะมีผลต่อจิตใจ ผู้เขียนเคยเรียนถามหลวงพ่อเกี่ยวกับคนที่เสียจริต กรรมอะไรที่ทำให้ต้องเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อท่านตอบแบบปัจจุบันกรรมคือกรรมในชาตินี้ว่า

“ผู้ที่เสียใจสุดขีด หรือ ดีใจสุดขีด จะทำให้เป็นบ้าได้”

นอกจากนี้หลวงพอยังกล่าวถึงอารมณ์ของคนไม่ปกติ ท่านบอกว่า เป็นโรคลมบาทธิต บาดทะยักเกิดขึ้นกับร่างกาย บทจิตเกิดขึ้นกับจิตใจมีผลถึงประสาท ดังนั้น การรักษาอารมณ์ของคนจึงมีความจำเป็น บุคคลบางประเภทเดียวติดเดียร้ายไม่แห่นอน หรือที่เรียกว่า “ลมขึ้น ลมลง” เนื่องจากไม่ได้มีการฝึกจิตหรือฝึกสติให้มั่นคง การข้ารำแต่เพียงร่างกาย ถ้าไม่ได้ข้ารำจิตใจเสียบ้าง ในที่สุดจะเกิดการหมักหมม ของอารมณ์ เช่นเดียวกับผลไม้ที่เกิดการหมักหมมกล้ายเป็นเหล้า ทำให้เกิดความมัวเมากหथศทางไม่เจอ จิตใจเต็มไปด้วยอธรรมมีการแกงແย่ง จิงดี ริชยา อามาต ไปต่าง ๆ นานา เมื่อสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ จิตก็เกิด การล้มละลายได้ ลำพังความรู้ทางโลกอย่างเดียวนั้นไม่สามารถนำมาปฏิรูปจิตได้ มีครั้งหนึ่งหลวงพ่อท่านนั่งอ่านวิชาการทางโลกเมื่อเจ้าของหนังสือได้เรียนถามว่า “หลวงพ่ออ่านเรื่องอะไร”

หลวงพ่อ “ข้าอ่านไปยังขึ้นแหล่ ข้ากามหลวงปู่ทวดว่า อ่านแล้ว จะได้อธิร ท่านตอบข้าว่า อ่านยังไงก็ไม่พ้นทุกข์ ที่ท่านทำอยู่นั้นคือ ทางพ้นทุกข์ นั่นคือการปฏิบัตินั่นเอง”

พระพุทธองค์ทรงหยิบไปไม้ขันมาหนึ่งกำมือ แล้วตรัสถามพระ-
ภิกษุว่า “ปริมาณของใบไม้ในมือกับใบปา อันไหนมากกว่ากัน”
พระภิกษุหูลตอบว่า “ในปา่มีมากกว่ากันจนประมาณไม่ได้”

พระพุทธองค์ “ถ้ากรภิกษุทั้งหลาย ความรู้ที่ติดต่อ น้ำมาสอน
พวกรอ ก็เข่นเดียว กัน เพราะความรู้มีมากมาย แต่
ที่ทำให้พ้นทุกข์คือสิ่งที่นำมาสอนพวกรอเท่านั้น”

สาธุ ใบ ปัญหิตา นาม น ทุรา อติปัญหิตา
อันว่าวับบันทิตนั่นดีແน່ แต่ว่าวับบันทิตเลยເດີດໄປກີໄນດີ

ทุก敦

บอกไม่ได้

การที่หลวงพ่อท่านรับแขกโดยไม่ท้อถอย ร่างกายเลี้ยวขาดกำลังเนื่องจากพักผ่อนไม่เพียงพอ มือยุ้ครังหนึ่งขณะที่ท่านให้พรหลังจากฉันอาหารเสร็จแล้ว ท่านนิ่งไปเกือบครึ่งชั่วโมง ผู้คนในที่นั้นตกใจมากรีบโทรศัพท์หาหมอ เพราะเข้าใจว่าท่านซื้อกحمدสดิ แต่ในที่สุดท่านก็หายเป็นปกติ คืนวันนั้นผู้เขียนไปเยี่ยมท่านกماถึงอาการว่าท่าน

หมดสติจริงหรือ หลวงพ่อท่านตอบว่า

“ไม่เห็นเป็นอะไร เขาตกใจกันไปเอง แก่น่าจะรู้ว่าข้าทำอะไร ขืนบอกไปเดียวตกรอก” ผู้เขียนจึงพยายามและเข้าใจว่า ท่านต้องเข้าสนาธิจิตขั้นสูงสุดเพื่อปรับธาตุขันธ์ให้เป็นปกติ เพราะร่างกายอ่อนเพลียมาก การทำเป็นนี้เพื่อให้จิตได้พักผ่อนเต็มที่และส่งผลไปถึงร่างกายผู้เขียนจึงพยายามด้วยความว่า

“แสดงว่า หลวงพ่อเข้า....” ยังพูดไม่ทันจบดี ท่านรีบตัดบทว่า
“ไม่ต้องพูด พอดแล้ว หมดเรื่อง”

สนนดิ ยนดิ ฤกษ์พาก ดุณฑี ยนดิ มโนหะ^๙
ห่วงน้ำน้อย ให้ลดลงสนนน ห่วงน้ำใหญ่ ให้ลงลงบ
พุทธพจน์

อ่านจากบุญ

วันหนึ่งขณะที่หลวงพ่อกำลังสันธนาກับผู้เขียน มีญาติโยมบ้านอยู่ที่อำเภอครหหลวง เข้ามากราบນมัสการพร้อมกับขอร้องหลวงพ่อให้ช่วยเหลือลูกสาวซึ่งถูกผีเข้าเป็นเวลาถึง ๓ ปี ผีที่เข้าบอกว่า โคนยิงตายที่หลังวัดข้างบ้านเจอผู้หญิงเกิดชอบใจ ต้องการได้ไว้เป็นภรรยา บางเวลาผีก็เข้า บางเวลาผีก็ออก ทำให้เกิดความกลั้นกู้บ้านมาก ถึงกับ บางครั้งแก่แบบจะยิงผี ซึ่งผีบอกว่า ยิงก็โคนลูกสาวของแก่เอง หลวงพ่อ พึ่งเสริจจึงพยายามหาที่ผู้เขียนแล้วบอกว่า

หลวงพ่อ “แก่ววยเข้าที่ เอาบุญ”

โยม “ต้องเอาตัวคนไข้มารหรือไม่ครับ”

หลวงพ่อ “ไม่ต้อง” หลังจากนั้นหลวงพ่อตั้งจิตแล้วพูดว่า “เรียก ตัวผีมารับบุญหลวงบูร্তุทวด มารับบุญข้าให้โโนหนาจะจะ ได้ไปดี เป็นผีก็ไปเอามีผีไม่ใช่เอามีคน รับบุญไปจะได้มี เมียนางฟ้าเยอะยะ ดูด้วยว่าผีรับหรือยัง...รับแล้วใช้ ไหม...ไปเกิดชา เอาละหมาดเรื่องแล้ว”

ผู้เขียนจึงบอกโยมคนนี้ว่า “ตอนนี้เข้าไปเกิดแล้วนี้เป็นเหตุ สุ่ กลับบ้านลงไปดู ถ้าลูกสาวไม่เป็นไรแสดงว่าหาย” โยมคนนี้จึงกลับไป พร้อมกับความสงสัยจนกระทั้งฝ่านไปเกือบเดือน แก้ได้กลับมาที่วัด อิกครั้งพร้อมรายงานว่า “หายดีแล้วครับตั้งแต่วันนั้นไม่มีอาการเกิดขึ้น อิกเลย เพราะหลวงพ่อเมตตาป่วยเหลือไว้”

กรรมเก่า

โดยปกติหลวงพ่อจะไม่มีการลั่นฆ้อนตอนเลื่อ มีครั้งหนึ่งแพที่
เห็นอาการท่านหนักมาก ท่านบอกไม่เป็นไร แต่ท่านได้ส่งเคราะห์ให้หมอบ
รักษาโดยการให้น้ำเกลือ หลวงพ่อท่านมองสายน้ำเกลือ

หลวงพ่อ “นึกถึงกรรมที่เคยผูกความไว้กับตันไม่ให้ไปไหนตอน
นี้เลยมาโคนเข้ากับตัวเอง โดยผูกเอาไว้เหมือนกัน”

พระพุทธองค์ตรัสว่า “ขึ้นชื่อว่าความชั่วไม่ทำเสียเลยติกว่า” เพราะ
การทำกรรมมีผู้บันทึกไว้ทั้งล้าน ไม่ว่าดีหรือชั่ว จิตศีลคุณพิวเตอร์ที่
บันทึกได้อย่างแม่นยำ ด้วยตัวของตัวเองและจิตตัวนี้จะแสดงผลของ
กรรมให้เห็นในขณะดับจิต หลวงพ่อท่านเล่าถึงกรรมที่จิตไปข้องนั้น
ແเมตต์น้อยนิดยังส่งผลได้ โดยท่านกล่าวถึงอาจารย์องค์หนึ่งว่า

หลวงพ่อ “เป็นพระปฏิบัติกรรมฐาน ท่านเคยบอกสูกศิษย์สูกหาท่าน
ว่า ถ้าท่านตายวันไหนจะมีเสียงปีพายบรรดาศรีพินມารับ
พรท่านตายจริง ๆ ก็ับเงิน ทำให้สูกศิษย์เคร้าใจและ
เป็นห่วงท่านไปไม่ได้ เพราะไม่เกิดอ้อยที่ไม่อาจหาย
ท่านปลูกเอาไว้ กำลังจะได้ผล ท่านเพียงแต่คิดว่าจะนำไป
ถวายให้พระฉัน ถ้ายายไปเลยตอนนี้ก็จะไปเกิดเป็นเล็บ
ติดอยู่กับตันอ้อย พ้อวันที่ ๗ พฤษภาคมเห็นตันอ้อยงามดี
เลยตัดนำไปถวายพระที่มางาน จึงเป็นโอกาสดีท่านเลย
ไม่ทณาจิตไม่ติดเกาะอยู่ท่านนั้นเอง ทายกหาຍก้าได้ยิน
เสียงปีพายรับขึ้นมา สูกศิษย์สูกหาพลอยดีใจ เพราะ
คำพูดอาจารย์กล่าวไว้สักดีสิทธิ์”

ตรังกับพุทธภาษิตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า
จิตเต สงกิจลักษณะ ทุคติ ปางวิกฤต
เมื่อจิตเคร้าหมองแล้ว ทุคติเป็นอันต้องหวัง
จิตเต อสงกิจลักษณะ สุคติ ปางวิกฤต
เมื่อจิตไม่เคร้าหมอง สุคติเป็นอันหวังได้

๙ ข้อด้วย ใจ

ใคร ๆ จะเป็นคนเลวเพรราชชาติกานิด ก็หาไม่

๙ ข้อด้วย ใจ ผู้รุ่มไม่

ใคร ๆ จะเป็นคนประเสริฐเพรราชชาติกำเนิดก็หาไม่

กมุนนา ใจ ใจ

คนจะเลว ก็เพรการกระทำ ความประพฤติ

กมุนนา ใจ ผู้รุ่มไม่

คนจะประเสริฐ ก็เพรการกระทำ ความประพฤติ

พุทธพจน์

อาหารเปรีกุลส์ญญา

พระสังฆทุกองค์มีวินัยกำหนดให้พิจารณาอาหารก่อนทำการฉัน
มองให้เห็นเป็นสิ่งปฏิกูล เพราะได้มาจากการดูดิน เมื่อบริโภคแล้วจะได้
ไม่ยึดติดในกลืนรஸ คิดว่าฉันเพื่อประทั้งความทิว และให้สังขารร่างกาย
ได้ปฏิบัติต่อไปให้ได้คุณธรรม หลวงพ่อมหาวีระท่านกล่าวไว้ว่า “ถ้า
กิจชุณอาหารโดยไม่พิจารณา กินถ่านแดงเสียดีกว่า เพราะกิน
แล้วตายเลยไม่ต้องไปทนทุกข์ทรมานในนรก” ซึ่งคำพูดของท่านได้
มาจากพระไตรปิฎก

วันหนึ่ง ผู้เขียนจึงได้เรียนถามหลวงพ่อว่า
ผู้เขียน “ท่านพิจารณาอย่างไรก่อนฉัน”
หลวงพ่อ “กินก็ตาย ไม่กินก็ตาย”

น เ บ ป ย เม ต ิ ชน น ห ต ตา ท ิ ศ
อ ด ุ ต ม น ร ุ ก ช ุ อ ป ย า น ิ ส ว า ต ิ
มัวพะวงอยู่ว่า นี่ของเราชอบ นี่ของเรารัก แล้วปล่อยปละละเลยตนเองเสีย
คนอย่างนี้จะไม่ได้ประสบสิ่งที่ชอบสิ่งที่รัก

พุทธจน

สูบบุหรี่

ในเรื่องของการกินหมาก สูบบุหรี่ มีพระสงฆ์อีกหลาย ๆ องค์ ถูกโจรตีจากผู้ปฏิบัติที่ยังติดรูปแบบ เพราะอ้างว่า แม้แต่กิเลสที่หาย ยังจะไม่ได้ กิเลสส่วนละเอียดจะจะได้อย่างไร ผู้เขียนเคยสัมผัสกับพระที่ทรงคุณธรรมหลายองค์ อาทิ พระอาจารย์มห้าบ瓦 ญาณสัมปันโน ท่านยังคงฉันหมาก เมื่อมีผู้เรียนถาม ท่านตอบมีใจความโดยย่อว่า

“บุหรี่หรือหมากไม่ใช่เป็นเครื่องกัน มัคคาวรรณ (มรรคผลนิพพาน)
และ สัคคาวรรณ (สวรรค์)”

เรื่องนี้เป็นการยกที่เราปุ่ดุชนจะไปตัดสินได้แน่ชัด เพราะกิริยาที่ท่านสูบบุหรี่ กับการที่ท่านสูบบุหรี่ เพราะติดบุหรี่อย่างเครื่องเสพติดนั้น ไม่เหมือนกัน ถ้าจิตใจของท่านเป็นทาสบุหรี่สูบด้วยความกระหายงมงาย ด้วยเป็นลิ่งเสพติดอย่างนั้นก็ผิด

พระบางองค์ท่านเห็นชาวบ้านมีทุกข์ แต่ไม่รู้จะเข้าวัดอย่างไร ไม่รู้จะหาอะไรมาถวายพระ เจ้าบุหริมามถวายท่านก็เมตตาสูบให้ อย่างหลงปูแหวน ท่านเอาบุหริมานเองของชาวบ้านที่เข้ามาถวาย ทำให้ผู้ถวายรู้สึกว่าตนยังพอมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มาถวาย ให้เกิดความซึ้นใจ ปิด อิมເອີບ นึกอยากมาวัดอีก มาฟังคำสอนจากท่าน

ถ้าท่านปฏิบัติอย่างนั้น การสูบบุหรี่ก็เป็นกิริยาเพื่อโปรดสัตว์ เพื่อส่งเคราะห์สัตว์โลกให้มีหลักยึดในใจก็ไม่ผิด

ผู้เขียนมาคิดเช่นว่าคนกินเหล้ากับคนไม่กินเหล้า นิสัยติดกับนิสัย ไม่ตี แตกต่างกันหรือไม่ ผู้ที่นุ่งขาวห่มขาวถือศีลจะมีนิสัยดีจริงหรือ

คนสูบบุหรี่กับคนไม่สูบบุหรี่ มีสิ่งไหนตัดสินว่า ใจดีหรือใจไม่ดี คนตัดผมสั้นกับคนໄວ่ผมยาวใครดีกว่ากัน

วันหนึ่ง มีพยาบาลไปกราบนมัสการหลวงพ่อ พยาบาลคนนั้น นั่งอยู่ใกล้หลวงพ่อพօสมควร คิดในใจว่า “นี่หรือพระที่มีผู้คนนับถือ ทึ้งแผ่นดิน ยังพ่นควันบุหรี่โขมงแล้วเออก็ต้องตกใจอย่างมาก เมื่อได้ยินหลวงพ่อกล่าวว่า

หลวงพ่อ “เรื่องของข้า ข้าจะสูบหรือไม่สูบ ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน”

ผู้เขียนมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชอบสูบบุหรี่มาก หลวงพ่อ “แก (หมายถึงผู้เขียน) สูบแต่ไม่ติด แต่เพื่อนแกสูบติด”

ดังนั้นท่านจึงเน้นที่จะเป็นสำคัญ หลวงพ่อท่านเคยปรารภเรื่อง สูบบุหรี่ให้ผู้เขียนฟังว่า

หลวงพ่อ “สูบแล้ว นึกถึงลมหายใจเลี้ยงความต้องเด็กได้บุหรี่เป็นเพื่อน เลยไม่อยากทิ้ง ข้าจะสูบจนตายนั้นแหละ”

อุบุณฑุติพลา พากา

ชุมกำลังของคนพาก คือการจ้องหาโทษของคนอื่น

นิบุณฑุติพลา ปณทิตา

ชุมกำลังของบันทิต คือการไตร่ตรองโดยพินิจ

พุทธพจน์

ตายก่อนตาย

เมื่อครั้งที่เกิดอุบัติเหตุจากเครื่องบินตกที่ อ.รัษฎากร เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ครั้งนี้หลายคน ในจำนวนนั้นมีพระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของประชาชนภาคอีสาน ได้ถึงแก่ มรณภาพพร้อมกันหลายคน มีพระอาจารย์จวน, พระอาจารย์วัน, พระอาจารย์สิงห์ทอง เป็นต้น มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันมากมาย ว่าท่านเหล่านี้ล้วนทรงคุณธรรมล้มมาปฏิบัติ ทำไมจึงต้องมรณภาพแบบนี้ ผู้เขียนเรียนถามหลวงพ่อ ท่านตอบว่า

“ท่านเหล่านั้นตายก่อนตาย ท่านจึงไม่กลัวตาย ท่านตายแล้วก่อน เครื่องบินจะตกลงกับพื้น”

ผู้เขียนเกิดความสงสัยในคำพูดของหลวงพ่อ คิดจะถามต่อ เพราะเข้าใจว่าท่านถอดใจไป แต่หลวงพ่อท่านตอบว่า

“ท่านเป็นพระอรหันต์ กิเลสท่านหมดแล้ว ตายตอนไหนก็เป็นเรื่องของลัษณะร่างกาย จิตท่านไม่ตาย”

ผู้เขียนยกมือสาหัสคำพูดหลวงพ่อ ความสงสัยในใจหายไป นึกถึงพระโมคคลล้านพระอรหันต์ผู้ทรงคุณวิเศษ ยังต้องถูกโจรทุบตาย กรรมทางร่างกายเกิดขึ้นกับท่าน เพราะด้วยใช้กรรมจากอดีต เนื่องจากเคยทำรุณบิดามารดาในกาลก่อน

มีพระภิกษุท่านหนึ่งได้ออกข่าวครึ่งโครม ในทำนองว่า การตายของพระเหล่านั้น เป็นการตายโทาง ยังไปไม่ได้ถึงกับท่านต้องแพ้เมตตาให้บุญ จึงพ้นจากภัยที่ท่านได้เป็นอยู่ แต่ผู้เขียนเชื่อมั่นว่าหลวงพ่อต้อง

พูดไม่ผิดจึงบอกกับผู้ที่มาตามถึงที่รรศนของผู้เขียน โดยบอกว่าให้รอเมื่อเพาท์ท่านเหล่านี้เสียก่อนแล้วจึงค่อยมาพูดกัน เพราะยังพูดยิ่งวิจารณ์มากจะเกิดบาปเปล่า ๆ

หลังจากมีพิธีพระราชทานเพลิงศพพระอาจารย์เหล่านั้น อัฐิของท่านได้กล้ายเป็นพระธาตุ ซึ่งแสดงถึงคุณธรรมความบริสุทธิ์เป็นจริงตามที่หลวงพ่อกล่าวไว้

ในเรื่องของความตาย หลวงพ่อเคยพูดเสมอว่า “ท่านสู้แค่ตาย” และเมื่อท่านถึงคราวลัษณะที่ท่านกำลังจะออกਮາโปรดญาติโยมตามปกติท่านหัวใจวายในขณะที่ท่านกำลังจะออกมາโปรดญาติโยมตามปกติญาติโยมบางท่านเกิดความข้องใจว่า ทำไมหลวงพ่อถึงไม่นั่งสมาธิ ละสังขาร ผู้เขียนจึงระลึกถึงคำพูดของท่านอาจารย์คุณย์ อดุโลในคราวที่ท่านเป็นเข้าขันไปเยี่ยมพระอาจารย์ผื่น อาจารย์ที่ถ้าหากด้วยความยกลำบาก ท่านบอกกับอาจารย์ผื่นว่า “ท่านไม่มีวิบากของสังขาร ถ้าเห็นว่าไปไม่ไหวก็ทิ้งไปเลย” แสดงถึงจิตของท่านที่เตรียมพร้อมทุกอริยาบถ หลวงพ่อคู่เป็นกันท่านไม่เคยแสดงอาการเจ็บป่วยแบบล้มหมอนนอนเสือให้ลูกศิษย์ได้ปฐมพยาบาล อย่างมากที่สุดคือ ท่านอนุญาตให้นายแพทย์ทำการให้น้ำเกลือ หรือฉีดยาเพื่อการสงเคราะห์ท่านนั้น บางครั้งแพทย์ลงความเห็นว่า ท่านควรจะไปรักษาที่โรงพยาบาล ท่านก็ไม่ยอมไป หลวงพ่อเพียงแต่บอกว่า “ไม่เป็นไร” ถ้าลูกศิษย์แสดงความกังวลออกมายังท่านจะพูดออกมาว่า “ยังไม่ตายหรอก ถ้าตายเมื่อไรจะบอก” แสดงถึงความกล้าหาญไม่กลัวในความตายของหลวงพ่อ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม

ลูกศิษย์ที่รับใช้หลวงพ่อเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า มีอยู่วันหนึ่งดูอาการ

ของหลวงพ่อไม่ตือย่างมาก คิดในใจว่าจะไปโทรศัพท์เรียกนายแพทย์
หลวงพ่อรีบบอกว่า “ไม่ต้องโทรไปบอก ข้าไม่เป็นไร” ด้วยความที่เขอ
เป็นห่วงเจ็บโกร ตามนายแพทย์มา เมื่อนายแพทย์มาถึงและตรวจอาการ
ก็ไม่พบอะไร เมื่อนายแพทย์กลับไปแล้ว อาการท่านก็เป็นแบบเดิมและ
ในวันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายของหลวงพ่อที่จะลัษณะจริง ๆ มีญาติโยมจะ
นำลัษณะมาด้วยท่านในตอนเย็น หลวงพ่อสั่งให้ไปถวายพระองค์อื่น
เงินให้ใส่ในตู้ทำบุญ นับแต่นี้ไปท่านจะเลิกรับลัษณะ

พระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด เคยเขียน
ประวัติพระอาจารย์มั่น ตอนหนึ่งกล่าวถึง พุทธนิมิตของพระอรหันต์
ซึ่งแสดงถึงการนิพพาน มีอยู่หลายอธิบายก็ทั้ง ยืน เดิน นั่ง นอน
แล้วแต่เวลาที่จะไป บางองค์เดินอยู่แล้วถึงนิพพาน นับว่าเป็นภาพที่
ประทับใจสำหรับพระอาจารย์มั่นมาก หลวงพ่อคูท่านกำลังเดินออกจาก
กุฎิแต่เมรุภาพ ก่อนที่จะออกมามาเดิน แสดงถึงความไม่สะทกสะท้าน
ดังเป็น หลวงปู่ดูลย์ บอกไว้ทุกประการ

ນ ຕ ชิต สาสุ ชิต ย ชิต อาทัยติ
ชัยชนะได้กลับแพ้ได้ ชัยชนะนั้นไม่ได

ต ไบ ชิต สาสุ ชิต ย ชิต นาวิบุยติ
ชัยชนะได้ไม่กลับแพ้ ชัยชนะนั้นแลเป็นชัยชนะที่ดี

พุทธพจน์

ผู้มีปกติอ่อนน้อม

เมื่อครั้งหลวงปู่บุดดา ถาวโร วัดกลางขุครีเจริญสุข จ.ลิงห์บุรี มาเยี่ยมหลวงพ่อที่วัด ปกติหลวงปู่ท่านจะมีแบ่งกระปองติดตัวอยู่เสมอ เพื่อ ประทานให้ญาติโยมที่ไปกราบNmั斯การ เพราะมีความศรัทธาราว่าเป็นของ มงคล เมื่อหลวงพ่อกราบหลวงปู่บุดดาเรียบร้อยแล้ว ท่านได้ประ ทานแบ่งใส่มือหลวงพ่อ หลวงพ่อรับไว้แล้วนำมาทับศีรษะ หลวงพ่อ และหลวงปู่ได้สนทนารธรมกันชั่วระยะเวลาหนึ่ง หลวงปู่จึงลากลับ

หลวงปู่บุดดาท่านนี้เป็นอาจารย์ของหลวงพ่ออินทร์ วัดไทรราม เนื่องจากเป็นอาจารย์ของผู้เขียน หลวงพ่ออินทร์ได้ เสนอ จ.กำแพงเพชร ซึ่งเป็นอาจารย์ของผู้เขียน หลวงพ่ออินทร์ได้ เคยบอกกับผู้เขียนไว้ว่า “หลวงพ่อบุดดาเป็นธรรมทั้งองค์เป็นห้องทั้งแห่ง พระธรรม ๘๔,๐๐๐ อยู่ในดวงใจของท่าน ท่านรู้ทั้งนั้นหลวงพ่อเคย ถูกดงค์ไปกับท่านพร้อมกับหลวงพ่อสมชาย วัดอาทิตย์”

มีญาติโยมที่นั่งอยู่ด้วยได้เรียนถามหลวงพ่อว่า ทำไมจึงนำแบ่ง ไปทับศีรษะ ท่านตอบว่า

“ของพระอรหันต์ให้ แกจะให้ไปท้าท่าให้เสื่อมความ เดียว จะกล้ายเป็นความไม่เคราะห์ นอกจากนั้นหัวของเรามาก่อนแล้ว

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ พระอิริยสงฆ์เป็นสรณะที่พึงของข้าพเจ้า คนโบราณจึงถือว่าพระรัตนตรัยอยู่เหนือเสียรเนื้อกเล้าด้วยเหตุฉะนี้

นานาทรรศนะเกี่ยวกับพระเครื่องพระบูชา

ผู้ที่มีพระเครื่องพระบูชา มักคิดไม่ตกว่าควรจะวางไว้ที่ใดจึงควร
แก่การลักษณะ คำถามเหล่านี้มีเป็นประจำ ผู้เขียนจึงรวบรวมไว้โดย
สังเขปดังนี้

ผู้ถาม	“พระหลวงพ่อตั้งไว้ที่เดียวกับพระพุทธเจ้าได้ไหม”
หลวงพ่อ	“ข้าทำพระ สุดท้ายก็อธิษฐานเป็นพระพุทธเจ้า รูปข้าหรือ
รูปพระสงฆ์โดยทั่วไปยังไม่ใช่ของจริง เป็นของหลอกมิ
แต่พระพุทธเจ้าจริงๆ”
ผู้ถาม	“อย่างนั้น ตั้งไว้อาสนาเดียวกันได้สิครับ”
หลวงพ่อ	“ได้ ก้านแกไม่กลัวโลงเขาดีเดียน ผู้รู้จะคำหนินเอาราได้”
ผู้ถาม	“ถ้าผมไม่มีໂຕห្មោះ មีเพียงໂຕะตัวเดียวจะทำอย่างไร”
หลวงพ่อ	“อาผ้าขาว กระดาษขาว วางรองไว้ที่ฐานพระพุทธรูป
ก็ถือว่าคนละอาสนะแล้ว”
ผู้ถาม	“ถ้ามีคนนำรักยม ภุราหรือรูปนางกวักเหล่านี้มาหลวงพ่อ ¹
เลกใหม่ครับ”
หลวงพ่อ	“เลกได้ ทำเป็นพระเสียก็หมดเรื่อง รักยมก็ขาวให้เป็น
เงิน เกนเป็นอรหันต์มีเยอะยะ นางกวักก็เป็นกิกชุณ”
ผู้ถาม	“พระแก้วมรกตมีพระธาตุจริงไหม”
หลวงพ่อ	“พระแก้วเป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน พระ
นาคเส่นเป็นพระอรหันต์ที่สร้างขึ้นมา ท่านอธิษฐานให้
พระสถิติกราดสักดิ์ดอยู่ ๗ แห่ง”
ผู้ถาม	“ตัวแทนพระพุทธเจ้าทุกองค์ต้องสร้างด้วยมร枯สีเขียวใช่
ไหมครับ”

๑๕๔

หลวงพ่อคู พรมปัญญา
พระผู้อุปะกิปในดวงใจ

หลวงพ่อ

“ไม่เหมือนกัน ถ้าถึงยุคพระศรีอาริย์เมตไตรย พระทำ
ด้วยทับทิม (แก้วมณี) เพราะเป็นของคู่บารมีของท่าน”

ผู้ถาม

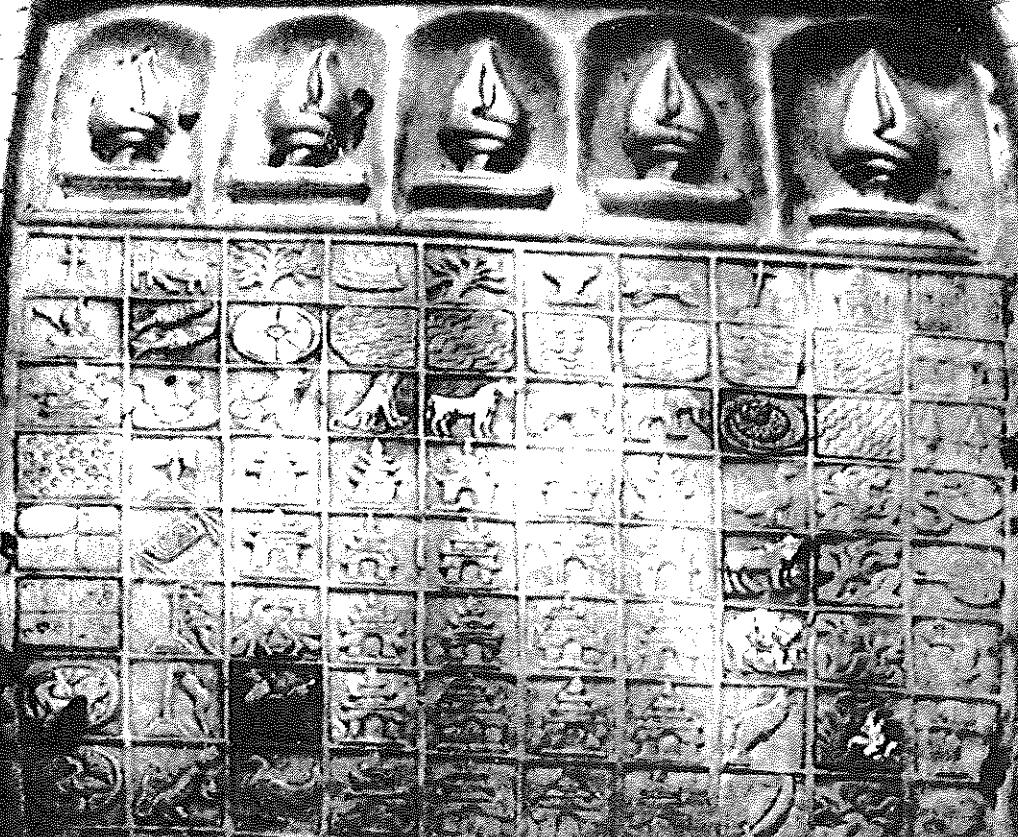
“การที่พระภิกษุสร้างรอยเท้าให้บูชาแน่น มีวัตถุประสงค์
อย่างไร”

หลวงพ่อ

“การทำเข่นนั้น มิใช่การทำรอยเท้าของท่านเอง หากแต่
อธิษฐานเป็นรอยเท้าพระพุทธเจ้า”

สนากา วิหาร นา อนากา
จงอยู่อย่างมีหลักยึดเหนี่ยวไว้ อย่าเป็นคนไร้ที่พึ่ง
พุทธจน

อยู่ที่ใจ

การจุดธูปเทียนเพื่อบูชาพระในพิธีกรรมต่าง ๆ มักจะไม่เหมือนกัน
บางท่านต้องการให้วัพระแต่ยังตกลงใจไม่ได้ว่าจะใช้ธูปกี่ดอกจึงจะ
เหมาะสม หลวงพ่อเคยตอบคำถามเรื่องนี้กับผู้ที่สงสัยว่า

หลวงพ่อ “จุดกี่ดอกก็ได้ ส่วนใหญ่มักใช้ ๓ ดอก บุชาพระพุทธ
พระธรรม พระสังฆ กี่ดอกก็มีความหมายทั้งนั้น”

ผู้ถาม “อย่างนั้นถ้าจุดดอกเดียว ไม่ถือว่าให้วัพหรือให้วัศพหรือ
ครับ”

หลวงพ่อ “จุด ๑ ดอก หมายถึง จิตหนึ่ง
จุด ๒ ดอก หมายถึง กายกับจิต หรือ โลกกับธรรม
จุด ๓ ดอก หมายถึง พระรัตนตรัย หรือ
อนิจจัง ทุกขั้ง อนัตตา
จุด ๔ ดอก หมายถึง อริยสัจ ๔
จุด ๕ ดอก หมายถึง พระเจ้าห้าพระองค์ นะโมพุทธายะ
จุด ๖ ดอก หมายถึง ลิริ ๘ ประการ ที่แกกรากพระ
๖ ครั้ง

จุด ๗ ดอก หมายถึง โพชณังค์ ๗

จุด ๘ ดอก หมายถึง มรรคแปด

จุด ๙ ดอก หมายถึง นาโลกุตรธรรม

จุด ๑๐ ดอก หมายถึง บารมี ๑๐ ประการ
อยู่ที่เราจะคิดให้ดี เอาอะไรไว้ก็ได้”

ผู้ถาม “ถ้า ๑๑ ดอก หมายถึง...”

หลวงพ่อ “ก็บารมี ๑๐ ประการกับจิตหนึ่ง ว่าไปได้เรื่อย ๆ แทน

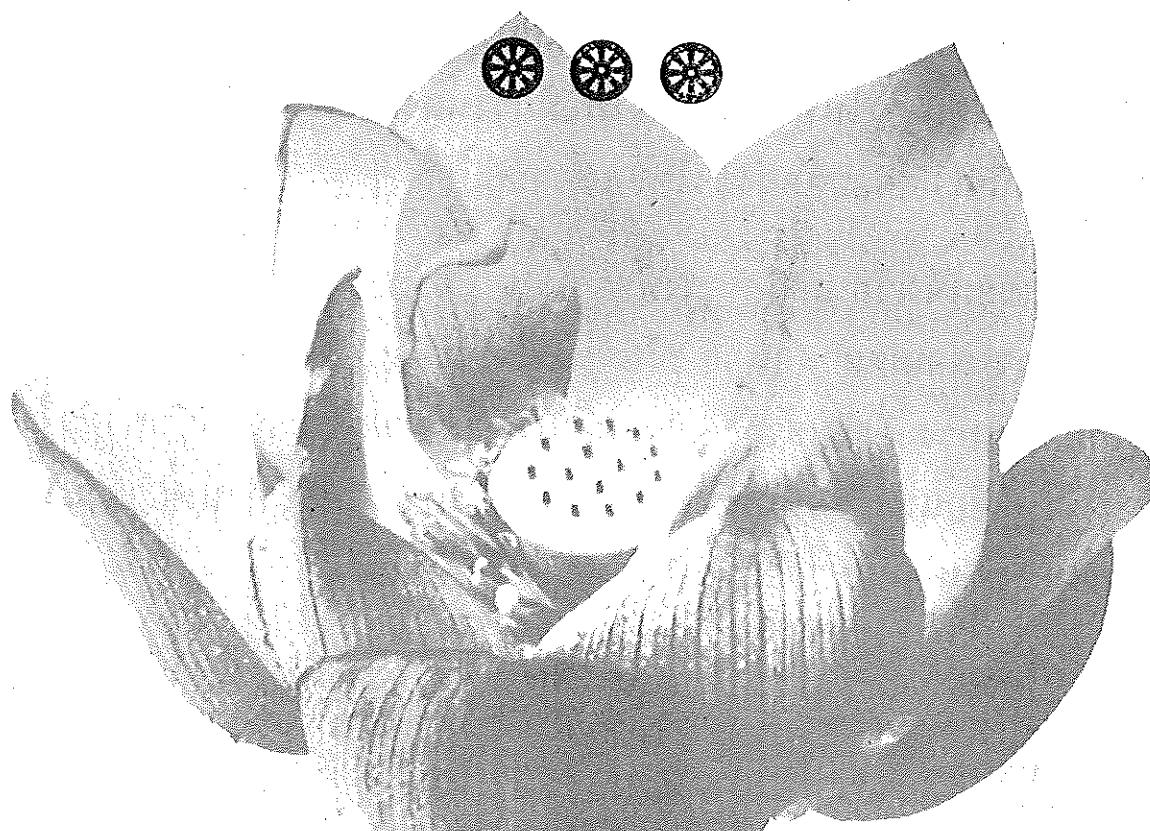

แก้ตามซะข้าเกือบไม่จน”

ผู้ถ้า “ถ้าไม่มีภูปเทียน”

หลวงพ่อ “ก็ใช้ชีวิตจิตใจบุชา ไม่เห็นต้องมีอะไร พุทธัง อัมมัง^๑
ลังมัง ชีวิตัง เม บุเชน”

หลวงพ่อหัวเราะมองหน้าผู้ถ้าที่รู้สึกทึ่งในปฏิกรณของหลวงพ่อ

ໄຍ พາໄລ ມະນາຄີ ພາລຸຍ
ປະທິໄຕ ວາປີ ເຫນ ໄສ
ພາໄລ ຈ ປະທິດມານີ
ສ ແ ພາໄລຕີ ວຸ້ອດຕີ

ผู้ใดเป็นพลา វຸ້ດວ່ວເປັນພາລ ກີ່ຍັງນັບວ່າ
ເປັນບັນທຶດໄດ້ບ້າງ ສ່ວນຜູ້ໃດເປັນພາລ
ແຕ່ສໍາຄັນຕົນວ່າເປັນບັນທຶດ ຜົນນັ້ນແລ້ວເຮັກວ່າເປັນພາລແທ້ງ

พุทธเจน

ปรับปรุงตัวเอง

ผู้เขียนได้มีโอกาสสนทนารมณ์กับหลวงพ่อคุ้ง เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๖๗ วันนั้นได้คุยกับหลวงพ่อว่า

“สำหรับคนที่อยู่ทางโลก ยังต้องเกี่ยวข้องสัมผัสสัมพันธ์กับทางโลกอยู่ การปฏิบัติตัวของเรามีทั้งสิ่งที่เป็นบุญ และสิ่งที่เป็นบาป ซึ่งได้ที่เราปฏิบัติตนเองในทางธรรมดี เมื่อมีการลงกระทำผิดแล้วทำให้เกิดบาป สิ่งนี้จะมาคอยตัดกำลังใจของเรารอยู่บ่อย ๆ”

ผู้เขียนจึงเรียนถามหลวงพ่อว่า “เรามีวิธีการปรับปรุงตัวเองอย่างไร” หลวงพ่อเมตตาสอนว่า “ในวันหนึ่ง ๆ นั้น การทำดี-ทำไม่ดี ของเรามีอะไรบ้าง ตั้งแต่เช้าจนดึกเย็น แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน หมั่นทำด้วยดีขึ้น” ผู้เขียนประนีนมีอนุรับคำสอนของหลวงพ่อที่ท่านพยายามให้ลูกศิษย์ของท่านพยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ

หลวงพ่อกล่าวเสริมอีกว่า “ข้าทำข้องข้าอย่างนี้ล่ะ หายอยากแล้ว” หลวงพ่อคุ้งประภากธรรมให้ลูกศิษย์ของท่านหมั่นตั้งใจปฏิบัติธรรม ปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ถ้าหลับตามั่นลงมาธิ Seks แล้วมีความสว่างเกิดขึ้น ท่านบอกว่านั้นแหลบบุญเริ่มเกิดขึ้นแล้ว ให้น้อมจิตศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ์มากขึ้น ๆ ความสว่างก็จะมากขึ้นเรื่อย ๆ

หลวงพ่อเคยสอนว่า “ถ้าแก่ทำให้สว่างแล้ว จะไปไหนมาไหนก็ได้ ถ้าแก่ยังมีด้อยจะไปไหนมาไหนสะดวกหรือ? พยายามทำให้มันสว่างไว้ก่อน”

สักครู่ท่านจึงกล่าวขึ้นว่า...“คนเรา ก่อนเกิดตอนอยู่ในท้องแม่ก็มีด หลังจากคลอดออกมายังจะปล่อยให้มีดอีกรึ?”

ของจริงนี่มีอยู่

มีคนจำนวนไม่น้อยที่ปฏิบัติธรรมแล้วเกิดความท้อใจ ปฏิบัติอยู่เป็นเวลานาน ก็ยังรู้สึกว่าตนเองไม่ได้พัฒนาขึ้น หลวงพ่อเคยเมตตาสอนผู้เขียนไว้ว่า...

“ของที่มีมันยังไม่จริง ของจริงเขามี เมื่อยังไม่จริง มันก็ยังไม่มี”

หลวงพ่อเมตตากล่าวเสริมอีกว่า... “คนที่กล้าจริงทำจริง เพียรปฏิบัติอยู่เสมอ จะพบความสำเร็จในที่สุด ถ้าทำจริงแล้วต้องได้แน่ ๆ” หลวงพ่อยืนยันอย่างหนักแน่นและให้กำลังใจแก่ลูกศิษย์ของห่านเสมอเพื่อให้ตั้งใจ “ทำจริง” แล้วผลที่เกิดจากความตั้งใจจริงจะเกิดขึ้นให้ตัวผู้ปฏิบัติได้ชัดขึ้นในเดือนที่สุด

ทุกแขน บุญญา บลิตาปี สนธยา
สนุก จ ไทย น ชนุติ ธรรม

บันทึกนี้ ถึงญาทุกท่านที่กระทำ ถึงพลาดพลังลง
ก็คงสงบอยู่ได้ และไม่ละทิ้งธรรม เพราะขอบหรือซัง

พุทธเจน

ล้มให้รีบลุก

เป็นปกติของผู้ปฏิบัติธรรม ช่วงได้เวลาได้ที่สามารถปฏิบัติธรรมได้ก้าวหน้า จิตใจสงบเย็นเป็นสมารธได้ง่าย สามารถพิจารณาอรรถธรรมให้ผ่านทะลุจิตใจได้โดยตลอดสาย ช่วงดังกล่าวมักจะต้องมีปัญหาและอุปสรรคที่เข้ามาไม่ในรูปแบบใดก็รูปแบบหนึ่ง เพื่อมาขวางกั้นการปฏิบัติธรรมของผู้ปฏิบัติคนนั้น ๆ ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมไม่สามารถเตรียมใจปฏิบัติธรรมของผู้ปฏิบัติคนนั้น ๆ ได้ ธรรมที่กำลังพิจารณาดี ๆ ก็ต้องโอนเอนรับกับสถานการณ์นั้น ๆ ได้ ธรรมที่กำลังพิจารณาดี ๆ ก็ต้องโอนเอนไปมาหรือล้มลุกคลุกคลานอีกได้

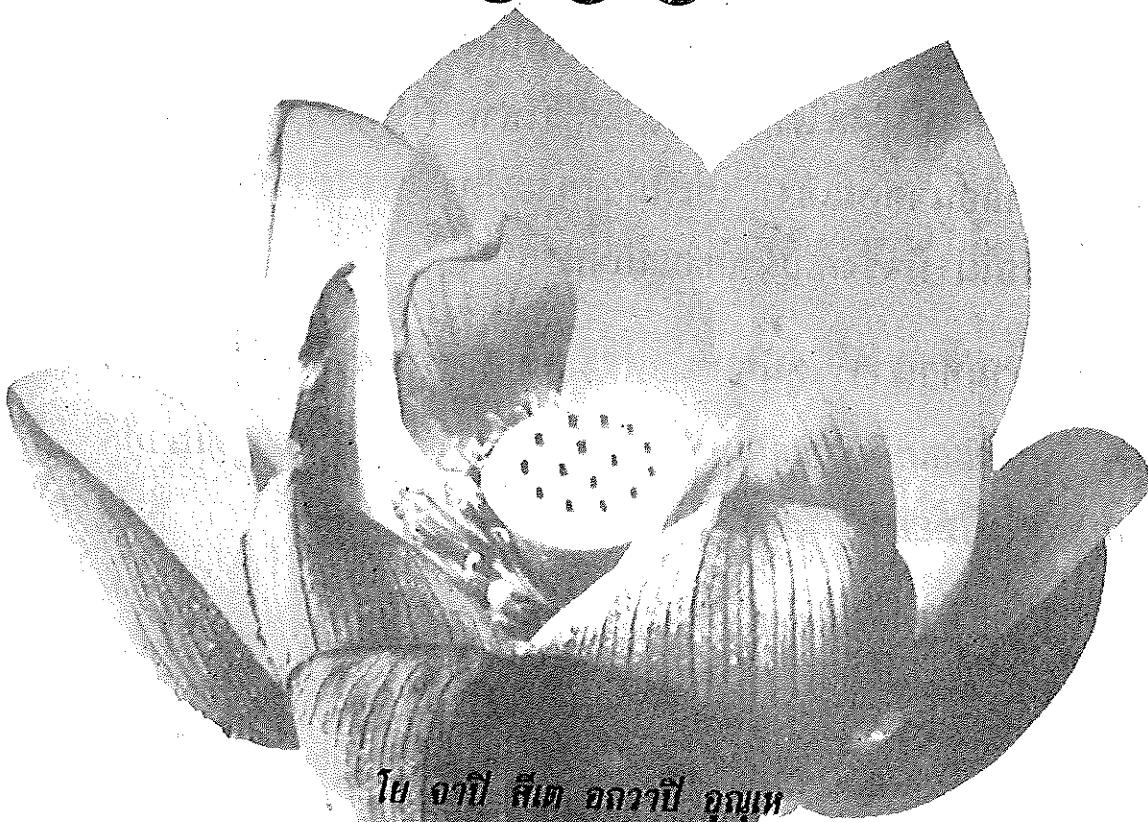
ผู้เขียนเคยทราบเรียนให้หลวงพ่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่กำลังประสบอยู่

หลวงพ่อ “พ่อล้มให้รีบลุก รู้ตัวว่าล้มแล้วต้องรีบลุก แล้วต้องลากใหม่ จะไปยืนมันไม่ได้” ท่านเมตตาสอนต่อว่า...“ก็เหมือนกับตอนที่แกะเป็นเด็กคงอดทนไม่ไหว กว่าจะเดินเป็นแกะก็ต้องหัดเดิน จนเดินได้แก่ต้องล้มก็ต้องนับใหม่ พ่อล้มแกะก็ต้องลุกขึ้นมาใหม่ ไม่ยอม ค้อม ๆ ทำไป” หลวงพ่อเพ่งสายตาที่ผู้เขียนแล้วนิดๆ ความยันว่า “ของข้าเสียนามากกว่าอายุแกะอีก ไม่เป็นไรตั้งมั้นกลับไป”

ผู้เขียน “แล้วจะมีวิธีป้องกันไม่ให้ล้มบอยได้อย่างไร”
หลวงพ่อ “ต้องปฏิบัติธรรมให้มาก ถ้ารู้ว่าใจเรายังแข็งแกร่งไม่พอ ถูกใจเล่นงานง่าย ๆ แกก็ต้องทำให้ใจแข็งแกร่งให้ได้ แกก็จะสู้กับมันได้”

เพื่อเป็นการเพิ่มกำลังใจของนักปฏิบัติ ไม่ว่าจะล้มลังก์ครั้งกี่ตาม
แต่ทุก ๆ ครั้งเราจะได้บทเรียน ได้ประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป ให้น้อม
นำสิ่งที่เราเผชิญมาเป็นครูเป็นอุทาหรณ์สอนใจของเราเอง เตรียมใจ
ของเราให้พร้อมอีกครั้งถ้าเกิดเหตุการณ์เข่นนั้นอีก

ໃນ ອະນຸ ສີມ ອກວານີ້ ອານເນ
ວາຕາຕະເປີ ທີ່ສະເໜີຕະເປີ ອ
ບຸທຸກໍ ປີປາສໍ ອົກຖຸຍະ ສພຸພໍ
ຮຸດຕິນຸທິວ່າ ສຕໍຕໍ ນີ້ມູດຕຸໄຕ
ກາລາຄອດລູຈ ນ ມາປັດ ອຸດໍ
ໄສ ເມ ມານາໄປ ນິວິສ ວານຸທິ

คนใด ไม่ว่าจะหน้า หรือร้อน มีลมแดด เหลือบยุง ก็ไม่พรึ่น ทนหิวทานกระหาย
ได้ทั้งนั้น ทำงานต่อเนื่องไปไม่ขาด ทั้งคืนวัน สิ่งที่เป็นประโยชน์มากถึงตามกาล
ก็ไม่ปล่อยให้สูญเสียไป คนนั้นย่อมเป็นที่ชอบใจของสิริโชค สิริโชคขอพักพิงอยู่กับเขา

สันธนาณิธิ์

เมื่อครั้งที่ผู้เขียนกับหมู่เพื่อนไกลั่นสำเร็จการศึกษา ได้มารับ
นิมัสการหลวงพ่อ ท่านได้สอนหากับพวกราชยุ่นนาน สาระสำคัญที่
เกี่ยวกับการปฏิบัติคือ

เมื่อพบแสงสว่างในขณะภารนาให้เลี้ยว ตามท่านว่าไส้แสงหรือไล์จิต
ท่านตอบว่าให้เลี้ยวโดยเอาแสงเป็นประธาน (เข้าใจว่าอาศัยปิดคือความ
สว่างมาสอนจิตตนเอง) เป็นไล์ว่าพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ์ มี
จริงหรือไม่ มีจริงก็เป็นพยานแก่ตน

ตามท่านว่าไล์คุณก็เห็นแต่ลังปกปด คือกิเลสในใจ ท่านว่า
“ถ้าแก่เกลียดกิเลสเหมือนเป็นหมาน่า หรือของบูดเน่าก็ต้อง
เกลียดให้ได้อย่างนั้น”

นาติเวล ปภาณุย น ดุณหี สมุหษา สิยา

อวิกิณ น มิต วาร ปตุ เต กา เล อุทิร เย

ไม่ควรพูดจนเกินกาล ไม่ควรนิ่งเสียอไป

ควรกล่าวว่าชาที่ไม่ฟันເដືອ พอดี ๆ ในเมื่อถึงเวลา

พุทธพจน์

ຜູ້ບອກທາງ

គັງທີ່ນີ້ ມີຜູ້ມາຫາຂໍ້ອຍາລົມໃນວັດ ໄນທ່ານວ່າມີຈຳນ່າຍທີ່ກຸງໃຫນ
ຮລວງພ່ອທ່ານໄດ້ບອກທາງໃຫ້ ເມື່ອຜູ້ນັ້ນຜ່ານໄປແລ້ວ ຮລວງພ່ອທ່ານໄດ້ປරາກ
ປະຮົມໃຫ້ລູກສີໜີທີ່ນັ້ນອ່າຍື່ພຶ້ງວ່າ

“ຂ້ານັ້ນອ່າຍື່ ກີ່ເໝືອນຄົນຄອຍບອກທາງ ເຂມາຫາຂ້າ ແລ້ວກີ່ໄປ...”

ຜູ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ພຶ້ງແລ້ວຮະລືກກົງພຣະພຸຖຣເຈົ້າຜູ້ເປັນ “ກັລຍາລົມມີຕຣ” ຄອຍ
ຂໍ້ແນະທາງໃຫ້ເດີນ ດັ່ງພຸຖຣກາເຊີຕວ່າ “ຈະຮັບພາກເພີຍຮພຍາຍາມດຳເນີນຕາມ
ທາງທີ່ບອກເສີແຕ່ເດືອນນີ້ ຕຄາຄຕທັງໜ່າຍເປັນເພີຍຜູ້ຂ້າທາງໃຫ້ເທິ່ນນັ້ນ”

ຮລວງພ່ອເປັນຜູ້ບອກ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຄົນທຳແລະທຳເດືອນນີ້

ຍດາ ນ ສຖາ ປູວີ ສນາຍ

ກາຖ ມນຸສຸເສັນ ຕດາ ມນຸສຸສາ

ແຜນຕິດແນ້ຳ ໄນເຈົ້າໃຫ້ເຮືອບເສມອກັນທັງໝາດໄດ້ລັນໄດ
ມນຸ່າຍົມທັງໝາຍຈະທຳໃຫ້ເໝືອນກັນໝາດທຸກຄົນກີ່ໄມ້ໄດ້ ຂັ້ນນັ້ນ

ພຸທອພຈນ

อย่าทำเล่น

มีผู้ปฏิบัติธรรมบางท่านเคยปรารภกับผู้เขียนว่า ปฏิบัติธรรมมาหลายปี เต็มที่ แต่ภูมิใจ ภูมิธรรม ไม่ค่อยจะก้าวหน้าถึงขั้น “น่าชมเยย” ยังล้มลุกคลุกคลานอยู่ มองไปทางไหนก็เห็นแต่ตัวเองและหมู่เพื่อนเป็นโรคร้ายแรง คือโรคขาอ่อน หลังอ่อน ไม่สามารถจะเดินจงกรม นั่งสมาธิได้ ต้องอาศัยนอนภารนาพิจารณา “ความหลับ” เป็นอารมณ์ เลยต้องพ่ายแพ้ต่อเจ้ากรรมนายเร คือ เสื่อ และหมอน ตลอดชาติ

พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญการมีถึง ๔ ဆสخت กำไรแสนมหาภัปตร์น้อย ก็ทรงได้บรรลุพระโพธิญาณ หลงปูมั่น หลงปูผัน หลงปูแหวน ฯลฯ ท่านปฏิบัติธรรมตามป่าตามเขา บางองค์ถึงกับลลับเพราะพิชัยปักกิ้งครั้ง หลงฟ้อคู่ท่านก็ปฏิบัติอย่างจริงจังมาตลอดหลายสิบพรรษา กว่าจะได้ธรรมแท้ ๆ มาอบรมพร้าสอนเรา

แล้วเราล่ะ ปฏิบัติกันจริงจังแค่ไหน
“ปฏิบัติธรรมสมควรแก้ธรรม” แล้วหรือยัง

อาทิตย์อมฤตันหิด ต. ๒ กาฬเทกรดุ๊ด
คนขยันทึ้งคืนวัน ไมซึมเชา เรียกว่า มีแต่ละวันนำโชค
พุทธพจน์

อะ ไรมีค่าที่สุด

ถ้าเรามาลองคิดดูกันแล้ว สิ่งที่มีค่ามากที่สุดในชีวิตเราตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตายคืออะไร หลายคนอาจตอบว่าทรัพย์สมบัติ สามีภรรยา บุคคลที่รัก หรือบุตร หรืออะไรอื่น ๆ แต่ท้ายที่สุดก็ต้องยอมรับว่า ชีวิตของเรานั้นมีค่าที่สุด เพราะถ้าเราลืมชีวิตแล้ว สิ่งที่กล่าวข้างต้น ก็ไม่มีความหมายใด ๆ

ชีวิตเป็นของมีค่าที่สุด ในจำนวนสิ่งที่เรามีอยู่ในโลกนี้ พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็เป็นของมีค่าที่สุดในโลก สิ่งต่าง ๆ ในโลกช่วยให้เราพ้นทุกข์ชนิดถาวรไม่ได้ แต่พระธรรมช่วยเราได้ ผู้มีปัญญาทั้งหลายควรจะพนวกเอาสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดทั้งสองนี้ให้เข้าหากันทับเป็นเส้นเดียวกัน อ่าเพื่อให้แตกแยกจากกันได้เลยดังพระพุทธพจน์ตอนหนึ่งว่า

กิจโธ มนุสสปฏิสາโภ

การได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นของยาก

กิจฉ មรจาน ชีวิต

การได้มีชีวิตอยู่เป็นของยาก

กิจฉ สรุธมม สรสนว

การได้ฟังพระธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นของยาก

กิจโธ พุทธานมุบุปกาโน

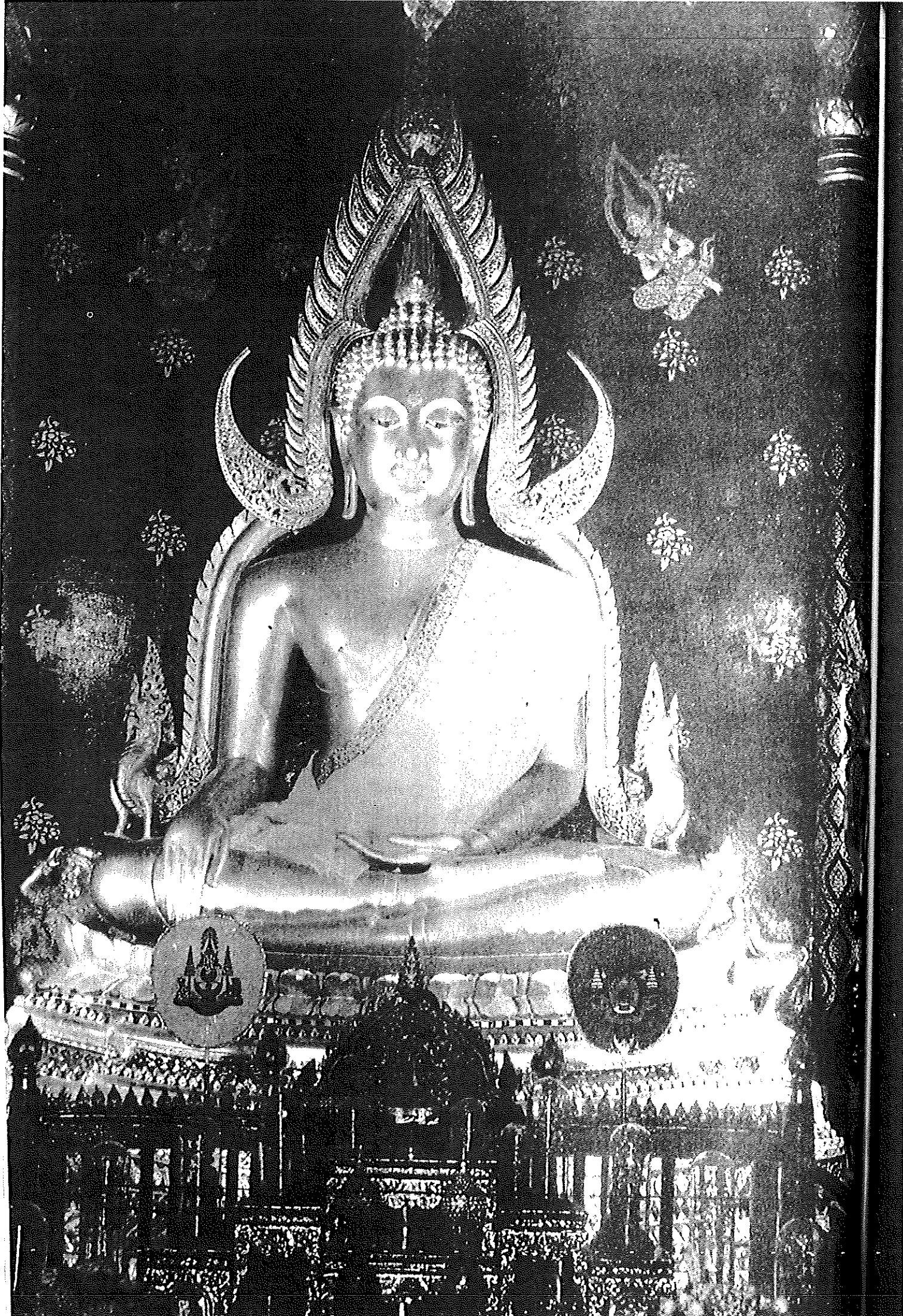
การบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นของยาก

อะไรมีค่าที่สุดสำหรับผู้ที่ได้มานมัสการหลวงพ่อนั้นคงไม่ใช่พระพรมพง หรือเหรียญอันมีชื่อของท่าน

หลวงพ่อเคยเตือนศิษย์เสมอว่า

“ ข้าไม่มีอะไรให้แก (ธรรม) ที่สอนไปนั้นแหล่ให้รักษาเท่าชีวิต ”

พุทธจัง

ธัมมจัง

สังฆจัง

สรณัง

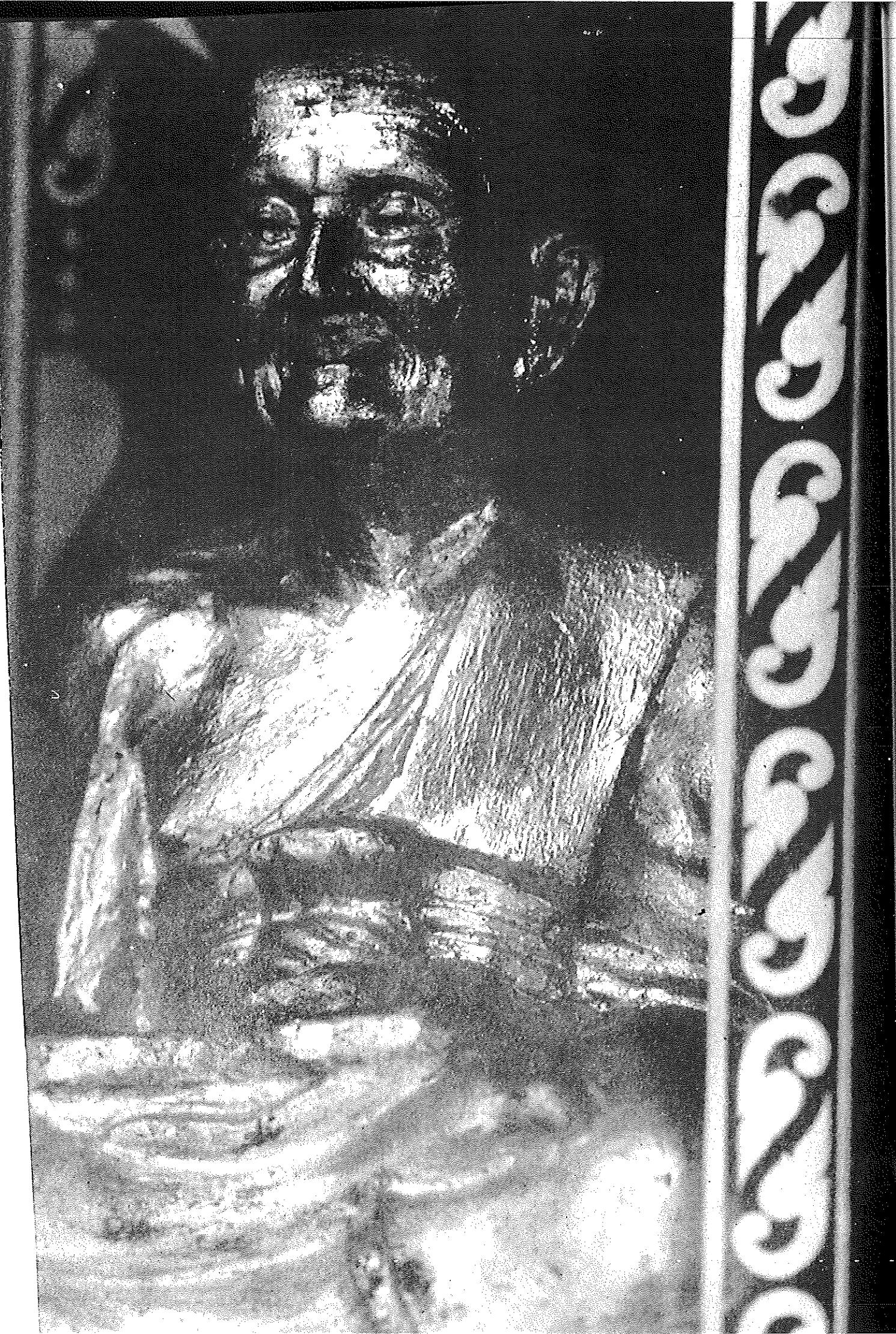
สรณัง

สรณัง

คํจฉามิ

คํจฉามิ

คํจฉามิ

คำสماทานพระกรรมฐาน

บทบูชาพระ

นะโม ตั้สสะ ภะคະວະトイ อะระนะトイ สัมมาสัมพุทธิสสะ (๓ จบ)

พุทธิัง ชีวิตัง เม บุเชมิ

ธัมมิัง ชีวิตัง เม บุเชมิ

สังฆิัง ชีวิตัง เม บุเชมิ

กราบพระ ๖ ครั้ง

พุทธิัง วันทามิ

ธัมมิัง วันทามิ

สังฆิัง วันทามิ

อุปัชฌายَاเจริยคุณิัง วันทามิ (ขาย)

คุณคุรubaอาเจารย์ วันทามิ (หอยิง)

มาตาปิตรคุณิัง วันทามิ

พระไตรสิกขาคุณิัง วันทามิ

สماทานศีล ๔

นะโม ตั้สสะ ภะคະວະトイ อะระนะトイ สัมมาสัมพุทธิสสะ (๓ จบ)

● พุทธิัง สรณัง ค้จฉามิ

ธัมมิัง สรณัง ค้จฉามิ

สังฆิัง สรณัง ค้จฉามิ

● ● ทุติยัมปิ พุทธิัง สรณัง ค้จฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมิัง สรณัง ค้จฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆิัง สรณัง ค้จฉามิ

๐๐๐ ตติยัมปิ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ
ตติยัมปิ ธรรมปิ สรณัง คัจฉามิ
ตติยัมปิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

ปานาติปตา เวรมณี สิกขปฏิบัติสมາธิยามิ
อทินนาทานา เวรมณี สิกขปฏิบัติสมາธิยามิ
กามเมสุมิจชาจารา เวรมณี สิกขปฏิบัติสมາธิยามิ
มุสาวรatha เวรมณี สิกขปฏิบัติสมາธิยามิ
สุราเมรยะ มัชชปมาห์ภูฐานาเวรมณี สิกขปฏิบัติสมາธิยามิ
อิมานิ ปัญจสิกข ปทานิ สมາธิยามิ (๓ ครั้ง)
สีเลนະ สุคติง ยันติ สีเลนະ โภคะสัมปทา
สีเลนະ นิพพุตติง ยันติ ตัสมາ สลัง วิโส堕

อารามนาพระ

พุทธัง อารามณัง กะโนมิ
ธรรมปิ อารามณัง กะโนมิ
สังฆัง อารามณัง กะโนมิ
น้อมระลึกถึงหลวงปู่ทวด แล้วว่า
นะโม พิธีสัตติ อาศัคันติมายะ อิติภะคะ瓦 (๓ ครั้ง)
น้อมระลึกถึงหลวงพ่อคู่ แล้วว่า
นะโม พرحمปัญญา (๓ ครั้ง)

คำขอขมาพระรัตนตรัย

โยโภสิ โมหะจิตเต นะพุทธสัมวิ ป้าປะกະໂຕ มะยา

ຂະນະຄະເມ ກະຕັງ ໂກສັງ ສັພພະປາບັງ ວິນສສັນດູ
โยໂภสิ โมหะຈิตเต นะຮັນມັສົມີ ປ້າປະກະໂຕ มะยา

ຂະນະຄະເມ ກະຕັງ ໂກສັງ ສັພພະປາບັງ ວິນສສັນດູ
โยໂภสิ โมหะຈิตเต ະສັງຂໍສົມີ ປ້າປະກະໂຕ มะยา

ຂະນະຄະເມ ກະຕັງ ໂກສັງ ສັພພະປາບັງ ວິນສສັນດູ

คำอธิษฐานแผ่เมตตา

ให้ตั้งใจเจริญพระมหาวิหาร ๔ แล้วกล่าวคำอธิษฐานว่า
“พุทธัง อนันตัง ธົມມັງ ຈັກຮວາລັງ ສັງມັງ ນິພພານະບັດຈະໂຍໂໂຕ”

กรรมฐานที่ท่านสอน

นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวากำพระวังบนมือซ้าย ให้尼วมือหงส์สองจุดกัน วางบนหน้าตักพอสบาย ๆ ปรับกายให้ตรง ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วน สูดลมหายใจยาว ๆ ลึก ๆ ลาก ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑ ให้กวนาว่า “พุทธัณฑ์ สรณัช คัจฉามิ” ครั้งที่ ๒ กวนาว่า “ธัมมัง สรณัช คัจฉามิ” และครั้งที่ ๓ กวนาว่า “สังฆัง สรณัช คัจฉามิ”

จากนั้นจึงผ่อนลมหายใจให้เป็นไปตามธรรมชาติ ยังไม่ต้องนึกคิด สิ่งใด ทำใจให้ว่าง ๆ วางแผนทั้งที่เป็นอดีต และอนาคต ลักษร์เมื่อ ลมหายใจเริ่มละเบี้ยดและจิตใจเริ่นโปรดเบาขึ้นบ้างแล้วจึงค่อยเริ่มบริกรรม กวนานิไว้ระหว่างคิวทั้งสอง (ເວລສຕິມາແຕຣ້ບາ ฯ) แล้วตั้งใจกวนานา คตากไตรสรณคมน์ ดังนี้

“พุทธัณฑ์ สรณัช คัจฉามิ
ธัมมัง สรณัช คัจฉามิ
สังฆัง สรณัช คัจฉามิ”

เมื่อบริกรรมกวนานาจบแล้วก็ให้วกกลับมาเริ่มต้นใหม่ เป็นนี้เรื่อยไป

มีสิ่งที่ควรทราบเพิ่มเติมก็คือ ขณะที่บริกรรมกวนานาอยู่นั้นให้มี ลติระลึกอยู่กับคำกวนานาโดยไม่ต้องสนใจกับลมหายใจ คงปล่อยให้การ หายใจเข้า-ออก เป็นไปตามธรรมชาติ ปราศจากการควบคุมบังคับ กวนานาด้วยใจที่สบай ๆ และให้ยินดีกับองค์พระพุทธ พระธรรม พระ ลงกรณ์ที่เกิดขึ้นที่จิต เมื่อจิตมีความสงบสว่าง ก็น้อมแผ่เมตตาออกไป โดยว่า “พุทธัณฑ์ อนันตัง ธัมมัง จักรวาลัง สังฆัง นิพพานะ ปัจจะโยโนหุ” แล้วตั้งใจกวนานาต่อไป

เมื่อจิตตอนขึ้นจากความสงบ ให้ยกເຄາກຍหรือเรื่องหนึ่งเรื่องใด ขึ้นพิจารณาโดยน้อมไปสู่พระไตรลักษณ์คือ อนิจจัง ความไม่เที่ยง ทุกขั้ง ความทันได้ยาก และอนัตตา ความไม่ใช้ตัวตนอันเที่ยงแท้ เมื่อ รู้สึกว่าจิตเริ่มซัดส่ายหรือขาดกำลังในการพิจารณา ก็ให้วากลับมาภานา คานาไตรสรณคณ์อีก เพื่อดึงจิตให้เข้าสู่ความสงบอีกครั้ง ทำลับ กันเข่นนี้เรียกว่าปุ่นกว่าจะเลิก

ก่อนจะเลิก ให้อารามนาพระเข้าด้วยว่า “สัพเพหุททา สัพเพ ธัมมา สัพเพสังฆา พะลัปปิตา บັຈเจກานັງ ຈະຍັງພະລັງ ອະຮະຫັນຕານັງ ຈະເຕເຫນະຮັກຂັ້ງ ພັນဓາມວິສັພພະໂສ ພຸທຮັງອົມືຫຼາມີ ທົມນັງ ອົມືຫຼາມີ ສັ່ນມັງ ອົມືຫຼາມີ” ແລ້ວຈຶ່ງແມ່ຕາອີກຮັ້ງ ໂດຍວ່າເປັນເດີວັກນີ້ທີ່ກ່າວແລ້ວໃນ ตอนตັນ

อนື່ງ ການກວານນີ້ທ່ານໃຫ້ທຳໄຫ້ໄດ້ທຸກອົຣຍາບດ ຄົວ ຍິນ ແດນ ນັ້ນ ນອນ ການປົງປັດຈິງຈະກ້າວໜ້າ ແລະ ຂໍ້ວ່າດັ່ງອູ່ໃນກວານໄມ່ປະມາຫ

១៦៥

អាណាព័ត៌ម្ភ ពរហមប៊ូយុ
ពរះដូចជាប្រព័ន្ធគង់

ความหมายของคำสำนวนพระกรรมฐาน

(บางบท)

(เฉพาะบทบุขพะ, กราบพระ ๖ ครั้ง และ สำนวนศีล ๕)

บทบุขพะ

พุทธัง ชีวตัง เม บุชณิ

ธัมมัง ชีวตัง เม บุชณิ

สังฆัง ชีวตัง เม บุชณิ

ความหมาย ข้าพเจ้าขอบุขพะพุทธเจ้า พระธรรม และพระสังฆ์ ด้วย
ชีวิต

คำอธิบาย การปฏิบัติภารណาแต่ละครั้งถือเป็นปฏิบัติบุขซึ่งนับว่าเลิก
กว่าการบุขด้วยสิ่งอื่นใด มีดอกไม้ ถูป เทียน เป็นต้น
เพาะการปฏิบัติเป็นการลักษณะด้วยกายและใจที่ขัดเกลา
เพื่อถาวรเป็นพุทธบุข ธรรมบุข สังฆบุข ดังนั้นมือ^ก
กล่าวบทบุขพะนี้แล้ว พึงสำรวม กาย วาจา ใจ ให้ดี
ให้มีความรัก ความเพียร ความจดจ่อต่อการปฏิบัติ รวม
ทั้งความใคร่ครวญโดยเทียบเคียงกับหลักธรรม ว่าปฏิบัติ
ถูกต้องหรือไม่ หรือควรวางแผนใดอย่างไรจึงเข้าสู่
ความสงบได้เร็ว เป็นต้น

กราบพระ ๖ ครั้ง

พุทธิ วันทามิ

ธัมมัง วันทามิ

สังฆัง วันทามิ

อุปัชฌาย์ อชาติยคุณัง วันทามิ

(ผู้หญิงให้ว่า คุณครูบาอาจารย์ วันทามิ)

มาตาปิตุคุณัง วันทามิ

พระไตรสิกขาคุณัง วันทามิ

ความหมาย ข้าพเจ้าให้วัคณแห่งพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ อุปัชฌาย์อาจารย์ บิดามารดา และคุณศีล สามัช ปัญญา

คำอธิบาย เหลานี้รวมเรียกว่า สิร ๒ ซึ่งครูบาอาจารย์กล่าวไว้ว่า บุคคลที่ปฏิบัติเป็นนี้แล้ว ป้อมจะประสบแต่ความรุ่งเรือง นัยว่าเป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูคุณผู้มีพระคุณ อันเป็นเครื่องหมายของคนดี

สมាមานศีล ๕ (มุ่งสำมាមานที่กล่าวแล้วในตอนต้น)

ความหมาย ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสังฆ เป็น สรณะ แม้ครั้งที่ ๒ (ทุติยัมบ) และแม้ครั้งที่ ๓ (ตติยัมบ)

- ข้าพเจ้าจะเว้นจากการนำการประทุษร้ายกัน
- ข้าพเจ้าจะเว้นจากการถือเอาของที่เขามิได้ให้ด้วยอาการ แห่งขโมย
- ข้าพเจ้าจะเว้นจากการประพฤติผิดในการ หรือละเมิดสิ่ง ที่ผู้อื่นรักใคร่ทางแน

- ข้าพเจ้าจะเว้นจากการพูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ
และพูดเพ้อเจ้อ
- ข้าพเจ้าจะเว้นจากน้ำเมามาค้อสุราและเมรรยอันเป็นที่ตั้งแห่ง^๓
ความประมาท

การรักษาศีลนำมารชีงความสุข ศีลย่ออมนำมารชีงโภคทรัพย์ และศีล
ย่ออมนำมารชีงพระนิพพาน

คำอธิบาย การปฏิบัติสมานิกวารนา ที่เป็นสัมมาสมาริณ์นั้น จำเป็นอย่าง
ยิ่งที่จะต้องอาศัยศีลเป็นพื้นฐาน ศีลป่วยให้ผู้รักษา มีกาย
และวาจาอันปกติ ส่วนสมาริณ์นี้ย่อમทำให้ผู้เจริญ มีใจอัน^๔
ปกติ หรือพูดได้ออกอย่างหนึ่งว่า ศีลเป็นเครื่องกันความ
คะนองทางกายและวาจา ส่วนสมาริณ์เป็นเครื่องกันความ
คะนองทางใจ สำหรับผู้ที่ยังไม่พร้อมจะรักษาศีล ๕ ก็
อาจรักษาศีล ๕ อย่างที่หลวงพ่อคู่ ท่านเรียกว่าศีล ๕
ขันอุกฤษ្សโดยเปลี่ยนการสماบทานศีลข้อ ๓ มาเป็นการ
ประพฤติพรหมธรรมบรรย (อพรหมจริยา เวรมณีฯ) แทนก็ได้

คำศัพด์พระ

นะโมพุทธายะ พระพุทธไตรรัตนญาณ มณีนพรัตน์
สีสะหัสสະ สุธรรมะ พุทธิ ชั้มโน สงฆะ^๑
ยะಥพุทโມนะ พุทธะบูชา ชั้มมะบูชา สงมะบูชา
อัคคีทานัง วะรังคันธัง สีวลี จะมหาเกรং
อะหังวันทามิ ทุระโต อะหังวันทามิ ถາตุโย^๒
อะหังวันทามิ สัพพะใส^๓
พุทธะ ชั้มมะ สงมะ บুচেনি^๔

คำแปลโดยพิสดาร

นะโมพุทธายะ : ข้าพเจ้าขออนอบน้อมบูชาต่อพระพุทธเจ้าทั้ง
๕ พระองค์ คือ

นะ — พระกุลันธะ

โน — พระโภนาคม

พุ — พระกัลสป

ถা — พระสมณโโคดม

ยะ — พระศรีอริยเมตไตรย

พระพุทธไตรรัตนญาณ : พระพุทธเจ้าซึ่งมีพระญาณแก้วทั้งสามอัน^๕
หมายถึง บุพเนวิสาสนุลติญาณ, จุตุปปات-
ญาณ, อาสวักขยญาณ

มณีนพรัตน์ : มีสมบัติคือแก้ว ๔ ประการ มีเพชร, หับทิน
เป็นเต็น ซึ่งหมายถึงพระนวโลกุตรธรรม

สีสะหัสสະ สุธรรมะ : มีมีอถึงพันมือ หมายถึงการที่พระพุทธองค์

ทรงเจกแจงหลักธรรม คือพระไตรปิฎกถึง

๙๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

พุทธ	: เป็นผู้รู้ ผู้ดื่น ผู้เบิกบาน
ธรรม	: ธรรมของพระพุทธเจ้า
สั่งไอย	: พระสาวกผู้ปฏิบัติตาม
ยะชาพุทธไม่นะ	: ขอพระพุทธเจ้าปางมหาจักรพรรดิ ซึ่งมีชัยชนะแก่พญาชุมผู้มีอุทธิมมาก พร้อมทั้งพระธรรม และพระสังฆ์ จงบังเกิดขึ้น ณ บัดนี้ ด้วยเทอน্য
พุทธะบุชา	: ข้าพเจ้าขอบูชาพระพุทธเจ้า
ธรรมะบุชา	: ข้าพเจ้าขอบูชาพระธรรม
สั่งจะบุชา	: ข้าพเจ้าขอบูชาพระสังฆ์
อัคคีทานัง วรรังคันธัง	: ด้วยสิ่งเหล่านี้ ได้แก่ ฐูป เทียน ไฟ หรือแสงสว่าง และของหอมทั้งมวล มีดอกไม้ และน้ำอวน เป็นต้น
สีวลี จามහเกรรัง	: ขออนุสการพระสิริเจ้า ผู้เป็นเลิศทางลักษณะการ
อะหังวันทามิ ทูระโต	: ขออนุสการสถานศักดิ์สิทธิ์ทั่วไป มีลัง-เวชนียสถาน เป็นต้น
อะหังวันทามิ ชาตุโย	: ขออนุสการพระบรมสารีริกธาตุ และพระชาตุทั้งหลายทั่วทั้งแسنโกภิจักรวาล
อะหังวันทามิ ลัพพะโล	: ขออนุสการสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
พุทธะ ธรรมะ สั่งจะ	: ซึ่งเป็นพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ์
ปุชชมิ	ด้วยเทอน্য

บทกรวดน้ำให้ลูปู่

บทกรวดน้ำที่หลวงพ่อตู่ท่านให้

อุททิสสนคถา

อิมินา ปุณณะกัมเมนะ อุปัชฌายา คุณุตตะรา
 อาจะริยุปการา จะ มาตา ปิตา จะ ญาตากา ปิยา มะมัง^๑
 สุริโย จันทิมา ราชากา คุณะวันดา แระปี จะ
 พรัมมะมารา จะ อินหา จะ โลภะปลา จะ เทเวตा
 ยะโน มิตตตา มะนุสลา จะ มัขมัตตตา เวเรก้าปี จะ
 สัพเพ ลัตตตา สุขี โหนตุ ปุณณานิ ປະກะดานิ เม
 สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ ชิปปัง ป่าเปตະ โรวมะตัง^๒
 อิมินา ปุณณะกัมเมนะ อิมินา อุททิเสนะ จะ
 ชิปปากหัง สุลະเก เจ wah ตัณหุปາಠานະເណະນັງ^๓
 เ耶 สันตานេ หិនា ឃុំមា យារេ និພាតានេໂទ มะមัง^๔
 ន៉ែស៉ែតុ សោដងហា យោរ ឃុំតែ ខាតូ ករវេ ករវេ
 อុខិតិត៉ែ សោចិបុញ្ញា ស៉ែតែ ឃុំតែ ខាតូ ករវេ
 មារា ឥវិត្យ និភាសា ឃុំតែ ករវេ ករវេ
 ពុទិក ពីថែរោ នាគិត ឃុំតែ ករវេ ករវេ
 នាគិត ប័ណ្ណិជោគិក ឃុំតែ ករវេ ករវេ
 ពេលិតិតោនុរាយនេ ឃុំតែ ករវេ ករវេ

ต่อด้วย

เลือเมือง หลักเมือง ทรงเมือง พระภูมิเจ้าที่ เจ้ากรุงพลาสี นางพระธรรม
 นางพระคงค่า พระยาymราช (พระแม่โพสพ พระเพลิง พระพาย)
 มหาราชิกา ฝ่ายบนจนลื้นสุดแห่งพระมา ฝ่ายใต้ดึ้งแต่เม่นុชาโดย

รอบสุดขอบจักรวาลและอนันตจักรวาล ท่านหงษ์ลายที่ต้องทุกข์ ให้
พ้นทุกข์ ที่ได้สุขขอให้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป ด้วยเดชะผลบุญที่ข้าพเจ้าอุทิศ^๔
กราดนำ้าไป ณ บัดนี้

พุทธัง อนันตัง

ธัมมัง จักรวาลัง

สังฆัง นิพ paranะปัจจะโยโยตุ

บทอนนุญาตเวร (อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร)

เวรานิปี นะภันทันติ

เวสังเตสุ ปะลัมปะติ

เวรังเวเร นะเวรานิ

เวรະลันตัง นะมามิหัง

กัมมัสลสะโถเมตัง

กัมมัสลสะวะนัง

อะหัง ฉุติ ฉุตัง จุกวัง มะระณังฉุติ

อุทิสสนคตा (คำแปล)

ด้วยผลบุญที่ข้าพเจ้ากระทำนี้ ขอพระอุปัชฌาย์ผู้มีพระคุณอันยิ่ง^๕
ใหญ่ไฟศาลอิกทั้งอาจารย์ผู้ได้สั่งสอนข้าพเจ้ามา หงษ์มารดาบิดาและ
คณาจารย์ทั้งสิ้น ตลอดจนพระอาทิตย์พระจันทร์ และพระเจ้าแผ่นดินผู้^๖
เป็นใหญ่ในເອກເທດແໜ່ງເມນືດລ ແລະ ນຽນຜູ້ມີຄຸນງາມຄວາມດີທັງຫລາຍ^๗
ທຸກຄືນສ្នານ อີກທ້າວມຫາພຣມກັບໝູ່ມາຮ ແລະ ທ້າວມໜ້ວນເຫວາະຫຼາຍ^๘ ທັງ
ເຖິງເຈົ້າຜູ້ຈາກຈັກຊາໂລກທັງສີທີ່ ແລະ ພຣຍາຍມຣາຍ ອີກມາລົມຕຣສຫຍ່
ທັງຜູ້ຂວາງຂາຍວາງຕນເປັນກລາງ ແລະ ຜູ້ເປັນສັດຮູບອອງຂ້າພເຈົ້າທຸກ ๆ ເລຳ
ຈົນມີຄວາມເກະໝສຸຂ ນິරາສົກຍໍ ຂອບູ້ນທີ່ຂ້າພເຈົ້າກະທຳໄວ້ດ້ວຍໄຕຣທວາຣ

จงบันดาลให้สำเร็จได้พริสุขถึงความเก偿มปราศจากทุกข์ คือ พระ
อมตมahanกุพานโดยพลัน อิกโสตหนึ่งนั้นด้วยบุญกรรมนี้และอุทิศเจตนา
นี้ ขอให้ข้าพเจ้าบรรลุทันทีซึ่งการตัดขาดตัณหาอุปทาน ธรรมอัน
ชั่วในลัคนาจนพินาศไปหมด จนตราบท่าถึงนิพพานลั่นกาลทุกเมื่อ
เที่ยว แม้ว่าข้าพเจ้ายังจะต้องท่องเที่ยวไปเกิดในภพใด ๆ ก็ขอให้มีจิต
ซื่อตรงดารงสติปัญญาไว้ข้าญฉลาด ให้มีความเพียรกล้าสามารถขัด
เกลากิเลสให้สูญหายของมุ่มารเหล่าร้ายอย่าได้กล้ากรายลบโอกาสเพื่อ
ทำให้ข้าพเจ้าพินาศคลายเพียรได้ อนึ่งใช้ร พระพุทธเจ้าผู้เป็นที่พึ่งอันยิ่ง
อย่างประเสริฐ พระธรรมเป็นที่พึ่งอันล้ำเลิศยิ่งประมาณ พระบูชาเจก
พุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันไพศาล และพระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันอุดมยิ่งประมาณ
ของข้าพเจ้านี้ ด้วยอานุภาพอันอุดมดีพิเศษสูงสุดของพระรัตนตรัย
ขออย่าให้มุ่มารได้อโอกาสทุกเมื่อไป เทอญฯ

ເອົາວ ມອື ອອຸເຕີ
ສໍາຍຄປ່ມນາຫຼວງ

ເອົາວ ຂາຍແຕ ຖຸເຄ
ສມູໂກຄາ ສພູພປານິນໍ

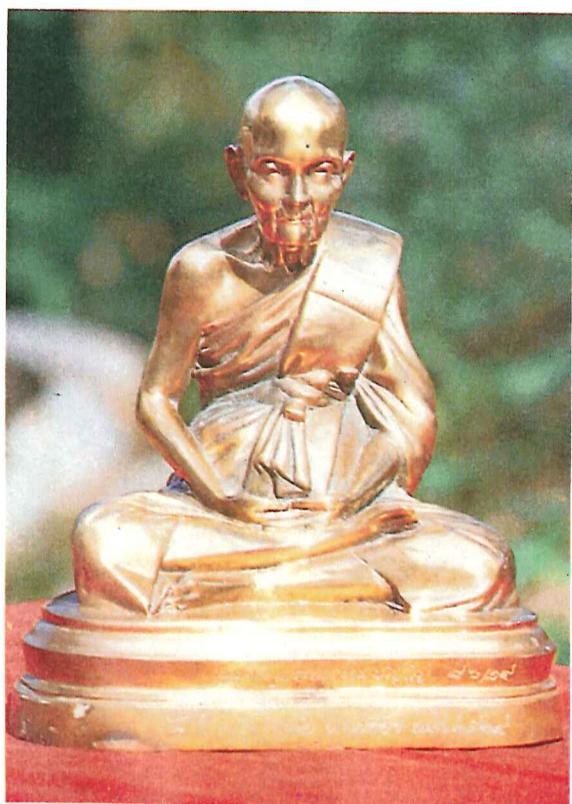
จะตายก็ไปคนเดียว จะเกิดก็มาคนเดียว ความลัมพันธ์ของสัตว์ทั้งหลาย
ก็เพียงแค่ ได้มາพบปะเกี่ยวข้องกัน เท่านั้นเอง

ພູທົພຈນີ

พระเครื่องพระบูชาของหลวงพ่อดู่

ອនຸປາຍນ ໄຍ ອດຸດໍ ອິຈຸນຕີ ໄສ ວິທະບູລົດ
ຜູ້ປະກາດນາພລທີ່ໜ້າຍດ້ວຍວິທີກາຮອັນຜິດ ຈະຕ້ອງເດືອດວິວອນ
ພຸທອພຈນ

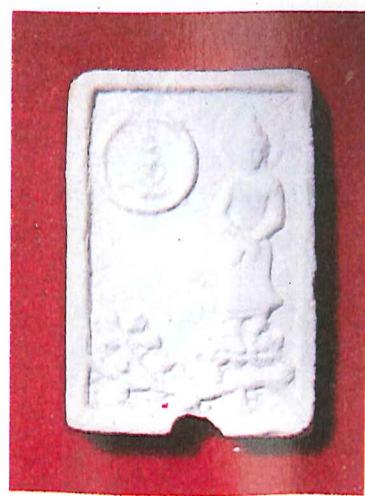
ขุดพระบุชา

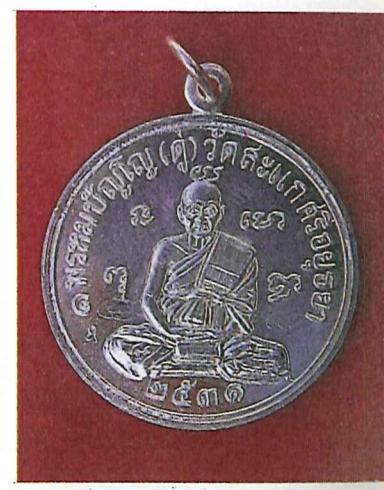
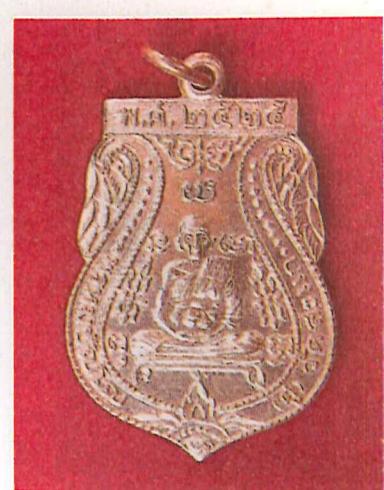

ชุดพระพรหมและเสี้ยรพรหม

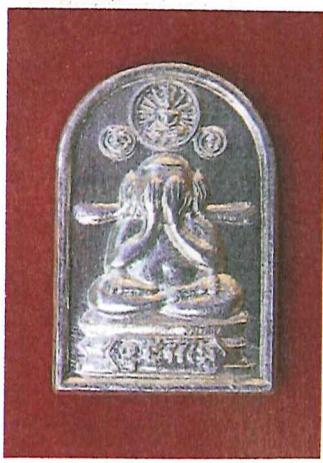
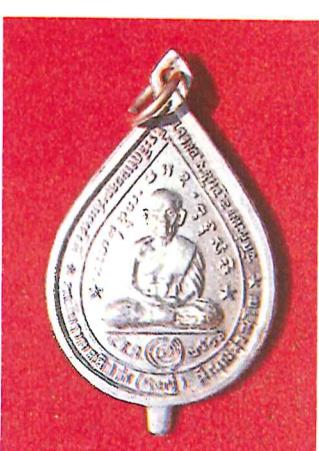

ชุดชัยมงคลคานา (พาหุงฯ)

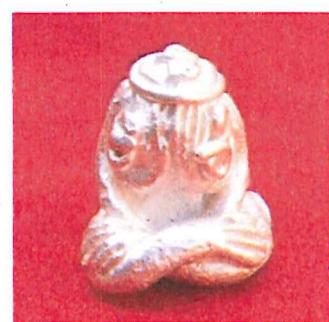

ชุดเหรียญรูปเหมือนหลวงพ่อคุ้ง

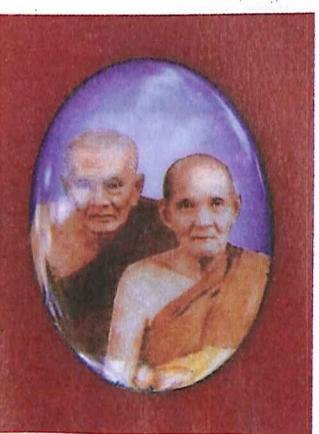
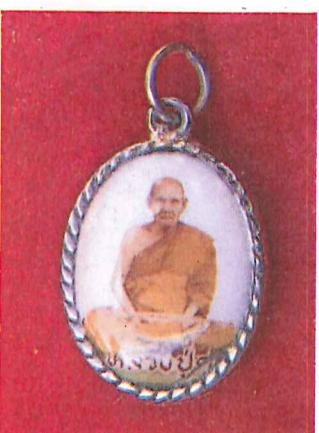
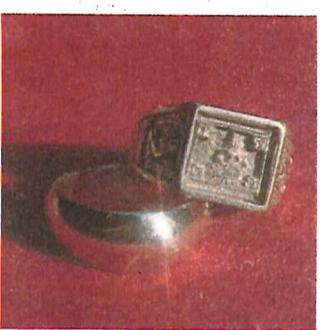
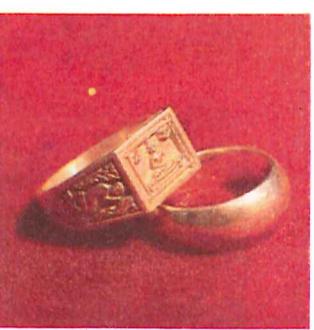
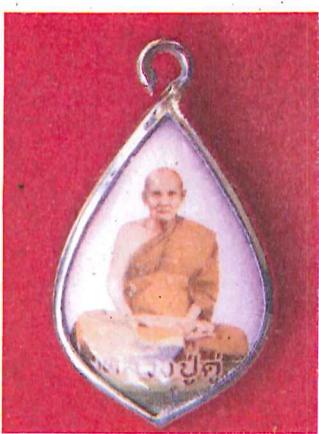
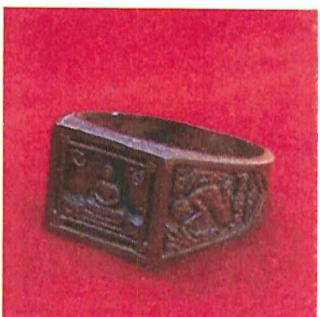
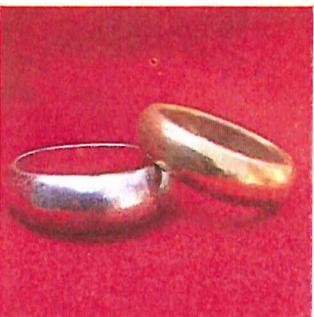

ชุดเรียลูโลหะอื่นๆ
และพระหยดน้ำ

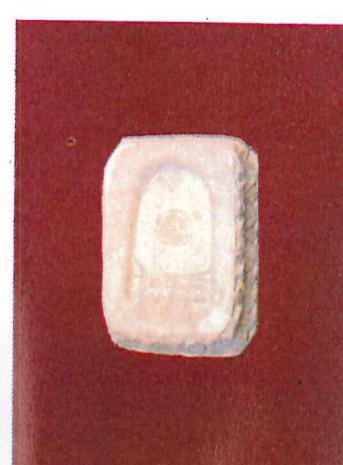
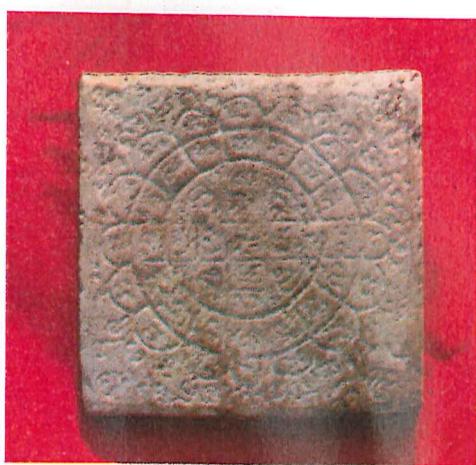
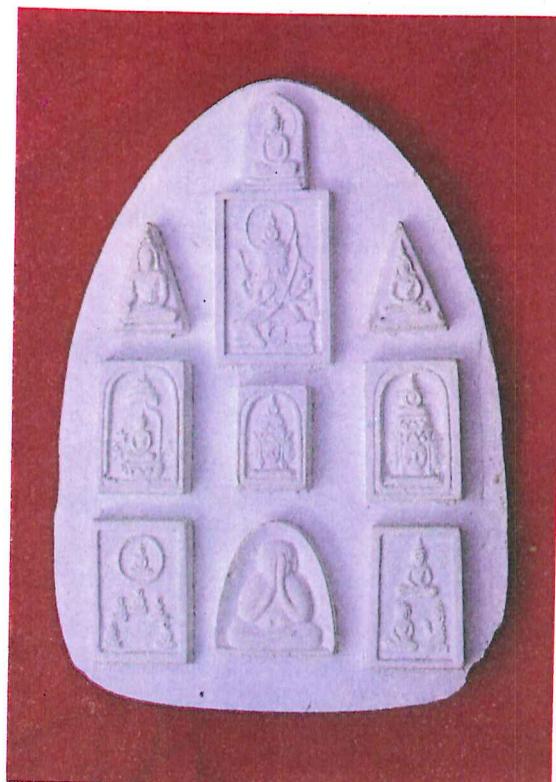

ชุดพระรูปโลอยองค์

ชุดล็อกเกต และแหวนพระ

ชุดพระพิมพ์ต่างๆ

ชุดพระพิมพ์ต่างๆ

ໄຍ ສහສຸສໍ ສහສຸເສນ ສັງຄາມ ມານຸເສ ທີ່ໃນ
ເອກະບູວ ເຊຍມຸດຕານໍ ສ ແລ ສັງຄາມຫຼຸດໄມ

ถຶງຜູ້ໄຈຈະໜະເຫັນ ໄດ້ພັນຄນພັນຄົງໃນສັງຄຣາມ
ກົ້າຫ້ວ່າຜູ້ຈະຍອດເຢີມໄມ
ລ່ວນຜູ້ໄຈຈະຕົນຄນເດືອນໄດ້
ຜູ້ນັ້ນແລ ຂໍວ່າຜູ້ຈະຍອດເຢີມໃນສັງຄຣາມ

ພຸທອພຈນ

๑๙๖

หลวงพ่อตู่ พระมหาปัญโญ
พระผู้อุดประทิปในดวงใจ

พญาชมพูบดี ต้นตำนานพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ

ในบรรดาเรื่องราวพุทธประวัติที่หลวงพ่อคู่เมตตาเล่าให้ล้านุศิษย์ได้ยินได้ฟังนั้นเรื่องของพญาชมพูบดี หรือที่บางแห่งเรียกห้ามนามพูนัน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านเล่าให้ฟังบ่อยครั้ง

การจัดพิมพ์หนังสืออนุสรณ์พระราชทานเพลิงศพของหลวงพ่อคู่ ทางคณะศิษย์เห็นประযิชน์ที่จะจัดพิมพ์ เพยแพร่เรื่องราวพุทธประวัติตอนนี้หลายประการ คือ ประการแรก เพื่อให้ทราบต้นตำนานการสร้างพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ (พระพุทธรูปทรงเครื่อง) ประการที่สอง เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้ทราบเรื่องราวพุทธประวัติตอนนี้ละเอียดยิ่งขึ้น และประการสุดท้ายซึ่งผู้เรียนบเรียงคิดว่าเป็นประยิชน์ที่หลวงพ่อคู่มุ่งหวังจากการหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาเล่าให้ฟัง ก็คือ เพื่อปลูกศรัทธาให้มั่นคง ลงในพระไตรสรณะตนนี้ เชื่อมั่นว่าธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม ธรรมที่เจริญแล้วในภาย ว่า ใจ ย่อมเป็นไปเพื่อกำจัดภัยทั้งภัยจากภายนอก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภัยภายในใจ คือ ราคะ โถะ ไม่ נה

การที่ทราบต้นตำนานพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิหรือพระพุทธรูปทรงเครื่องเช่นนี้ ย่อมเป็นการแก้ข้อสงสัยมิให้เข้าใจไปได้ว่าคนไทยนั้นนับถือพระพุทธศาสนาอย่างลัทธิเทวนิยม หากแต่หมายถึงปางหนึ่งซึ่งพระพุทธองค์ทรงเนรมิตพระรากยเป็นพระเจ้าจักรพรรดิทรงมงกุฎ พร้อมด้วยเครื่องราชอาภรณ์อย่างพระเจ้ารากษาราช เพื่อหวังจะทรงนา (ปราบพิภูมานะ) พญาชมพูบดี ผู้หลงตัวว่าเป็นใหญ่หาผู้เสมอเหมือนมิได้

ลักษณะของพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ

เท่าที่พบเห็นนั้นมีการสร้างพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิใน ๓ ลักษณะ แต่ล้วนส่วนมากถูกและทรงเครื่องราชาภรณ์ คล้ายพระแก้ว มรกตทรงเครื่องฤทธิ์อ่อน ได้แก่

๑. **ปางมารวิชัย** (พระพุทธรูปประจำทับนั่งขัดสมาธิ พระหัตถ์ซ้ายวาง hairy บนพระเพลา (ตัก) พระหัตถ์ขวาวางคว่ำลงที่พระขานุ (เข่า) นิ้วซึ่งพระธรรม)

๒. **ปางห้ามญาติ** (พระพุทธรูปประจำทับยืน ห้อยพระหัตถ์ซ้าย ยกพระหัตถ์ขวา แบบตั้งขึ้นเสมอพระอุระ (อก))

๓. **ปางห้ามสมุทร** (พระพุทธรูปประจำทับยืน) ยกพระหัตถ์ทึบสองแบบตั้งขึ้นเสมอพระอุระ)

การพิมพ์เผยแพร่ฉบับภาษาไทย และมูลเหตุการสืบค้นเรื่องพญาชมพูบดี

ทางหอพระสมุดวิชาภูมิ โดยกรมพระยาดำรงราชานุภาพโปรดให้จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๖๘ ใช้ชื่อเรื่องว่า “ห้ามมหาชมพูบ” ด้วยเห็นว่าเป็นต้นตำนานการสร้างพระพุทธรูปทรงเครื่องในเมืองไทย และเห็นว่าไม่เคยมีการจัดพิมพ์เผยแพร่ที่ได้มาก่อน ด้วยเป็นคัมภีร์พระพุทธศาสนาเฉพาะทางฝ่ายมหายาน

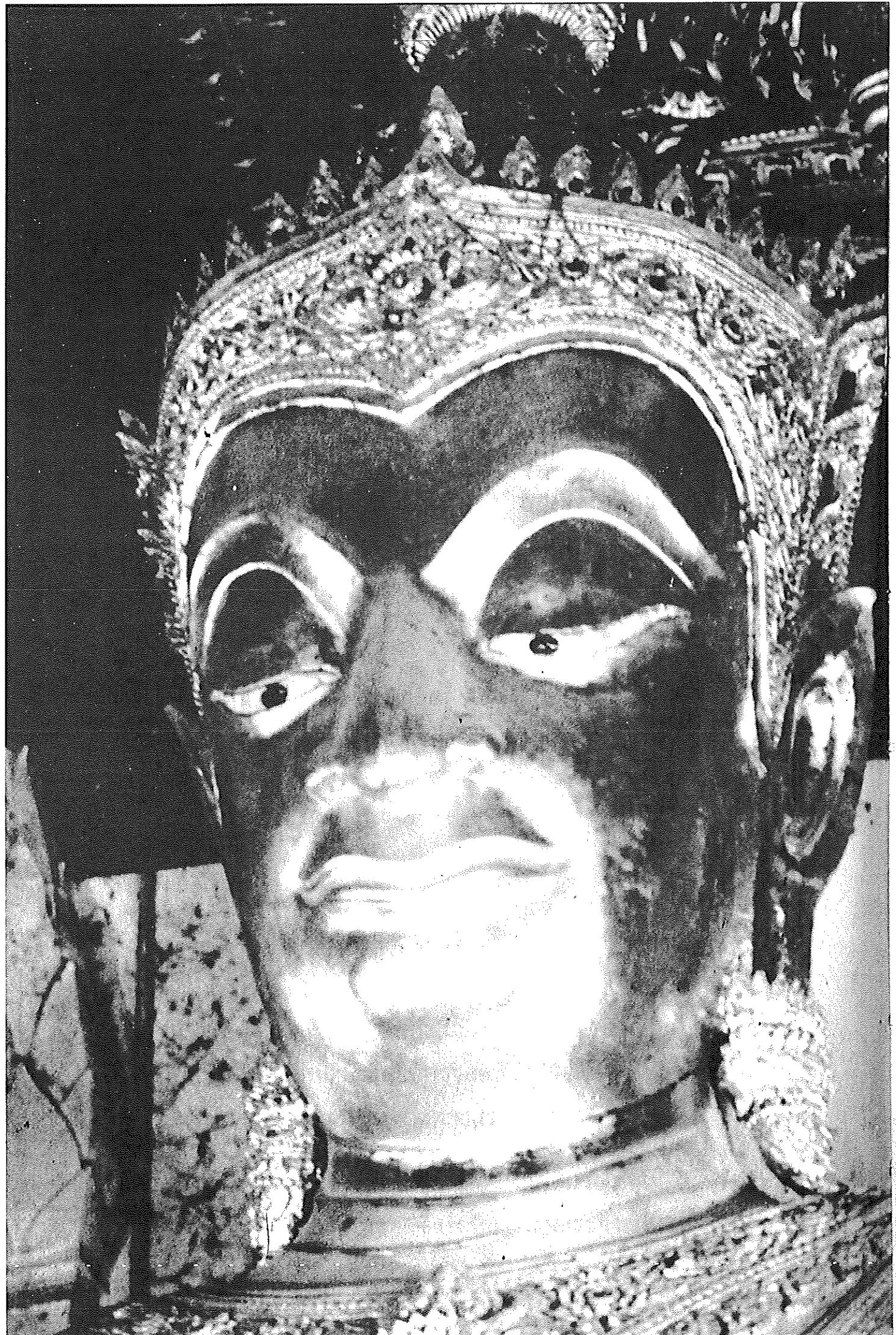
ในหนังสือดังกล่าวได้อ้างที่มาคือ จดหมายเหตุเมื่อครั้งรัชสมัยของพระเจ้าอยู่หัวบรมโกษา ซึ่งได้มีการส่งคณะสงฆ์ไทยนำโดยพระ

อุบาลีไปประดิษฐานพระพุทธศาสนา สยามวงศ์ (อุบาลีวงศ์) ที่ประเทศไทย
ลังกา ตามคำขอ เนื่องจากพระพุทธศาสนากำลังจะเสื่อมสูญไปจาก
ประเทศไทยลังกา ซึ่งขณะนั้นอยู่ในปกครองของโปรตุเกส

ในปี พ.ศ. ๒๕๗๘ คณะทูตลังกาได้เดินทางพาคณะส่งมาไทยมา
ส่งยังประเทศไทย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกษฐ์โปรดให้พำนพะ-
อารามหลวง ทูตลังกาไปเห็นพระพุทธรูปทรงเครื่องที่วัดพระศรีสรร-
เพชร์ ถ้ามเจ้าพนักงานผู้พากล่าวเหตุไชนที่ในเมืองไทยจึงมีการสร้าง
พระพุทธปฏิมากรทรงเครื่องอย่างเทรูป ซึ่งในลังกาหาเคยมีพระพุทธ-
รูปเป็นนี้ไม่

ความนี้ทราบถึงพระกรรณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกษฐ์ จึงโปรด
ให้สืบค้นและคัดเรื่องราวดีๆ แจงไปในศุภอักษรถึงเสนาบดีลังกา หังเชือเจณ
ให้มีการสร้างพระพุทธรูปทรงเครื่องอย่างในเมืองไทยเรา จึงนับเป็นด้าน
เรื่องให้ได้ศึกษาในสมัยต่อมา

เรื่องย่อ พญาชมพูบดี

ในสมัยพุทธกาล มีพระมหาเซ็นต์ผู้เรื่องอำนาจพระองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นกษัตริย์ปกครองเมืองปัญຈาลราชสุ พระนามว่า “พญาชมพูบดี” กกล่าวกันว่า พร้อม ๆ กับการประสูติของพระองค์ ขุมทองในที่ต่าง ๆ ก็ผุดขึ้นมากมาย อันแสดงถึงบุญญาธิการของพระองค์ ประขนาดในเมืองนี้จึงมีฐานะความเป็นอยู่ที่มั่งคั่งสมบูรณ์

พญาชมพูบดี ทรงมีอาวุธวิเศษ ๒ อย่างคือ ฉลอนพระบาทแก้ว ซึ่งเมื่อสวมเข้าไปแล้วก็จะพาพระองค์へาะไปในที่ต่าง ๆ ได้ ทั้งยังใช้อธิษฐานแปลงเป็นนาคราชเข้าประทับพระหารศศรูได้อีกด้วย อาวุธวิเศษอย่างที่สองคือ วิษศร ซึ่งเป็นลูกศรวิเศษใช้ต่างราชนูกต หากกษัตริย์เมืองใดไม่มาอ่อนน้อมขึ้นต่อพระองค์ วิษศรนี้ก็จะไปร้อยพระกรรณพาตัวมาเข้าเฝ้าพระองค์จนได้ ทำให้กษัตริย์ทั้งหลายพากันย้ายท่านในพระเดชานุภาพแห่งพญาชมพูบดี

รุกรานพระเจ้าพิมพิสาร

ด้วยอาวุธวิเศษคู่พระกาย พระองค์ได้ขยายพระราชอำนาจขาเขต ออกไปอย่างกว้างขวาง กระทั่งถึงกรุงราชคฤห์ของพระเจ้าพิมพิสาร ผู้เป็นพุทธอุบาสก แห่งสมเด็จพระสัมมนาสัมพุทธเจ้า อาวุธวิเศษของพระองค์ก็ไม่อาจทำอันตรายแก่พระเจ้าพิมพิสารได้ ด้วยอาศัยพระพุทธานุภาพ พญาชมพูบดี ทรงแคนพระทัยมาก แม้จะส่งอาวุธวิเศษอย่างใดมา ก็พ่ายแพ้แก่พุทธจักรและพระพุทธานุภาพแห่งพระพุทธองค์

พระพุทธองค์ทรงเนรมิตองค์เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ

เมื่อพระพุทธองค์ทรงเห็นว่าพญาชมพับดีประสบความพ่ายแพ้ มีทิฐรูมานะเบาบางลง ประกอบกับทรงเล็งเห็นว่าสนับปัญญาของพญาชมพับดี ที่จะสามารถสำเร็จมรรคผลได้จึงมีพุทธวิการตรัสให้ให้องค์อินทร์ แปลงเป็นราชทูตพญาชมพับดีมาเข้าเฝ้า ส่วนพระพุทธองค์ทรงเนรมิตองค์เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ทรงเครื่องราชาภรณ์แต่ล้วนงดงาม ส่วนพระสรีบุตรและพระธรรมคัลลานเถระเจ้า พร้อมด้วยเหล่ากิจชุสห์สาวก ก็เนรมิตกายเป็นเสนาบดีใหญ่น้อย ล้วนแล้วแต่น่าเกรงขาม ทั้งเนรมิตเวพวันให้เป็นพระนครใหญ่ประกอบด้วยกำแพงถึง ๗ ชั้น และมีพุทธวิการตรัสสั่งให้เทวดา อินทร์ พرحم คณธารพ์ และนาค ร่วมเนรมิตเป็นตลาดน้ำและตลาดบก

พญาชมพูนดีเข้าเฝ้าพระพุทธองค์

เมื่อองค์อินทร์ซึ่งเนรมิตกายเป็นราชทูตไปถึงเห็นพญาชมพูนดี และเหล่าเสนาอัมมาตย์ยังถือดี จึงแสดงถุทฐานุภาพเป็นที่ประจักษ์ พญาชมพูนดีไม่อาจเข็งขึ้นจ้ำยอม ต้องยกพลเดินทัพเพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธองค์

เมื่อพญาชมพูนดี เดินทางเข้าเขตพระนครก็ตกละลึ้งกับความยิ่งใหญ่อลังการแห่งพระนครที่พระพุทธองค์ทรงเนรมิต ซึ่งแม้แต่เหล่าแม่ค้าริมทางก็ยังคงงานกว่าพระอัครมเหสีของพญาชมพูนดี จนชวนให้รู้สึกขวยเขินก้าวเดินไม่ตระหง่าน และเมื่อผ่านมาบ้างกำแพงพระนครแต่ละชั้น ทodusพระเนตรเห็นเหล่าเสนาอัมมาตย์ที่รักษาพระนคร พระทัยก์ประหวันพรั่นกลัว พระเตโถ่โถ่โลหะทั่วพระสกলกาล ถึงกำแพงชั้นใน ซึ่งเป็นแก้ว ก็ทำท่าจูงกระเบนหนึ่งด้วยเข้าพระทัยผิดคิดว่าเป็นน้ำเสียงนางในร้องเย้ายะว่ากษัตริย์บ้านนอก กระทำเชย ๆ พระองค์ก็รู้สึกได้รับความอัปยศอย่างยิ่ง

พระพุทธองค์แสดงธรรมโปรดพญาชมพูนดี

พญาชมพูนดีเมื่อมาถึงต่อหน้าพระพักตร์แห่งพระบรมศาสดา ซึ่งเนรมิตกายเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ก็ยังไม่หมดทิภูมินานะ และเมื่อพระพุทธองค์เชือเขญให้แสดงถุทธ์เดชอำนาจและของวิเศษทุกสิ่งทุกอย่าง ออกมา พญาชมพูนดีก็ต้องได้รับความอัปยศยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยไม่อาจทำอันตรายพระพุทธองค์ได้เลยแม้แต่น้อย

เมื่อพระพุทธองค์ทรงพิจารณาเห็นว่าพญาชมพูนดีคล้ายทิภูมินานะ ลงมากแล้ว จึงทรงแสดงพระธรรมเทศนาโปรดพญาชมพูนดี และเหล่าเสนาอัมมาตย์ที่ติดตามมาด้วยจำนวนมากให้เห็นสิ่งที่เป็นสาระและมีใช้

สาระ ให้เห็นโดยแท้ของการเรียนเกิด เรียนด้วย ในวัฏสงสาร ทั้งให้เห็นคุณแห่งพระนิพพาน พญาชมพูบดีและเหล่าเสนาอัมมาตย์ต่างรู้สึกปิติโสมนัสปลดมงคล และเครื่องประดับของตนวางแบบพระบาทแห่งพระศาสดา เพื่อสักการะด้วยความรู้สึกเทิดทูนและทูลขออุปสมบทต่อพระพุทธองค์

จากนั้นพระพุทธองค์พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์สาวก เทวตา อินทร์ พระหม คันธารพ์ และนาคก์คลายฤทธานุภาพกลับสู่สภาพเดิม พระพุทธองค์ทรงประทานอุปสมบทแก่พญาชมพูบดีพร้อมทั้งเหล่าเสนาอัมมาตย์และทรงแสดงพระธรรมเทศนาให้คลายความลุ่มหลงในเบญจขันธ์มีรูปเป็นต้นว่าอุปมาดังพยับแಡด หาสาระตัวตนที่เที่ยงแท้ยังได้ และแสดงธรรมเทศนาต่าง ๆ เป็นเอกปริยา พญาชมพูบดีและเหล่าเสนาอัมมาตย์ก็ได้มติในพระอุปสมบทรรพลดเลียซึ่งดันหา อุปทาน จิตของท่านก็เข้าอรหัตผล สำเร็จเป็นพระอริยบุคคลในพระบวรพุทธศาสนา

อย สมศรี สมศรีเสน
เอกสาร ขยายมตุตาน
ถึงผู้ได้ชนะเหล่าชน ได้พ้นคนพันครั้งในสังคม
ก็หากว่าผู้ชนะยอดเยี่ยมไม่

ส่วนผู้ได้ชนะคนเดียวได้ ผู้นั้นแล้ว ซึ่ว่าผู้ชนะยอดเยี่ยมในสังคม

օսաժ սաթրեն պիյրեն օբւիյ
ທւկխ տுխտ រվեն պմդումտি঵ուտտি
ผู้ที่มัวเพลินประมาทอยู่กับลิงที่ชอบใจ
ลิงที่รัก และลิงที่เป็นสุข
จะถูกลิงที่ไม่ชอบ ไม่รักและความทุกข์เข้าครอบงำ
พุทธจน

ន ហេវ ពិភាគធន នាតីន ន សយាន ន បច្ចុក់
អាយុសំខាន់ខាង ឲ្យជាប្រមាណប្រព័ន្ធសំគាល់
ដូចត្រូវ ដឹង នៃនំនែន ទីនៅក្នុងក្រុងក្រាម

អុទ្ធផល

ពំ ណរុខ នូវតិចយុទ្ធយ មំ មំ ពតុត ន ិបុបិ
ឧទានមនុវតិចយុទ្ធសាត មុខុវសំ បតុតា
តាបុគគលជាហេរាតកើតីងគនពីមីអូយុះក់ពន
គីអូយុះពីតាយឱបនីឡើឲ្យ កិគរជាហេរាតកើតីងពនឹង
ីងពកូយុះនីវានាគារិកុម៉ះជុរាជតាលុដវេលា

ឬុទិន

๑๙๘

หลวงพ่อธีร์ พรหมปัญโญ^๒
พระผู้ชุดประทิปในดวงใจ

พระ ทรงคุณสุดอั่ง พระเนนา ศิโนโลย
พรหม ประทานเมตตา พระอาที
ปัญญา ปราบกิเลสคณา ดังง่าย ฤาพ่อ^๔
ใบ จักติดตั้นนามนี้ คุพ่านิรันดร์

“.....เวลาเหลืออีกไม่นานแล้ว
ให้รับพากันปฎิบัติ.....”